

Bruksela, dnia 15 listopada 2010 r.

KANCELARIA SENATU

Przedstawiciel Kancelarii Senatu
przy Unii Europejskiej

Sprawozdanie nr 79/2010

Inicjatywy i opinie Komisji Europejskiej październik 2010 (wybrane)

1. SPRAWY INSTYTUCJONALNE - Komisja i Parlament podpisują zmienione porozumienie ramowe

W dniu 20 października br. w Strasburgu przewodniczący Komisji Europejskiej, José Manuel Barroso, oraz przewodniczący Parlamentu Europejskiego, Jerzy Buzek, podpisali zmienione porozumienie ramowe dotyczące zasad współpracy pomiędzy obiema instytucjami. Podpisanie porozumienia stanowi pomyślne zakończenie niemal rocznego procesu, który rozpoczął się wraz z wejściem w życie traktatu lizbońskiego. Zmienione porozumienie ramowe dostosowuje dotychczasowe porozumienie z 2005 r. do ram określonych nowym traktatem. Obaj przewodniczący wyrazili przekonanie, że pozwoli ono na zacieśnienie wzajemnych stosunków oraz umożliwi stosowanie praktycznych rozwiązań zgodnie ze zwiększonymi w ramach traktatu lizbońskiego kompetencjami PE. Najistotniejsze elementy tego porozumienia, obejmujące m.in. przygotowania programu prac Komisji na 2011 r., zostały wdrożone zanim porozumienie weszło w życie.

Przewodniczący José Manuel Barroso oświadczył: „Porozumienie stanowi nowy początek po wejściu w życie traktatu lizbońskiego wzmacniającego rolę Komisji i Parlamentu Europejskiego w realizacji europejskiej agendy. Jestem przekonany, że nasza współpraca będzie coraz lepsza.”

Przewodniczący Jerzy Buzek oświadczył: „Parlament Europejski jest dumny z nowego pięcioletniego porozumienia ramowego z Komisją Europejską. Porozumienie to odzwierciedla wzmocnioną pozycję Parlamentu Europejskiego w ramach traktatu lizbońskiego i przenosi nasze wyjątkowe partnerstwo z Komisją Europejską na zupełnie nowy poziom. Ze szczególnym zadowoleniem przyjmujemy fakt, że Komisja zobowiązała się informować o konkretnych działaniach podjętych w następstwie wniosków Parlamentu w sprawie inicjatyw ustawodawczych oraz uznała zasadę równego traktowania Parlamentu Europejskiego i Rady Ministrów w sprawach ustawodawczych i budżetowych.”

Maroš Šefčovič, wiceprzewodniczący Komisji odpowiedzialny za stosunki międzyinstytucjonalne i administrację, który prowadził negocjację w imieniu Komisji, uzupełnił: „Najważniejsze jest, by nasza współpraca opierała się na solidnych i formalnie uzgodnionych podstawach, które znajdą odzwierciedlenie w codziennej praktyce. Dołożę starań, by tak właśnie się stało. Pragnę podziękować negocjatorom z Parlamentu za ich wysiłek włożony w niezmiernie i niezmiennie szczerą dyskusję!”. Wśród szeregu usprawnień wprowadzonych w ramach porozumienia znalazły się m.in. zasady oraz harmonogram wzmocnionego i uporządkowanego dialogu pomiędzy obiema instytucjami. Umożliwi on Komisji korzystanie z wkładu Parlamentu podczas przygotowywania swojego programu prac, stanowiącego część unijnego programowania.

Porozumienie ustanawia również szczegółowe zasady określające, w jaki sposób Komisja będzie informowała Parlament o podjęciu negocjacji w sprawie umów międzynarodowych i zawarciu takich umów, o ile spoczywa na niej taka odpowiedzialność. W porozumieniu ujęto również zasady dotyczące przekazywania Parlamentowi informacji niejawnych zgodnie z normami międzynarodowymi. Pozwoli to na łatwiejsze informowanie Parlamentu. Porozumienie zawiera również zasady dotyczące skutecznego informowania Parlamentu o pracy ekspertów doradzających Komisji. Wzmocni ono również dialog i koordynację działań w zakresie planowania sesji plenarnych Parlamentu.

Wszystko to ma na celu nasilenie dialogu politycznego pomiędzy obiema instytucjami przy pełnym poszanowaniu równowagi międzyinstytucjonalnej określonej w traktatach oraz zaangażowanie w dobrą współpracę obu instytucji, co pozwoli na skuteczniejszą realizację unijnej polityki.

Porozumienie ramowe - w załączniku do sprawozdania.

2. RYNEK WEWNĘTRZNY - Komisja przedstawia plany nowych unijnych ram zarządzania w sytuacji kryzysu finansowego

Kryzys udowodnił, że problemy jednego banku mogą ogarnąć całą branżę finansową i rozprzestrzenić się ponad granicami państwowymi. Pokazał również, że nie dysponujemy systemami postępowania z instytucjami finansowymi znajdującymi się w trudnej sytuacji. Istnieje bardzo niewiele przepisów określających działania, jakie powinny podjąć władze w przypadku kryzysu bankowego. Z tego względu państwa należące do grupy G-20 postanowiły, że należy utworzyć ramy zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania nimi. W odpowiedzi Komisja Europejska przedstawiła dziś plany unijnych ram zarządzania w sytuacji kryzysu finansowego. Przygotowują one grunt do przedłożenia wiosną 2011 r. wniosków ustawodawczych, które stworzą kompleksowe ramy zarządzania w sytuacjach kryzysowych, dotyczące banków i firm inwestycyjnych.

Komisarz ds. rynku wewnętrznego i usług **Michel Barnier** powiedział: „Przed wszystkim musimy postarać się nie dopuścić do kryzysu finansowego w przyszłości. Dlatego właśnie nasze zadanie – aby wzmocnić branżę bankową i utworzyć prawdziwe ramy nadzoru – jest tak ważne. Ale w przyszłości banki nadal będą napotykać

trudności. Mogą nawet upadać i należy im na to pozwolić. Musimy dopilnować, aby ich upadek nie zagrażał stabilności całego systemu finansowego ani nie wiązał się z koniecznością pokrycia rachunku z pieniędzy podatników. Żaden bank nie może okazać się zbyt duży ani zbyt powiązany, by nie móc upaść. Dlatego potrzebujemy przejrzystych ram, dzięki którym władze w całej Europie będą odpowiednio przygotowane do postępowania z bankami znajdującymi się w trudnej sytuacji i do radzenia sobie z ich ewentualną upadłością w sposób kontrolowany. Taki jest cel planów, które dziś przedstawiamy.”

Komunikat Komisji jest wynikiem obszernych konsultacji przeprowadzonych w ostatnich miesiącach. Przedstawiono w nim najważniejsze elementy, które wejdą w skład wniosków ustawodawczych, jakie Komisja przedstawi w przyszłym roku. Oprócz bezpośredniego priorytetu, jakim jest wprowadzenie we wszystkich państwach członkowskich skutecznych mechanizmów zarządzania w sytuacjach kryzysowych, w komunikacie zawarto również plan działań, pozwalający spojrzeć perspektywicznie na niektóre z podstawowych problemów, które przyjdzie rozwiązać, aby zapewnić sprawne radzenie sobie z sytuacjami kryzysowymi.

Przedstawione w komunikacie nowe ramy będą miały charakter kompleksowy, a ich celem jest wyposażenie władz we wspólne i skuteczne narzędzia i kompetencje, umożliwiające im jak najwcześniejsze zajęcie się kryzysem bankowym i niedopuszczenie do powstania kosztów dla podatnika. Zestaw narzędzi obejmować będzie:

- **środki przygotowawcze i zapobiegawcze** takie jak obowiązek opracowania planów sanacji (tzn. planów postępowania w sytuacji poważnych trudności) i planów naprawczych, pozwalających odpowiednio przygotować się na sytuacje problemów finansowych lub niewypłacalności (plany takie nazywa się „testamentem”);
- **uprawnienia do podjęcia działań na wczesnym etapie w celu naprawienia problemów zanim staną się poważne**, takie jak uprawnienia organów nadzorczych do nakazania wymiany zarządu albo nakazania instytucji wdrożenia planu sanacji lub pozbycia się aktywów bądź działalności stanowiących nadmierne zagrożenie dla jej stabilności finansowej;
- **narzędzia naprawcze**, takie jak uprawnienia do zrealizowania przejęcia upadającego banku lub upadającej firmy przez instytucję w dobrej kondycji albo do przeniesienia całości lub części jej działalności do tymczasowego banku pomostowego, co umożliwiłoby władzom zapewnienie ciągłości istotnych usług i poprowadzenie upadłości w sposób kontrolowany.

Żaden podmiot nie może okazać się „zbyt duży, by nie móc upaść”. Nadrzędnym celem będzie zapewnić, aby banki mogły upadać bez narażania ogólnej stabilności finansowej. Oznacza to możliwość przeprowadzania postępowań naprawczych wobec banków w taki sposób, aby ograniczyć do minimum ryzyko efektu domina i zapewnić ciągłość istotnych usług finansowych, w tym ciągłość dostępu posiadaczy do swoich rachunków. Ramy powinny stanowić wiarygodną alternatywę dla kosztownych operacji ratunkowych, których świadkami byliśmy w ostatnich paru latach.

Problem stanowi także fakt, że wiele banków prowadzi działalność na terenie całej Europy, ale nie istnieje system umożliwiający radzenie sobie z transgranicznymi skutkami upadku takiego paneuropejskiego banku. Istotnym wyzwaniem jest zatem wprowadzenie skutecznych ustaleń zapewniających jak najszerszą koordynację i współpracę władz, aby ograniczyć do minimum negatywne skutki upadku banku

transgranicznego. Komisja proponuje na bazie istniejących kolegiów organów nadzorczych (złożonych z krajowych organów nadzoru) utworzyć kolegia naprawcze (w których zasiadaliby przedstawiciele organów nadzoru i krajowych organów naprawczych) na potrzeby przygotowania się do sytuacji kryzysowych i zarządzania w takich sytuacjach. Komisja zaproponuje także, by nowe europejskie organy nadzoru, a zwłaszcza Europejski Organ Nadzoru Bankowego, w sytuacjach kryzysowych odgrywały rolę koordynacyjną i wspierającą, jednak bez naruszania kompetencji państw członkowskich w zakresie polityki budżetowej.

Jak proponuje Komisja w komunikacie z maja 2010 r. w sprawie bankowych funduszy naprawczych, należy utworzyć zasilane z opłat pobieranych od banków fundusze krajowe, aby zapewnić finansowanie kosztów środków naprawczych w przyszłości oraz zagwarantować istnienie rzeczywistej możliwości przeprowadzenia postępowania naprawczego wobec banku. Obecnie w systemie powszechna jest pokusa nadużycia, ponieważ nie istnieje alternatywa dla rządowych operacji ratunkowych. Istnienie wspólnych mechanizmów finansowania, nie sięgających do kieszeni podatnika, powinno poprawić współpracę transgraniczną i ułatwić zaplanowanie z góry podziału kosztów postępowania naprawczego wobec instytucji transgranicznej.

W komunikacie przedstawiono także plan działania, który zostanie rozważony w dalszej perspektywie, mając na celu opracowanie bardziej zintegrowanych ram zarządzania w sytuacji kryzysowej, które w szczególności byłyby lepiej dopasowane do zintegrowanych europejskich grup bankowych (tzn. banków prowadzących działalność na poziomie europejskim). Komisja planuje zbadać konieczność dalszej harmonizacji zasad postępowania w przypadku stwierdzenia niewypłacalności banku i pod koniec roku 2012 przedstawić sprawozdanie na ten temat. Zamierza także w ramach przewidzianego na 2014 r. przeglądu funkcjonowania Europejskiego Organu Nadzoru Bankowego ocenić, w jaki sposób najlepiej byłoby osiągnąć bardziej zintegrowane ramy postępowania naprawczego wobec grup transgranicznych.

- **Dodatkowe informacje**

Kryzys finansowy udowodnił, że potrzebne są solidniejsze mechanizmy zarządzania w sytuacji kryzysowej na poziomie krajowym, a także że konieczne jest wprowadzenie mechanizmów lepiej przygotowanych na postępowanie w przypadku upadłości banku transgranicznego. Podczas kryzysu byliśmy świadkami szeregu spektakularnych upadłości banków (Fortis, Lehman Brothers, banki islandzkie, Anglo Irish Bank), które ujawniły poważne niedociągnięcia obecnych regulacji. Wobec braku mechanizmów umożliwiających zorganizowanie likwidacji w sposób kontrolowany, państwa członkowskie UE nie miały innego wyboru jak tylko ratować swoje banki. Pomoc państwa na wsparcie banków wyniosła 13 proc. PKB.

Więcej informacji można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/internal_market/bank/crisis_management/index_en.htm

3. FINANSE - Jean-Claude Juncker : większe sankcje za łamanie dyscypliny budżetowej

Szef tzw. eurogrupy **Jean-Claude Juncker** nie wykluczył zmiany traktatów Unii Europejskiej do 2013 r., by wzmocnić w niej dyscyplinę budżetową, za czym opowiedziały się w poniedziałek Niemcy i Francja. Chodzi o kary finansowe i odbieranie głosu krajowi członkowskiemu.

Podczas spotkania we francuskim kurorcie Deauville w dniu 18 października br., prezydent **Nicolas Sarkozy** i kanclerz Niemiec **Angela Merkel** porozumieli się, co do wzmocnienia sankcji w UE za nadmierny deficyt budżetowy, co dotychczas było przedmiotem różnicy zdań między Berlinem a Paryżem. To otworzyło drogę do porozumienia w tej sprawie w poniedziałek w Luksemburgu na spotkaniu grupy task force złożonej z ministrów finansów "27", która opracowywała ramy wzmocnienia dyscypliny finansowej i zarządzania gospodarczego w UE.

Francja i Niemcy chcą, by kraj przywołany do porządku przez Komisję Europejską najpierw miał pół roku na podjęcie działań w celu redukcji deficytu albo długu publicznego. Dopiero po tym okresie KE proponowałaby finansowe sankcje, które ministrowie finansów "27" mogliby odrzucić kwalifikowaną większością; w przeciwnym wypadku wniosek KE byłby uznany za przyjęty. Za takim, jak największym automatyzmem sankcji opowiadały się Niemcy, a także Komisja Europejska. Paryżowi udało się uzyskać zgodę Berlina na dodatkowy, półroczny termin.

Te zasady miałyby obowiązywać bez czekania na zmianę traktatu. Takie właśnie ustalenia, dzięki niemiecko-francuskiemu kompromisowi z Deauville, zapadły w poniedziałek w Luksemburgu na ostatnim spotkaniu grupy task force pod przewodnictwem szefa Rady Europejskiej Hermana Van Rompuy'a.

„Osiągnęliśmy konsens co do wdrożenia podstawowych zasad. Jednym z elementów jest porozumienie w kwestii większego automatyzmu podejmowania decyzji. Przy decydowaniu o wszystkich nowych sankcjach stosowana będzie zasada odwróconej większości: propozycja KE co do sankcji będzie przyjęta, jeśli kwalifikowana większość państw w Radzie UE nie zgłasza przeciw” - oświadczył **Herman Van Rompuy** w Luksemburgu. Zaznaczył przy tym, że nowe finansowe sankcje będą miały zastosowanie tylko do krajów strefy euro.

Jednocześnie Merkel i Sarkozy zaproponowali, by do 2013 r. zmienić traktaty UE, tak by wprowadzić do nich „trwały mechanizm, który zapewni stabilniejsze i trwalsze rozwiązania, niż obecne mechanizmy walki z deficytami”. Francusko-niemiecka deklaracja głosi, że „ten mechanizm pozwoli w przypadku poważnego naruszenia podstawowych zasad Unii Gospodarczo-Walutowej na zawieszenie prawa głosu kraju, którego to dotyczy”. Tym samym Francja zgodziła się na postulat zgłoszony dużo wcześniej przez Berlin.

„Nie wykluczamy rewizji traktatów po tym, jak obecnie prowadzone przez nas prace (nad wzmocnieniem dyscypliny finansowej) zostaną zakończone. Ale nie powiedzieliśmy, że traktaty muszą być zmienione” - powiedział Juncker w poniedziałek w Luksemburgu po zakończeniu spotkania grupy Van Rompuy'a. Dodał jednak, że nie jest zwolennikiem rewizji traktatów - ze względu na trudności, jakie wystąpiły przy ratyfikacji traktatu lizbońskiego.

Porozumienie z Deauville zakłada także stały antykryzysowy system ratowania krajów strefy euro, połączony z narzuceniem surowego programu naprawczego, po tym, jak wygaśnie obecny 3-letni mechanizm, powołany do życia po kryzysie finansów publicznych w Grecji. Rząd w Berlinie początkowo był temu przeciwny, obawiając się nadmiernego obciążenia niemieckiego podatnika; ustąpił jednak pod naciskiem Francji.

„Konieczne zmiany traktatowe powinny zostać przyjęte i ratyfikowane przez kraje członkowskie, zgodnie z ich zasadami konstytucyjnymi, do 2013 r.” - głosi francusko-niemiecka deklaracja.

„Francja i Niemcy uważają, że trzeba wyciągnąć wnioski z kryzysu, który omal nie pochłonął świata” - tłumaczył Sarkozy. „Jest niezmiernie ważne, byśmy wprowadzili w życie mechanizm, tak, by każdy wywiązywał się z ciężącej na nim odpowiedzialności” - dodała kanclerz Merkel.

Zasady wzmocnienia dyscypliny budżetowej, na podstawie wniosków z prac grupy Van Rompuy, mają przyjąć na szczycie w przyszłym tygodniu w Brukseli szefowie państw i rządów UE.

4. PRZEMYSŁ - Zintegrowana strategia przemysłowa w erze globalizacji

Przemysł musi odgrywać centralną rolę w Europie, jeżeli ma ona pozostać liderem gospodarki światowej. Oto główne przesłanie komunikatu dotyczącego „Zintegrowanej strategii przemysłowej w erze globalizacji” przyjętej przez Komisję Europejską z inicjatywy jej wiceprzewodniczącego **Antonio Tajaniego**. W komunikacie tym przedstawiono projekt przewodni Strategii Europa 2020, w ramach którego określona została strategia, której celem jest wspieranie wzrostu i tworzenie miejsc pracy poprzez utrzymanie i wspomaganie silnej, wszechstronnej i konkurencyjnej bazy przemysłowej w Europie. Baza ta będzie z jednej strony zapewniać dobrze płatne miejsca pracy, a z drugiej – produkować mniej dwutlenku węgla. Wraz z komunikatem opublikowano sprawozdanie na temat konkurencyjności państw członkowskich oraz coroczne sprawozdanie na temat konkurencyjności w Europie.

Wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej odpowiedzialny za przemysł i przedsiębiorczość, Antonio Tajani, powiedział: „Przemysł odgrywa kluczową rolę w Europie i potrzebujemy go, aby znaleźć rozwiązania dla wyzwań stojących przed naszym społeczeństwem, teraz i w przyszłości. Europa potrzebuje przemysłu a przemysł potrzebuje Europy. Konieczne jest wykorzystanie pełnego potencjału jednolitego rynku wraz z 500 milionami konsumentów i 20 milionami przedsiębiorstw uczestniczących w nim.”

W dobie nasilającej się globalizacji koncepcja krajowych branż i krajowego przemysłu straciła sens. Potrzebujemy teraz skoordynowanej strategii europejskiej. Europa potrzebuje także podejścia obejmującego cały łańcuch wartości – od infrastruktury poprzez surowce aż do obsługi posprzedażnej. Głównym elementem unijnej strategii przemysłowej musi być propagowanie tworzenia i wzrostu małych i średnich przedsiębiorstw. Ponadto przejście do zrównoważonego modelu gospodarki powinno

zostać wykorzystane jako okazja do podniesienia konkurencyjności. Jedynie europejska strategia dla przemysłu, mająca na celu konkurencyjności i zrównoważone funkcjonowanie, jest w stanie udźwignąć masę krytyczną zmian i zapewnić koordynację niezbędną, aby odnieść sukces. Ponadto Antonio Tajani stwierdził: „Nie będzie zrównoważonego rozwoju bez konkurencyjności i nie będzie długotrwałej konkurencyjności bez zrównoważonego rozwoju.” Nie będzie też żadnego z nich bez odważnego ruchu w stronę innowacji!”

Dziesięć kluczowych działań wspierających konkurencyjność przemysłu europejskiego:

- przeprowadzenie jawnego i rozbudowanego **„testu na konkurencyjność” nowego prawodawstwa**. Odpowiednio uwzględniony i zbadany zostanie wpływ wszystkich strategicznych wniosków na konkurencyjność,
- przy pomocy **„oceny funkcjonowania” istniejącego prawodawstwa** zidentyfikowane zostaną możliwości wyeliminowania tych obszarów, w których poszczególne przepisy nakładają się na siebie. W ten sposób obniżone zostaną koszty prowadzenia działalności gospodarczej w Europie,
- wspierane będzie **tworzenie i wzrost MŚP** poprzez ułatwienie dostępu do kredytów oraz pomoc w rozszerzeniu działalności na szczebel międzynarodowy,
- aby wyjść naprzeciw potrzebom przemysłu, przedstawiona zostanie strategia w sprawie **ugruntowania europejskiego systemu normalizacji**,
- podjęta zostanie modernizacja **infrastruktury i usług transportowych, energetycznych i komunikacyjnych** w Europie, tak aby lepiej odpowiadały one potrzebom przemysłu, uwzględniając zmienność współczesnego otoczenia konkurencyjnego,
- przedstawiona zostanie **nowa strategia surowcowa**, tworząca odpowiednie warunki ramowe dla zrównoważonych dostaw podstawowych krajowych surowców i zarządzania nimi,
- podjęty zostanie temat sektorowej **innowacyjności** – poprzez działania w takich sektorach jak: zaawansowane technologie produkcyjne, budownictwo, biopaliwa oraz transport drogowy i kolejowy, które w szczególności ukierunkowane będą na zwiększenie wydajności wykorzystania zasobów,
- wyzwania związane z **wysokim zużyciem energii przez określone gałęzie przemysłu** będą rozwiązywane poprzez działania na rzecz poprawy warunków ramowych i wspierania innowacji,
- realizowana będzie **polityka kosmiczna**, opracowana we współpracy z Europejską Agencją Kosmiczną i państwami członkowskimi. Komisja opracuje strategię rozwoju przemysłu kosmicznego w celu stworzenia solidnej bazy przemysłowej obejmującej cały łańcuch dostaw,
- Komisja będzie opracowywać **sprawozdania na temat konkurencyjności Europy i państw członkowskich**, strategii przemysłowych i wyników osiągniętych przez przemysł w cyklu rocznym.

Aby sprostać ambicjom związanym z silną, wszechstronną i konkurencyjną bazą przemysłową w Europie, potrzeba, aby poszczególne strategie wzajemnie się wzmacniały. Dotyczy to w szczególności poszczególnych projektów przewodnich opracowanych w ramach strategii „Europa 2020”, oraz strategii, takich jak strategia dotycząca jednolitego rynku UE, przyjęta dnia 27 października.

W podsumowaniu, Antonio Tajani powiedział: „Europa to więcej niż suma części składowych. Musimy określić nasze wspólne cele w dziedzinie strategii przemysłowej,

przyspieszyć nasze działania i wzmocnić europejski system rządów. Jest to wyjątkowe zadanie.”

- **Kontekst**

Przemysł europejski konsekwentnie wychodzi z kryzysu finansowego i gospodarczego ostatnich lat. Istnieją przesłanki pozwalające wierzyć, że przemysł jest w stanie przewyciężyć wyzwania związane ze zmianami w światowym otoczeniu biznesowym. Niemniej jednak, mimo odnotowanego ostatnio dynamicznego wzrostu poziomu produkcji przemysłowej o niemal 10 proc., wciąż znajduje się on na poziomie o 10 proc. niższym od stanu sprzed kryzysu. W przemyśle produkcyjnym zatrudnienie znajduje jedna czwarta osób zatrudnionych w sektorze prywatnym, a kolejna jedna czwarta pracuje w sektorach obsługujących przemysł. Przemysł odpowiada za 80 proc. wszelkich działań prowadzonych w dziedzinie badań i rozwoju w sektorze prywatnym.

- **Więcej informacji:**

Komunikat zatytułowany „Strategia przemysłowa w erze globalizacji”:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:0614:FIN:PL:PDF>

Przegląd konkurencyjności w 27 państwach członkowskich

<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=MEMO/10/533&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=fr>

Sprawozdanie w języku angielskim na temat konkurencyjności 2010

http://ec.europa.eu/enterprise/newsroom/cf/getdocument.cfm?doc_id=6222

5. PRAWO WSPÓLNOTOWE - Lepsze stosowanie prawa wspólnotowego

Komisja Europejska przedstawiła 1 października 2010 r. roczne sprawozdanie z kontroli stosowania prawa wspólnotowego (za rok 2009). Sprawozdanie to podkreśla istotne znaczenie, jakie ma pełne i prawidłowe stosowanie prawa UE w przestrzeganiu praw i wywiązywaniu się z zobowiązań stworzonych przez prawo UE. Wynika z niego, że nawet jeśli sytuacja nieznacznie się poprawiła, to nadal pozostaje jedno zasadnicze wyzwanie, mianowicie opóźnienia w transpozycji dyrektyw przez państwa członkowskie. We współpracy z państwami członkowskimi rozszerzono zakres działania instrumentów i zwiększono wysiłki w celu rozwiązania problemów związanych z transpozycją i zagwarantowania skutecznego stosowania prawa UE.

Unia Europejska zarządza około 8000 aktów prawnych obowiązujących w 27 państwach członkowskich. Rodzi to liczne i różnorodne wyzwania, a kluczową rolę w gwarantowaniu prawidłowego stosowania prawa Unii Europejskiej odgrywa postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom. W sprawozdaniu podkreślono, że wysoki procent spraw zamknięto bez konieczności odwoływania się do Trybunału Sprawiedliwości (95% skarg zamknięto przed wydaniem orzeczenia przez TS). Pod koniec 2009 r. Komisja była w trakcie rozpatrywania około 2900 skarg i spraw dotyczących uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – to o 16 % mniej w porównaniu z końcem 2008 r., przy czym liczba postępowań dotyczących niedopełnienia obowiązku zgłoszenia środków transpozycji dyrektyw zmniejszyła się o

26 %. Liczba spraw o uchybienie zobowiązaniom, których podstawą była skarga, w porównaniu do roku ubiegłego zmniejszyła się o 15 %. Sektory, których dotyczy największa ilość spraw, to w dalszym ciągu środowisko naturalne, podatki, energia, transport i rynek wewnętrzny.

- **Priorytetowe obszary działania**

Sprawozdanie zawiera ocenę postępu poczynionego w ciągu ostatniego roku w odniesieniu do wdrożenia, zarządzania i egzekwowania prawa UE.

Opóźnienia w transpozycji i środki prewencyjne. Pomimo odnotowanej w ubiegłym roku pewnej poprawy, opóźnienia w transpozycji nadal stanowią powszechny i systematycznie pojawiający się problem, który ma wpływ na przedsiębiorstwa i obywateli UE. Komisja wspiera zatem ściślejszą współpracę z państwami członkowskimi w zakresie środków prewencyjnych, aby zagwarantować lepsze i terminowe wdrażanie i stosowanie prawa.

Tabele korelacji. Tabele korelacji przyczyniają się do przejrzystości i zwiększają dostęp do prawa. Ułatwiają one współpracę pomiędzy Komisją i państwami członkowskimi podczas przeglądu środków transpozycji, pozwalając na wczesne wykrycie kwestii problematycznych oraz dialog, dzięki czemu udaje się uniknąć później bardziej złożonych problemów. Komisja ma zamiar nadal dążyć do uzyskania poparcia wszystkich instytucji UE dla powszechnego wykorzystania takich tabel.

Grupy ekspertów. Rola grup ekspertów w zarządzaniu stosowaniem prawa UE widoczna jest na przykładach, które potwierdzają ogromną różnorodność i nakład pracy wykonanej w celu osiągnięcia maksymalnych korzyści z prawodawstwa UE.

Udzielanie odpowiedzi obywatelom i rejestracja skarg. Nadal rozwijane są instrumenty horyzontalne takie jak SOLVIT i projekt „EU Pilot”, które dowodzą swojej przydatności. SOLVIT zwiększył ilość spraw, wciąż utrzymując przy tym wysoki poziom rozpatrzonych spraw. Projekt „Eu Pilot” pozwala na wczesnym etapie rozwiązywać problemy związane z transpozycją lub stosowaniem prawa. Państwa członkowskie wykazują duże zaangażowanie i przyczyniają się do pomyślnego stosowania obu tych instrumentów.

Problemy z egzekwowaniem przepisów. Podczas przygotowywania nowych przepisów należy poświęcić więcej uwagi środkom dotyczącym egzekwowania, które mogą mieć zastosowanie horyzontalne lub być skierowane do poszczególnych sektorów. W przypadku gdy prawodawstwo UE zawiera tego rodzaju środki, jak na przykład prawo do odwołania się od decyzji, Komisja dołoży wszelkich starań na rzecz zapewnienia pełnego wykorzystania takich środków, koncentrując swoje działania na ich prawidłowym wdrożeniu i stosowaniu.

Postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom. Komisja uaktualnia i potwierdza priorytet związany z możliwie najbardziej terminowym i skutecznym stosowaniem prawa, co leży w szeroko pojętym interesie ogromnej większości obywateli i przedsiębiorstw.

Sprawozdawczość. Prawodawstwo UE często zawiera obowiązek zdawania przez Komisję na wczesnym etapie sprawozdań ze stosowania przepisów. Komisja podkreśla, że sprawozdania te, które oparte są na informacjach z państw członkowskich, mają duże znaczenie dla dokładniejszego przeprowadzania oceny skutków prawa UE.

- **Kontekst**

W odpowiedzi na prośbę Parlamentu Europejskiego, począwszy od 1984 r. Komisja co roku przedstawia sprawozdanie z kontrolowania stosowania prawa wspólnotowego za poprzedni rok.

W 2007 r. w komunikacie zatytułowanym „Europejskie osiągnięcia – stosowanie prawa wspólnotowego” (COM (2007)502), Komisja ogłosiła, że roczne sprawozdania będą zawierały nowe spojrzenie na kwestie strategiczne w przyszłości, ocenę aktualnego stanu prawodawstwa, a także priorytety i programy pracy na nadchodzące lata.

Dwudzieste siódme sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa wspólnotowego (za rok 2009) oraz dokumenty towarzyszące są dostępne na stronie internetowej:

http://ec.europa.eu/community_law/infringements/infringements_annual_report_pl.htm

Statystyki zawierające aktualne dane z zakresu transpozycji państw członkowskich można znaleźć pod adresem:

http://ec.europa.eu/community_law/directives/directives_communication_en.htm

6. NAUKA I INNOWACJE - „Unia innowacji” – przekształcanie pomysłów w miejsca pracy, rozwój ekologiczny i społeczny

Przedstawiony w dniu 6 października 2010 r. plan Komisji Europejskiej „Unia innowacji” zawiera strategiczną koncepcję innowacji, popieraną na najwyższym szczeblu politycznym. Zgodnie z tą koncepcją działania europejskie, a także współpraca z państwami trzecimi, będą się koncentrować na takich wyzwaniach jak zmiana klimatu, bezpieczeństwo energetyczne, bezpieczeństwo żywnościowe, zdrowie i starzenie się społeczeństwa. Ponadto sektor publiczny ma stymulować sektor prywatny oraz usuwać przeszkody, które uniemożliwiają wprowadzanie pomysłów na rynek. Przeszkody te obejmują brak finansowania, rozdrobnione systemy badawcze i rynki, niedostateczne korzystanie z zamówień publicznych w dziedzinie innowacji oraz zbyt wolne ustanawianie norm. „Unia innowacji” to jeden z projektów przewodnich strategii „Europa 2020”.

Komisarz ds. badań, innowacji i nauki **Máire Geoghegan-Quinn** oraz wiceprzewodniczący Komisji Antonio Tajani, który odpowiada za przemysł i przedsiębiorczość, powiedzieli: „Wychodząc z kryzysu w warunkach ostrej konkurencji światowej, znaleźliśmy się w nadzwyczajnej sytuacji, jeśli chodzi o innowację. Jeżeli nie przekształcimy Europy w Unię innowacji, nasze gospodarki zaczną poważnie podupadać, a pomysły i talenty zostaną zmarnowane. Innowacje stanowią klucz do zrównoważonego wzrostu oraz sprawiedliwszego i bardziej ekologicznego społeczeństwa. Radykalna poprawa wyników Europy w zakresie innowacji to jedyny sposób na utworzenie stałych i dobrze płatnych miejsc pracy, które wytrzymają presję globalizacji.”

Według nowego badania¹ osiągnięcie celu określonego w strategii „Europa 2020”, który zakłada **zwiększenie inwestycji w badania i rozwój do 3 proc. PKB**, pozwoliłoby do 2025 r. utworzyć 3,7 mln miejsc pracy i podwyższyć roczny PKB nawet o 795 mld euro. W związku z tym w Europie potrzebny będzie milion dodatkowych naukowców.

- **Dziesięć głównych elementów planu „Unia innowacji”**

- **europejskie partnerstwa innowacyjne** skoncentrują zainteresowane podmioty – europejskie, krajowe i regionalne, publiczne i prywatne – wokół dobrze określonych celów, które łączą rozwiązywanie problemów społecznych z realizacją potencjału Europy w zakresie przodowania na arenie światowej. Partnerstwa pozwolą zintensyfikować badania i rozwój, skoordynować inwestycje, przyspieszyć ustanawianie norm i stymulować popyt. Komisja zapewni środki wstępne, aby przyciągnąć inwestycje z innych źródeł publicznych i z sektora prywatnego. Do 2011 r. powstanie **pilotażowe partnerstwo** dotyczące aktywnej i zdrowej starości, mające na celu przedłużenie o dwa lata do 2020 r. okresu, w którym cieszymy się dobrym stanem zdrowia. Później powstaną kolejne partnerstwa w takich dziedzinach jak: energia, inteligentne miasta i inteligentna mobilność, oszczędne gospodarowanie wodą, surowce nieenergetyczne oraz zrównoważony rozwój wydajnego rolnictwa.
- Komisja zebrała **25 wskaźników w tabeli wyników dotyczącej „Unii innowacji”** oraz opracowała listę kontrolną wyznaczników dobrych systemów innowacji. Powstanie też nowy wskaźnik dotyczący udziału szybko rozwijających się innowacyjnych przedsiębiorstw w gospodarce. Ponadto Komisja będzie wspierać niezależny system rankingowy uczelni wyższych.
- **Komisja opracuje środki na rzecz lepszego dostępu do finansowania.** Zaproponuje program transgranicznego kapitału venture, będzie pracować z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym nad rozszerzeniem programów unijnych, np. mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka oraz wyznaczy specjalistę, który udoskonali transgraniczne dopasowanie innowacyjnych przedsiębiorstw i inwestorów.
- **Istniejące inicjatywy badawcze zostaną przyspieszone.** Komisja zaproponuje środki w celu wprowadzenia do 2014 r. europejskiej przestrzeni badawczej, która stanowi wymóg prawny na mocy traktatu lizbońskiego. Oznacza to większą spójność między europejską polityką w dziedzinie badań i jej krajowymi odpowiednikami, zmniejszenie biurokracji i usunięcie przeszkód dla mobilności naukowców, np. braku możliwości przenoszenia uprawnień emerytalnych. Oznacza to również upowszechnienie otwartego dostępu do wyników badań finansowanych ze środków publicznych na jak największą skalę. Ósmy program ramowy będzie wspierał strategię „Europa 2020”. Europejska Rada ds. Badań Naukowych oraz Europejski Instytut Innowacji i Technologii będą się nadal rozwijać. Za pośrednictwem Wspólnego Centrum Badawczego Komisja wzmocni podstawę naukową dla kształtowania polityki.

---

¹ P. Zagamé, (2010) *The cost of a non-innovative Europe*,
http://ec.europa.eu/research/social-sciences/policy-briefs-research-achievements_en.html

- W 2011 r. Komisja ustanowi europejską radę ds. wzornictwa oraz markę „wybitne wzornictwo europejskie”.
- Ponadto w 2011 r. Komisja rozpocznie **ważny program badawczy dotyczący sektora publicznego i innowacji społecznych** oraz wprowadzi pilotażową europejską tabelę wyników w zakresie innowacji w sektorze publicznym. Ponadto Komisja uruchomi europejski pilotażowy projekt innowacji społecznych, pozwalający zapewnić innowatorom społecznym fachową wiedzę, a także zaproponuje, aby innowacje społeczne stanowiły punkt odniesienia programów Europejskiego Funduszu Społecznego. Skonsultuje się również z partnerami społecznymi w sprawie upowszechnienia gospodarki innowacyjnej na wszystkich szczeblach zawodowych.
- Komisja proponuje, aby rządy przeznaczyły specjalne budżety na **zamówienia publiczne na innowacyjne produkty i usługi**. Powinno to stworzyć rynek zamówień o wartości co najmniej 10 mld euro rocznie na innowacje, które ulepszą usługi publiczne. Komisja zapewni doradztwo w zakresie wspólnych zamówień między podmiotami zamawiającymi z różnych państw członkowskich.
- Na początku 2011 r. Komisja przedłoży **wniosek legislacyjny w celu przyspieszenia i unowocześnienia procesu ustanawiania norm**, aby umożliwić interoperacyjność i pobudzić innowacje.
- **Należy unowocześnić przepisy dotyczące własności intelektualnej w Europie.** Wprowadzenie patentu unijnego pozwoliłoby przedsiębiorstwom zaoszczędzić 250 mln euro rocznie. Komisja przedłoży w 2011 r. wnioski dotyczące europejskiego rynku wiedzy w zakresie patentów i licencji.
- **Aby wesprzeć innowację, nastąpi przegląd ram finansowania strukturalnego i przyznawania pomocy państwa.** Komisja pomoże państwom członkowskim lepiej wykorzystać 86 mld euro z funduszy strukturalnych, które przeznaczono na badania i innowacje w latach 2007-2013. Zaproponuje ramy dla funduszy strukturalnych po 2013 r., w których większy nacisk zostanie położony na innowacje. W 2011 r. Komisja dokona przeglądu ram przyznawania pomocy państwa.

Plan „Unia innowacji” zostanie omówiony na posiedzeniu Rady Europejskiej w grudniu. Postępy w tej dziedzinie będą monitorowane w ramach wdrażania strategii „Europa 2020”. Podczas corocznej konwencji w dziedzinie innowacji analizowany będzie stan realizacji planu „Unii innowacji”.

- **Dodatkowe informacje**

<http://ec.europa.eu/innovation-union>

http://ec.europa.eu/enterprise/policies/innovation/index_en.htm

<http://www.facebook.com/innovation.union>

<http://twitter.com/innovationunion>

<http://blogs.ec.europa.eu/innovationunlimited/>

7. NAUKA I INNOWACJE - Badania i rozwój a kryzys gospodarczy: wiodące firmy unijne ograniczają inwestycje w mniejszym stopniu niż ich konkurenci w USA, lecz Europa nadal pozostaje daleko w tyle

Z przedstawionego przez Komisję Europejską zestawienia danych dotyczących inwestycji w badania i rozwój wynika, że w wiodących firmach UE spadły one o 2,6 proc. w 2009 r., chociaż spadek obrotów i zysków był jeszcze większy, odpowiednio o 10,1 proc. i 21,0 proc. Spadek inwestycji w badania i rozwój u największych graczy na rynku amerykańskim, wynoszący 5,1 proc., był dwa razy większy niż w UE, ale w wymiarze globalnym spadek ten był niższy i wyniósł 1,9 proc. Firmy japońskie utrzymały taki sam poziom inwestycji. Przedsiębiorstwa z siedzibą w innych krajach azjatyckich – takich jak Chiny, Indie, Hong Kong, Korea Południowa i Tajwan – nadal notowały wysoki wzrost inwestycji w badania i rozwój, podobnie jak w latach poprzednich. Japoński producent samochodów Toyota jest największym inwestorem w badania i rozwój (6,8 mld euro) już drugi rok z rzędu. Trzy przedsiębiorstwa z UE znajdują się w pierwszej dziesiątce: Volkswagen, największy inwestor z siedzibą w Europie (5,8 mld euro), Nokia i Sanofi-Aventis. Wspomniane zestawienie obejmuje 1 400 firm na całym świecie.

Máire Geoghegan-Quinn, komisarz ds. badań, innowacji i nauki, powiedziała: „Fakt, że największe firmy unijne zasadniczo utrzymały poziom inwestycji w badania i rozwój pokazuje, że postrzegają one ten aspekt swojej działalności jako kluczowy element pozwalający wyjść w lepszej kondycji z kryzysu. Jednak ogromna przepaść w stosunku do wiodących firm z USA w dziedzinach takich jak oprogramowanie i biotechnologia, a także nieustający szybki rozwój firm z siedzibą w Azji stawiają Europę w podbramkowej sytuacji, jeśli chodzi o innowacje. Szefowie państw i rządów muszą pilnie poprzeć na grudniowym szczycie Rady Europejskiej wnioski dotyczące projektu „Unia innowacji” przedstawione przez Antonio Tajaniego i przeze mnie w dniu 6 października”.

Tegoroczne zestawienie pokazuje, że pomimo niespotykanych wcześniej trudności gospodarczych inwestycje w badania i rozwój pozostają dla wiodących firm na świecie ważnym priorytetem strategicznym.

• Tendencje w regionach

W 2009 r. wiodące firmy unijne ograniczyły inwestycje w badania i rozwój w dużo mniejszym stopniu niż miało to miejsce w przypadku firm amerykańskich i to pomimo podobnego spadku sprzedaży (około 10 proc.) oraz większego spadku zysków (13,0 proc. wobec 1,4 proc.).

Firmy europejskie są słabsze, jeśli chodzi o badania i rozwój w kluczowych sektorach najbardziej zaawansowanych technologii. Na przykład firmy amerykańskie, które znalazły się w zestawieniu, zainwestowały pięć razy więcej niż firmy europejskie w badania i rozwój półprzewodników, cztery razy więcej w rozwój oprogramowania i osiem razy więcej w badania w dziedzinie biotechnologii.

Firmy japońskie utrzymały poziom inwestycji w badania i rozwój, pomimo znacznego spadku obrotów (około 10 proc.) i zysków (88,2 proc.).

Największe firmy z siedzibą w niektórych krajach azjatyckich nadal notowały wysoki wzrost inwestycji w badania i rozwój, podobnie jak w latach poprzednich – dotyczy to na przykład Chin (do 40 proc.), Indii (27,3 proc.), Hong Kongu (14,8 proc.), Korei Południowej (9,1 proc.) i Tajwanu (3,1 proc.). Firmy szwajcarskie także zwiększyły inwestycje w badania i rozwój (2,5 proc.).

- **Tendencje w firmach i branżach**

Trzy firmy z główną siedzibą w UE znajdują się wśród największych dziesięciu inwestorów w badania i rozwój (Volkswagen, Nokia i Sanofi-Aventis), obok trzech firm z USA (Microsoft, Pfizer i Johnson & Johnson) oraz jednej z Japonii (Toyota, na pierwszym miejscu). Pierwsza pięćdziesiątka obejmuje 16 firm z UE, 19 firm z USA i 12 z Japonii (rys. 2). Trzydzieści firm z pierwszej pięćdziesiątki ograniczyło w 2009 r. inwestycje w badania i rozwój.

Pomimo kryzysu branżowa struktura inwestycji w badania i rozwój w wymiarze światowym pozostała zasadniczo taka sama. W gospodarce amerykańskiej branże intensywnie inwestujące w badania i rozwój (na przykład przemysł farmaceutyczny i usługi komputerowe) odpowiadają za ponad dwie trzecie ogółu wydatków na badania i rozwój. Z kolei w przypadku firm europejskich i japońskich dominują branże „średnio” inwestujące w badania i rozwój (na przykład przemysł motoryzacyjny lub elektroniczny), a branże intensywnie inwestujące to zaledwie jedna trzecia ogółu wydatków na ten cel.

Nastąpiły masowe cięcia inwestycji w badania i rozwój w firmach motoryzacyjnych, o czym świadczą przykłady Forda (32,4 proc.), Renault (26,5 proc.) i General Motors (24,1 proc.). Inni producenci samochodów ograniczyli umiarkowanie inwestycje w badania i rozwój (jak Nissan i Toyota) lub nawet je zwiększyli (na przykład Hyundai).

Do firm, które zwiększyły inwestycje w badania i rozwój w 2009 r., należą nie tylko te notujące wysoką sprzedaż i duże zyski, na przykład Huawei Technologies (27,8 proc.) i Apple (25,4 proc.), lecz także firmy takie jak Bayer (8,8 proc.) i General Electric (10,1 proc.), których sprzedaż i zyski spadły.

Sektor alternatywnych źródeł energii nadal szybko wzrastał. Zestawienie obejmuje obecnie 15 firm (o 9 więcej niż rok wcześniej) całkowicie skoncentrowanych na technologiach czystej energii. Firmy te, z których 13 ma siedzibę w UE, a 2 poza UE, zainwestowały ponad 500 mln euro w badania i rozwój w 2009 r., co stanowi wzrost o 28,7 proc. W alternatywne źródła energii inwestują także firmy działające w innych branżach, na przykład firmy związane z ropą naftową i gazem.

- **Różnice w UE – główne hiszpańskie firmy inwestujące w badania i rozwój opierają się kryzysowi**

W UE wskaźniki wzrostu wydatków na badania i rozwój różnią się w poszczególnych państwach członkowskich, co spowodowane jest odmienną strukturą gospodarki. Niektóre największe w UE spadki w zakresie inwestycji w badania i rozwój w 2009 r. miały miejsce w firmach z siedzibą w takich krajach jak Niemcy (spadek o 3,2 proc.) i Francja (spadek o 4,5 proc.), o rozbudowanym przemyśle motoryzacyjnym.

Kraje takie jak Finlandia (spadek o 6 proc.) i Szwecja (spadek o 6,6 proc.), gdzie w gospodarce dużą rolę odgrywa branża komputerowa, także zostały poważnie dotknięte kryzysem.

Z kolei główni hiszpańscy inwestorzy zwiększyli poziom inwestycji w badania i rozwój o 15,4 proc., pomimo spadku sprzedaży o 6,4 proc. Spowodowane to jest znacznym wzrostem inwestycji ze strony takich firm jak Telefónica (16 proc.) i Acciona (29 proc.) oraz włączeniem do zestawienia takich istotnych graczy rynkowych jak Banco Santander (18 proc.).

- **Kontekst**

Unijne zestawienie danych dotyczących inwestycji w badania i rozwój publikowane jest co roku przez Komisję Europejską (Dyrekcję Generalną ds. Badań Naukowych i Wspólne Centrum Badawcze). Zawiera ono informacje na temat 1 400 największych na świecie firm (400 z UE i 1 000 spoza UE) ocenianych na podstawie ich inwestycji w badania i rozwój. Bierze ono pod uwagę całkowitą wartość inwestycji w badania i rozwój w wymiarze globalnym, niezależnie od miejsca, w którym prowadzone są badania i rozwój. Nie stanowi ono zatem wskaźnika intensywności inwestycji w badania i rozwój sektora prywatnego, czyli wydatków na badania i rozwój w danym państwie lub regionie jako udział w PKB, niezależnie od tego, czy wydatki poniosły rodzime firmy, czy były to inwestycje napływające.

Unijne zestawienie danych dotyczących inwestycji w badania i rozwój z 2010 r. oraz pozostałe sprawozdania IRMA (Industrial Research Investment Monitoring and Analysis): <http://iri.jrc.ec.europa.eu/reports.htm>

8. SPRAWIEDLIWOŚĆ I SPRAWY WEWNĘTRZNE - Prawo do sprawiedliwego procesu: Ministrowie sprawiedliwości UE zatwierdzają akt prawny zapewniający prawo do tłumaczenia ustnego i pisemnego w postępowaniu karnym

Ministrowie sprawiedliwości państw Unii Europejskiej zatwierdzili dnia 8 października 2010 r. akt prawny zapewniający prawo do tłumaczenia ustnego i pisemnego w postępowaniu karnym. Komisja Europejska i Parlament Europejski poparły ten akt na początku roku. Jest to pierwszy środek w historii UE, który określa wspólne minimalne standardy związane z prawem do obrony w sprawach karnych. Nowe przepisy gwarantują podejrzany prawo do korzystania z tłumaczenia ustnego w trakcie postępowania karnego – m.in. przy otrzymywaniu porady prawnej – w swoim języku we wszystkich sądach UE. Jest to od dawna oczekiwany pierwszy środek, który stanowi gwarancję sprawiedliwego procesu dla każdej osoby na terytorium całej UE. Nowy akt prawny jest pierwszym z szeregu działań zmierzających do ustanowienia wspólnych europejskich standardów w postępowaniu karnym. Państwa członkowskie UE mają teraz trzy lata na włączenie tego środka do prawodawstwa krajowego.

„Jest to historyczny moment – zatwierdzono właśnie pierwszy w historii akt prawny dotyczący prawa do sprawiedliwego procesu dla obywateli. Dla Komisji Europejskiej jest to pierwszy ważny krok do zniwelowania istniejącej nierównowagi między

prawami prokuratury a lepszym i silniejszym prawem do obrony w Europie" – stwierdziła wiceprzewodnicząca **Viviane Reding**, komisarz UE ds. sprawiedliwości. „Pragnę podziękować sprawozdawczyni Parlamentu Europejskiego, baronowej Sarah Ludford, a także prezydencji hiszpańskiej i belgijskiej, gdyż dzięki nim możliwe było ustanowienie tego środka w rekordowo krótkim czasie. Teraz kolej na państwa członkowskie, aby możliwie najszybciej wprowadzić te przepisy do parawodawstw krajowych i zacząć je stosować, tak aby obywatele mogli z nich korzystać. Nadszedł także czas, abyśmy przyspieszyli pracę w celu zapewnienia odpowiedniej równowagi między prawami procesowymi przysługującymi oskarżeniu i obronie. Dlatego wzywam Parlament i Radę do podjęcia pracy nad drugim środkiem – prawa do pouczenia o prawach – zaproponowanym przez Komisję w lipcu”.

W dniu 9 marca 2010 r. Komisja poczyniła pierwszy krok, będący częścią całej serii środków zmierzających do ustanowienia wspólnych europejskich standardów w sprawach karnych. Komisja zaproponowała przepisy, które zobowiązywałyby państwa UE do zapewnienia podejrzanym pełnego zakresu usług związanych z tłumaczeniem pisemnym i ustnym.

Parlament Europejski w czerwcu zagłosował za negocjowanym wnioskiem przeważającą większością głosów. Było to możliwe dzięki kompromisowemu porozumieniu, osiągniętemu w dniu 27 maja przez Radę, Komisję i Parlament Europejski. W czasie sesji plenarnej Parlamentu w dniu 15 czerwca zatwierdzono ten kompromis.

Przyjęte środki zagwarantują każdemu obywatelowi prawo do bycia przesłuchiwanym, uczestniczenia w rozprawach oraz uzyskiwania porady prawnej w języku ojczystym na każdym etapie postępowania karnego, we wszystkich sądach UE.

Komisja nalegała na wprowadzenie prawa do tłumaczenia ustnego i pisemnego w postępowaniu karnym, aby zapewnić pełną zgodność ze standardami, które obowiązują na mocy Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz orzecznictwa trybunału w Strasburgu, a także karty praw podstawowych.

Przepisy te wymagają również, aby obywatele otrzymywali pisemne tłumaczenie wszystkich istotnych dokumentów, takich jak akt oskarżenia oraz zapewniają im prawo do tłumaczenia ustnego podczas wszystkich rozpraw i przesłuchań, a także spotkań z adwokatem. Nikt nie może zrzec się swoich praw, jeżeli nie otrzyma wcześniej porady prawnej lub pełnej informacji o konsekwencjach zrzeczenia się tych praw.

Koszty tłumaczenia pisemnego i ustnego będzie ponosić państwo członkowskie, nie zaś podejrzany. Bez wspólnych minimalnych standardów gwarantujących sprawiedliwe postępowanie organy sądowe będą niechętnie przekazywały podejrzanych do innego kraju, w którym miałyby odbyć się proces. W efekcie środki stosowane przez UE w celu zwalczania przestępczości, takie jak europejski nakaz aresztowania, mogą nie być w pełni stosowane. W 2007 r. wydano 11 000 europejskich nakazów aresztowania, przy czym w 2005 r. liczba ta wynosiła jedynie 6 900. Zdaniem Komisji wszystkie takie nakazy powinny w przyszłości podlegać unijnym standardom w zakresie sprawiedliwego procesu, obejmującym m.in. prawo do tłumaczenia ustnego i pisemnego.

Państwa członkowskie UE mają trzy lata na przyjęcie tych przepisów, a nie jak zwykle dwa, co ma zapewnić władzom czas na wprowadzenie przetłumaczonych informacji.

- **Informacje dodatkowe**

Traktat lizboński umożliwia UE podejmowanie środków mających na celu wzmocnienie praw obywateli UE.

W związku z tym, że całościowe wnioski dotyczące prawa proceduralnego do sprawiedliwego procesu nie zyskały jednomyślnego wsparcia rządów UE, gdy w 2004 r. Komisja po raz pierwszy przedstawiła wnioski w tym zakresie, teraz Komisja podejmuje działanie „krok po kroku”, jak przewidziano w założeniach dotyczących sprawiedliwego procesu określonych w programie sztokholmskim przyjętym w grudniu 2009 r. W ciągu nadchodzących czterech lat Komisja zaproponuje szereg dalszych środków.

W lipcu Komisja zaproponowała już drugi środek – prawo do informacji. Rada i Parlament rozpoczęły już prace nad wnioskiem Komisji. Następnymi środkami, planowanymi przez Komisję na 2011 r., będzie dyrektywa w sprawie prawa do kontaktu z adwokatem oraz w sprawie prawa do kontaktu z bliskimi, pracodawcami i organami konsularnymi.

Dodatkowe informacje:

Portal informacyjny w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości:

http://ec.europa.eu/justice/news/intro/news_intro_en.htm

Strona internetowa wiceprzewodniczącej Komisji Viviane Reding, komisarz UE ds. sprawiedliwości, praw podstawowych i obywatelstwa:

http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/reding/index_en.htm

9. SPRAWIEDLIWOŚĆ I SPRAWY WEWNĘTRZNE - Ocena kodeksu granicznego Schengen: Komisja wyraża zaniepokojenie trudnościami zgłaszanymi przez podróżujących

W swoim sprawozdaniu dotyczącym stosowania kodeksu granicznego Schengen w odniesieniu do granic wewnętrznych Komisja zwróciła uwagę na trzy konkretne kwestie: trudności wynikające z domniemanych regularnych i systematycznych kontroli w niektórych wewnętrznych strefach przygranicznych; utrzymywanie przeszkód zakłócających płynny ruch na drogowych wewnętrznych przejściach granicznych; oraz opóźnienia w powiadamianiu o planowanym przywróceniu kontroli na granicach wewnętrznych.

„Obszar bez granic wewnętrznych, w którym można się swobodnie przemieszczać, jest jednym w największych osiągnięć europejskiej współpracy i przynosi realne korzyści obywatelom. Dlatego należy ubolewać, że zasady te nie wszędzie są przestrzegane, co pokazuje opublikowane sprawozdanie” – powiedziała komisarz UE ds. wewnętrznych **Cecilia Malmström**.

Układ z Schengen przewiduje, że niezależnie od swojego obywatelstwa można przekraczać granice wewnętrzne w dowolnym miejscu bez poddawania się kontroli

granicznej. Jednak kontrola osób w ramach wykonywania uprawnień policyjnych przez właściwe organy państw członkowskich jest dozwolona na całym terytorium państw strefy Schengen, w tym w obszarach przygranicznych, o ile wykonywanie tych uprawnień nie ma skutku równoważnego z odprawą graniczną.

Komisja jest zaniepokojona trudnościami zgłaszanymi przez podróżujących w związku z domniemanymi regularnymi i systematycznymi kontrolami przeprowadzanymi w pewnych wewnętrznych strefach przygranicznych. Komisja uznała, że potrzebuje więcej informacji od państw członkowskich co do powodów i częstotliwości kontroli przeprowadzanych w wewnętrznych strefach przygranicznych, aby właściwie monitorować sytuację i zająć się problemami zgłaszanymi przez obywateli.

W reakcji na zaistniałą sytuację Komisja analizuje obecnie skargi i zwraca się od państw członkowskich o wyjaśnienia. Jeśli wyjaśnienia nie będą satysfakcjonujące, Komisja wykorzysta wszystkie dostępne jej środki, aby dopilnować prawidłowego stosowania prawa unijnego. Komisja zwróci się do państw członkowskich z prośbą o przedstawienie statystyk w sprawie kontroli policyjnych przeprowadzanych na ich terytoriach, a w szczególności w wewnętrznych strefach przygranicznych. Ponadto w swoim wniosku dotyczącym zmienionego mechanizmu oceny Schengen Komisja przewiduje przeprowadzanie niezapowiedzianych wizyt na miejscu w celu zweryfikowania braku kontroli na granicach wewnętrznych.

Rozporządzenie Rady ws. ustanowienia mechanizmu oceny w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0102:FIN:PL:PDF>

Komisja zauważa również, że na drogowych przejściach granicznych na granicach wewnętrznych nadal utrzymywana jest duża infrastruktura, co zwykle wiąże się ze znacznymi ograniczeniami prędkości. Komisja jest zdania, że państwa członkowskie muszą usunąć wszystkie te przeszkody w celu zwiększenia płynności ruchu, w szczególności wszelkie ograniczenia prędkości niewynikające wyłącznie z przyczyn związanych z bezpieczeństwem drogowym.

Ponadto w związku z faktem, że kodeks graniczny Schengen dopuszcza tymczasowe przywrócenie kontroli granicznych na granicach wewnętrznych, Komisja nalega na terminowe dokonywanie zgłoszeń dotyczących planowanego przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych. Komisja zwraca się również z prośbą, aby państwa członkowskie przedstawiały szczegółowe informacje, co umożliwi Komisji wydanie swojej opinii w stosownych przypadkach, a także przystąpienie do konsultacji formalnych między państwami członkowskimi i Komisją.

- **Kontekst**

Układ z Schengen został podpisany dnia 14 czerwca 1985 r. przez Belgię, Niemcy, Francję, Luksemburg i Niderlandy. Dzięki zniesieniu systematycznych kontroli na granicach wewnętrznych, umożliwia on swobodny przepływ osób w strefie Schengen. Strefa Schengen obejmuje obecnie terytoria 25 państw członkowskich Schengen, tj. państw UE (Austria, Belgia, Dania, Estonia, Francja, Finlandia, Grecja, Hiszpania, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niderlandy, Niemcy, Polska, Portugalia, Republika Czeska, Słowacja, Słowenia, Szwecja, Węgry, Włochy) oraz trzech stowarzyszonych

państw spoza UE (Norwegia, Islandia i Szwajcaria). Bułgaria, Rumunia i Cypr obecnie tylko częściowo stosują dorobek Schengen, dlatego na granicach z tymi państwami członkowskimi nadal przeprowadzane są kontrole graniczne.

Kodeks graniczny Schengen ([rozporządzenie \(WE\) nr 562/2006](#)) wszedł w życie dnia 13 października 2006 r. Kodeks scala i rozwija przepisy prawne Schengen. Tytuł III kodeksu przewiduje brak jakichkolwiek kontroli osób przekraczających granice wewnętrzne pomiędzy państwami strefy Schengen.

W art. 38 kodeksu granicznego Schengen przewidziano, że nie później niż dnia 13 października 2009 r. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania tytułu III. W związku z tym Komisja skierowała do państw członkowskich kwestionariusz w celu uzyskania informacji w sprawie stosowania tytułu III kodeksu granicznego Schengen. Terminu przedłożenia sprawozdania nie udało się dotrzymać ze względu na opóźnienia w przekazywaniu informacji przez kilka państw członkowskich. Sprawozdanie Komisji, opracowane na podstawie odpowiedzi państw członkowskich, obejmuje również informacje przedłożone Komisji przez obywateli i posłów do Parlamentu Europejskiego, w których wskazano na domniemane kontrole graniczne na granicach wewnętrznych i przeszkody dla płynności ruchu na niektórych dawnych przejściach granicznych.

10. SPRAWIEDLIWOŚĆ I SPRAWY WEWNĘTRZNE - Komisja Europejska przyjmuje strategię na rzecz przestrzegania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Komisja Europejska przyjęła w dniu 19 października strategię mającą na celu zapewnienie skutecznego wdrożenia przepisów Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – dokumentu wiążącego prawnie od momentu wejścia w życie traktatu lizbońskiego. Komisja zamierza sprawdzać zgodność unijnych aktów prawnych z Kartą na każdym etapie procesu legislacyjnego – począwszy od prac przygotowawczych prowadzonych przez Komisję, poprzez przyjęcie wniosków ustawodawczych przez Parlament Europejski i Radę, skończywszy na stosowaniu przepisów przez państwa członkowskie UE. Komisja będzie informować obywateli, kiedy jest uprawniona do działania w odniesieniu do kwestii dotyczących praw podstawowych, oraz publikować coroczne sprawozdanie dotyczące stosowania postanowień Karty, co umożliwi kontrolę postępów w tym zakresie. Działania Komisji są odpowiedzią na wezwania Parlamentu Europejskiego.

„Karta jest odzwierciedleniem naszych wspólnych wartości i tradycji konstytucyjnych”, stwierdziła wiceprzewodnicząca Viviane Reding, komisarz UE ds. sprawiedliwości, praw podstawowych i obywatelstwa. „Powinniśmy się nią kierować we wszystkich obszarach polityki unijnej. Komisja Europejska, a zwłaszcza jej departament prawny, będzie zwracał baczną uwagę, czy Kartę uwzględnia się we wszystkich wnioskach dotyczących aktów ustawodawczych, we wszystkich zmianach wprowadzonych przez Radę i Parlament Europejski oraz czy państwa członkowskie wdrażające unijne przepisy przestrzegają jej postanowień. Przyjęta dziś przez Komisję strategia stanowi istotny krok na drodze ku stworzeniu europejskiej kultury praw podstawowych.”

Wraz z wejściem w życie traktatu lizbońskiego (dnia 1 grudnia 2009 r.) postanowienia Karty praw podstawowych UE stały się prawnie wiążące dla wszystkich unijnych instytucji i państw członkowskich, wdrażających przepisy UE. Karta wzmacnia wszystkie prawa określone w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, jak również inne prawa i zasady wynikające ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich UE, orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i innych instrumentów międzynarodowych. Ten bardzo nowoczesny akt obejmuje m.in. prawa podstawowe „trzeciej generacji”, takie jak ochrona danych osobowych czy gwarancje bioetyczne i w zakresie przejrzystej administracji.

W ramach przyjętej strategii Komisja wyjaśnia kroki, jakie może podjąć, by zapewnić wzorcowe wyniki w zakresie poszanowania praw podstawowych w UE oraz poprawę wiedzy na temat ochrony praw podstawowych w Europie poprzez:

1. Zagwarantowanie, że działania UE są bez zarzutu pod kątem poszanowania praw podstawowych

- Wszystkie unijne wnioski legislacyjne muszą być zgodne z postanowieniami Karty. Komisja rozszerzy w związku z tym swoją ocenę skutków nowych wniosków ustawodawczych pod kątem praw podstawowych. Służby Komisji będą sprawdzać, w oparciu o specjalną listę kontrolną, czy dany wniosek legislacyjny może mieć wpływ na prawa podstawowe, a jeśli tak – na które, oraz prowadzić systematyczną ocenę wpływu każdego z rozważanych wariantów politycznych na te prawa.
- W trakcie procesu legislacyjnego, włączając weń ostateczne uzgodnienia w Parlamencie Europejskim i Radzie, Komisja będzie współpracować ze współustawodawcami nad zapewnieniem zgodności przepisów unijnych z postanowieniami Karty. Komisja zainicjuje dialog międzyinstytucjonalny w celu określenia metod pracy w przypadku, gdy do aktów prawnych wprowadzane są zmiany budzące wątpliwości co do zgodności z prawami podstawowymi.
- Państwa członkowskie UE związane są już obowiązkiem przestrzegania praw podstawowych gwarantowanych w poszczególnych konstytucjach krajowych. Niemniej jednak również kiedy wdrażają przepisy unijne, muszą przestrzegać praw podstawowych. Komisja wykorzysta wszystkie dostępne narzędzia, w tym – o ile zajdzie taka potrzeba – postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, aby zapewnić zgodne z postanowieniami Karty wdrażanie przepisów unijnych.

2. Lepsze informowanie obywateli

- Obywatele powinni wiedzieć, że mogą się zwrócić o pomoc w przypadkach, gdy doszło do naruszenia ich praw podstawowych. Począwszy od 2011 r. będą mieli dostęp do informacji na temat środków prawnych we wszystkich państwach członkowskich za sprawą nowego portalu Komisji e-sprawiedliwość <https://e-justice.europa.eu/home.do?&action=home&lang=pl>.
- Komisja wyjaśni, kiedy jest uprawniona, a kiedy nie, do podejmowania działań w odpowiedzi na skargi dotyczące praw podstawowych w przypadku, gdy skargi te nie wchodzą w zakres kompetencji UE. Karta nie przyznaje Komisji uprawnień ogólnych do podejmowania działań w obszarze praw podstawowych. Komisja może podjąć działania jedynie wówczas, gdy sprawa dotyczy prawa Unii (np. gdy przyjęto przepisy UE w sposób niezgodny z Kartą lub gdy środki krajowe stosują

przepisy unijne w sposób sprzeczny z jej postanowieniami). Państwa członkowskie posiadają własne systemy ochrony praw podstawowych oparte na konstytucjach krajowych i sądach; Karta ich nie zastępuje. Zapewnienie poszanowania praw podstawowych leży zatem przede wszystkim w gestii sądów krajowych.

3. Monitorowanie postępów

- Komisja będzie publikować coroczne sprawozdanie na temat stosowania Karty. W ramach sprawozdania monitorowane będą postępy w obszarach, w których UE uprawniona jest do podjęcia działania: sprawozdanie będzie ilustrować, jak w konkretnych przypadkach uwzględniono postanowienia Karty (np. w przypadku nowych wniosków legislacyjnych). Będzie ono stanowić okazję do corocznej wymiany poglądów z Parlamentem Europejskim i Radą oraz narzędzie lepszego informowania opinii publicznej.

- **Kontekst**

Po raz pierwszy Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej uroczystie ogłosili przewodniczący Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Nicei dnia 7 grudnia 2000 r. W owym czasie Karta nie była dokumentem prawnie wiążącym. Artykuł 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmieniony traktatem lizbońskim, stanowi, że Karta wiąże prawnie i ma taką samą moc prawną jak Traktaty; oznacza to w szczególności, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może uchylić przepisy unijne, które naruszają gwarantowane przez Kartę prawa podstawowe. Traktat stanowi również, że postanowienia Karty nie rozszerzają kompetencji Unii określonych w Traktatach. Artykuł 51 Karty stanowi: „Postanowienia niniejszej Karty mają zastosowanie do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii przy poszanowaniu zasady pomocniczości oraz do Państw Członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii.”

W maju bieżącego roku członkowie kolegium komisarzy po raz pierwszy złożyli uroczystą deklarację, że będą stali na straży postanowień Karty i Traktatów.

11. SPRAWIEDLIWOŚĆ I SPRAWY WEWNĘTRZNE - Komisja wzywa do zakazania w całej UE narkotyku o nazwie mefedron, podobnego do ekstazy

Komisja Europejska wezwała 20 października 2010 r. do zakazania niebezpiecznego, podobnego do ekstazy narkotyku, który jest nadal legalny w 12 państwach UE. Zwróciła się ona do państw członkowskich UE do powstrzymania swobodnego rozpowszechniania narkotyku o nazwie mefedron w Europie, poprzez poddanie go środkom kontrolnym. Mefedron jest już nielegalny w 15 państwach UE. W samym Zjednoczonym Królestwie i Irlandii miał on spowodować 37 zgonów.

„Mefedron jest niebezpiecznym narkotykiem dostępnym w Internecie i na ulicy. Stał się on już przyczyną zgonów, dlatego wzywamy rządy do podjęcia szybkich działań w celu kontroli i kryminalizacji tego narkotyku.” – powiedziała wiceprzewodnicząca **Viviane Reding**, unijna komisarz do spraw sprawiedliwości. „Naszym obowiązkiem jest chronienie młodych ludzi przed nowymi niebezpiecznymi substancjami psychoaktywnymi takimi jak mefedron.”

W UE odnotowano dwa zgony, których jedyną przyczyną wydaje się być użycie mefedronu. Dalszych 37 przypadków śmiertelnych odnotowano w samym Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, w których mefedron wykryto podczas sekcji zwłok.

Zgodnie z propozycją Komisji wytwarzanie mefedronu i wprowadzanie go do obrotu zostałyby zakazane, a za naruszenie zakazu obowiązywałyby kary kryminalne w całej Europie. Rządy UE muszą teraz zdecydować, czy wprowadzić te środki w życie podczas głosowania większością kwalifikowaną w Radzie.

Mefedron jest substancją pobudzającą, której fizyczne efekty można porównać z tymi wywoływanymi przez ekstazy (MDMA) lub kokainę. Sprzedawany jest głównie pod postacią proszku, lecz także w kapsułkach i tabletkach, w Internecie, w sklepach „z dopalaczami” i przez ulicznych dilerów.

Naukowa ocena ryzyka przeprowadzona przez lizbońskie Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii wykazała, że mefedron może wywołać poważne problemy zdrowotne i prowadzi do uzależnienia, w Europie odnotowano też kilka zgonów związanych z jego zażywaniem.

Mefedron nie ma żadnej znanej wartości medycznej ani żadnego innego korzystnego zastosowania. Substancja ta poddana jest kontroli w 15 państwach UE: Austria, Belgia, Dania, Estonia, Francja, Irlandia, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niemcy, Polska, Rumunia, Szwecja, Włochy i Zjednoczone Królestwo.

- **Kontekst**

Komisja podjęła tę decyzję zgodnie z procedurą oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych ustanowioną decyzją Rady z dnia 10 maja 2005 r. ([2005/387/WSiSW](#)). Rada wystąpiła o tę ocenę ryzyka w dniu 26 maja 2010 r.

12. OCHRONA ŚRODOWISKA - Przelomowe sprawozdanie pokazuje decydujące znaczenie różnorodności biologicznej dla gospodarki

Na zakończenie trzyletniego projektu badawczego analizującego korzyści, jakie świat za darmo otrzymuje od przyrody, opublikowano sprawozdanie końcowe. Projekt TEEB – The Economics of Ecosystems and Biodiversity (ekonomika ekosystemów i różnorodności biologicznej) – zebrał najlepsze dostępne dowody ekonomiczne wskazujące, że naszych społeczeństw zupełnie nie stać na ponoszenie kosztów spowodowanych przez degradację ekosystemów i utratę różnorodności biologicznej. Przeprowadzono syntezę tysięcy badań, dokonano analizy metod wyceny, instrumentów polityki i przykładów działań z całego świata. We wnioskach sprawozdania, odwołującego się do licznych studiów przypadków, znajduje się dziesięć zaleceń mających pomóc obywatelom i decydentom politycznym uwzględniać w codziennych decyzjach różnorodność biologiczną. Głównym sponsorem badania prowadzonego w ramach programu ochrony środowiska ONZ jest Komisja Europejska.

Komisarz UE ds. środowiska **Janez Potočnik** powiedział: „Choć oczywiście cenimy przyrodę za to, że jest, w walce o zatrzymanie procesu utraty bioróżnorodności

dostrzegamy też jej wartość ekonomiczną. Komisja Europejska od początku wspierała projekt TEEB i nadal będzie to czynić. Przyglądniemy się sposobom wprowadzenia do naszych strategii politycznych analiz opracowanych przez TEEB. Pragniemy również wspierać inicjatywy innych krajów, których celem jest pokazanie korzyści i kosztów wynikających z inwestowania w zarządzanie bioróżnorodnością i funkcjami ekosystemów”.

Koordynujący badanie TEEB **Pavan Sukhdev** powiedział: „TEEB udokumentował nie tylko ogromne znaczenie przyrody dla światowej gospodarki, warte tryliony dolarów, ale również takie rodzaje zmian polityki i inteligentne mechanizmy rynkowe, które mogą utrwalić nowy sposób myślenia w świecie pełnym wielu różnych wyzwań. Pozytywnym zjawiskiem jest to, że wiele społeczności i krajów już teraz widzi potencjał włączenia wartości przyrody do procesów podejmowania decyzji”.

- **Poznanie wartości przyrody**

Końcowe sprawozdane TEEB „Mainstreaming the Economics of Nature” („Włączanie ekonomii przyrody do głównego nurtu polityki”) uzupełnia cztery sprawozdania opublikowane w ostatnich trzech latach. Skupiając się na trzech obszarach – naturalnym ekosystemie (lasy), osiedlaniu się ludzi (miasta) i sektorze gospodarczym (górnictwo) – w sprawozdaniu wskazuje się, jak koncepcje i narzędzia ekonomiczne opisane w projekcie TEEB mogą pomóc społeczeństwu we włączeniu wartości przyrody do procesów decyzyjnych na wszystkich poziomach.

Sprawozdanie pokazuje, jak opłaty za korzystanie z funkcji ekosystemów (ang. Payment for Ecosystem Services, PES) mogą umożliwić lepsze zarządzanie naturalnym kapitałem. Na przykład w Meksyku system opłat za korzystanie z funkcji ekosystemów doprowadził do zmniejszenia o połowę rocznego tempa wylesiania, zapewnił ochronę zlewniom i lasom mglistym i zapobiegł emisji dwutlenku węgla w ilości 3,2 mln ton.

Jako że ponad połowa populacji światowej mieszka na obszarach miejskich, miasta powinny uznać kapitał naturalny jako czynnik niezbędny do utrzymania i poprawienia dobrobytu mieszkańców. Tak więc podejścia zaprezentowane w ramach TEEB mogą być niezwykle ważne. Na przykład w Nagoya w Japonii system zbywalnych praw do zabudowy zobowiązuje deweloperów przekraczających limity dotyczące wieżowców do zrównoważenia tego oddziaływania poprzez zakup i ochronę obszarów z tradycyjnym japońskim krajobrazem rolniczym.

- **Dziesięć najważniejszych wskazówek dla zachowania różnorodności biologicznej**

Wnioski z badania TEEB zawierają dziesięć zaleceń:

1. Podstawowymi rezultatami oceny bioróżnorodności powinno być publiczne ujawnianie oddziaływań na środowisko naturalne i przyjmowanie za nie odpowiedzialności.
2. Należy poprawić rachunki narodowe, aby ująć w nich wartość zmian w zasobach naturalnych i przepływie usług ekosystemów.
3. Pilnym priorytetem jest opracowanie spójnych opisów fizycznych zasobów leśnych i funkcji ekosystemów.

4. Rachunki przedsiębiorstw powinny ujawnić takie skutki zewnętrzne, jak szkody wyrządzone w środowisku naturalnym.
5. Za normalną praktykę biznesową należy uznać: „brak utraty różnorodności biologicznej netto” lub „dodatni wpływ netto”.
6. Zasady „zanieczyszczający płaci” i „odzyskanie pełnych kosztów” to główne wytyczne do zmiany systemów zachęt i reformy podatków. W celu wsparcia nowych pozytywnych zachęt w niektórych sytuacjach można odwołać się do zasady „beneficjent płaci”.
7. Rządy powinny dążyć do pełnego ujawnienia subsydiów w celu zapobiegania powstawaniu zachęt przynoszących skutki odmienne od zamierzonych.
8. Należy dążyć do ustanowienia rozleglejszych, skuteczniejszych i sprawiedliwie zarządzanych obszarów chronionych na całym świecie, a może w tym pomóc wycena ekosystemów.
9. Należy jak najszybciej wprowadzić mechanizm na rzecz ochrony lasów REDD+.
10. W działaniach na rzecz rozwoju i w dziedzinach polityki mających wpływ na środowisko naturalne należy w większym stopniu uwzględniać zależność ubogiej ludności świata od funkcji ekosystemów.

- **Kontekst**

TEEB to projekt prowadzony w ramach UNEP i finansowany przez Komisję Europejską i rządy Niemiec, Wielkiej Brytanii, Holandii, Szwecji, Norwegii, Belgii i Japonii. Jego celem jest opracowanie argumentów ekonomicznych pozwalających zmienić sposób, w jaki oceniamy aktywa pochodzące z natury i nimi zarządzamy. Wycena uznawana jest za narzędzie pomagające w ponownym skalibrowaniu wadliwego kompasu gospodarki, który doprowadził do podejmowania decyzji szkodliwych zarówno dla obecnego dobrobytu, jak i dla dobrobytu przyszłych pokoleń. Celem sprawozdań TEEB jest ujawnienie niedostrzeganych wartości różnorodności biologicznej, ponieważ niedostrzeganie to często przyczynia się do niszczenia naturalnego kapitału będącego podstawą naszych gospodarek.

- **Dodatkowe informacje:**

Wszystkie sprawozdania TEEB są dostępne na stronie internetowej:
<http://www.teebweb.org/>

13. FINANSE I AGENDA CYFROWA - Badania w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych: projekt pozwalający na identyfikację ryzyka systemowego na rynkach finansowych

Komisja Europejska inwestuje w projekt badawczy, który ma na celu opracowanie wskaźników ryzyka systemowego dla „systemów wczesnego ostrzegania”. Tego rodzaju systemy mogłyby na tyle wcześnie ostrzec rządy i instytucje bankowe przed zbliżającymi się kryzysami finansowymi, aby zdołały one podjąć niezbędne działania zapobiegawcze. Naukowcy z uniwersytetów we Włoszech, Hiszpanii, Szwajcarii i Wlk. Brytanii oraz eksperci Yahoo! i Europejskiego Banku Centralnego zbadają, jak bardzo instytucje finansowe narażone są na ryzyko systemowe wynikające z istnienia złożonych, silnie ze sobą powiązanych cyfrowych systemów informacyjnych i transakcyjnych. W ramach projektu opartego na nowym, multidyscyplinarnym podejściu, analizie poddany zostanie złożony system globalnych transakcji

finansowych bazujących na technologiach informacyjno-komunikacyjnych wraz z internetowymi kwerendami informacyjnymi w celu kontroli koncentracji ryzyka w systemie finansowym oraz gospodarce jako całości.

Wiceprzewodnicząca Komisji ds. agendy cyfrowej Neelie Kroes powiedziała: „Nowe badania mają umożliwić poprawę nadzoru nad rynkami finansowymi, skupiając się na ryzyku systemowym wynikającym z istnienia silnie ze sobą powiązanych cyfrowych systemów informacyjnych i transakcyjnych na tych rynkach”.

Dzisiejsze instytucje finansowe powiązane są ze sobą złożoną siecią skomputeryzowanych systemów transakcyjnych. Z uwagi na te silne powiązania upadek jednej instytucji finansowej może grozić wystąpieniem „efektu domina” oznaczającego potencjalne problemy dla innych instytucji, nawet tych będących w dobrej sytuacji finansowej. Nie przewidziano dotkliwości obecnego kryzysu finansowego, ponieważ istniejące narzędzia i dane nie pozwalały ekspertom na właściwą ocenę stopnia, do jakiego sektor finansowy oparty jest na wspomnianych złożonych interakcjach i wzajemnym wystawieniu na ryzyko.

Celem projektu „Forecasting Financial Crises” („Prognozowanie kryzysów finansowych”) jest zwiększenie wiedzy decydentów na temat wzajemnych powiązań między systemami bankowymi, giełdami papierów wartościowych oraz przepływem środków kredytowych. Narzędzia programistyczne i koncepcyjne wypracowane w trakcie badań mogłyby pomóc w stworzeniu systemów wczesnego ostrzegania, pozwalających na podjęcie odpowiednich działań w przypadku zaistnienia potrzeby ustabilizowania rynków finansowych. Badania skupią się zarówno na danych dotyczących transakcji finansowych, jak również na takich danych internetowych jak częstotliwość występowania w wyszukiwarkach internetowych pewnych kluczowych słów związanych z zagadnieniami finansowymi.

Celem jest opracowanie nowych wskaźników ryzyka, które mogłyby zostać wykorzystane przez organy takie jak Europejski Bank Centralny, Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego czy Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego w celu zapobiegania przyszłym kryzysom finansowym.

Podejście to opiera się na badaniach multidyscyplinarnych, łączących wyniki uzyskane w różnych obszarach: od złożonych systemów i mechanizmów odporności i stabilności po nowe teorie ekonomiczne. Powstałe na bazie technologii informacyjno-komunikacyjnych narzędzia uzupełniałyby daleko idące środki zwiększające kontrolę nad instytucjami finansowymi oraz poprawiające monitorowanie i nadzór rynków, podjęte w odpowiedzi na ostatni kryzys finansowy w Europie.

Kontekst

Prace badawcze rozpoczęto we wrześniu 2010 r. Zostaną one zakończone w 2013 r., a łączny koszt badań wyniesie 2,48 mln EUR. Komisja Europejska przeznaczyła na ten cel 1,8 mln EUR ze środków na badania naukowe w zakresie TIK, przewidzianych w ramach budżetu siódmego programu ramowego na rzecz badań i rozwoju na lata 2007-2013. Projekt jest częścią inicjatywy Komisji obliczonej na stymulowanie badań TIK o dużym stopniu ryzyka w zakresie przyszłych i powstających technologii informacyjnych (FET - Open) http://cordis.europa.eu/fp7/ict/programme/fet_en.html

Jest to jeden z celów Europejskiej agendy cyfrowej, przyjętej przez Komisję w maju 2010 r., zgodnie ze strategią „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu.

FET - Open są stale otwarte na nowe propozycje prac badawczych o dużym potencjale, przedstawiających długoterminową wizję. W ramach FET-Open finansowane są prace badawcze, które odpowiadają na wyzwania pojawiające się w zakresie badań TIK i nieobjęte priorytetami innych programów finansowania.

W projekcie „Forecasting Financial Crises” („Prognozowanie kryzysów finansowych”) bierze udział sześć instytucji akademickich: Instytut Badań nad Złożonymi Systemami z włoskiej Krajowej Rady ds. Badań Naukowych, University of Oxford (Wlk. Brytania), szwajcarski Federalny Instytut Technologii z Zurychu, Fundació Barcelona Media z Uniwersytetu Pompeu Fabra (Hiszpania), City University London (Wlk. Brytania), oraz Politechnika Marche (Włochy). Eksperti Yahoo! udostępnią dane i wiedzę fachową w zakresie przeszukiwania zasobów internetowych. Europejski Bank Centralny pełni w tym projekcie rolę doradczą.

Więcej informacji o projekcie można znaleźć na stronie: www.focproject.net

14. OCHRONA ZDROWIA - Komisja opowiada się za tymczasowym zawieszeniem w UE klonowania zwierząt w celu produkcji żywności

Komisja Europejska ogłosiła w dniu 19 października br., że zaproponuje tymczasowe zawieszenie w UE klonowania zwierząt w celu produkcji żywności. Komisja planuje także zawiesić na czas określony wykorzystywanie zwierząt gospodarskich pochodzących z klonowania oraz wprowadzanie do obrotu żywności pozyskanej od takich zwierząt. Wszystkie środki tymczasowe zostaną po pięciu latach poddane przeglądowi. Komisja przewiduje także ustanowienie systemu śledzenia przywozu materiału reprodukcyjnego przeznaczonego dla zwierząt klonowanych, np. nasienia i zarodków pochodzących z klonowania. System ten umożliwi rolnikom i przemysłowi stworzenie bazy danych zwierząt, które powstaną z takiego materiału reprodukcyjnego.

Komisarz ds. zdrowia i polityki konsumenckiej **John Dalli** powiedział: „Przyjęty dzisiaj komunikat jest reakcją na wyrażone przez Parlament Europejski i państwa członkowskie wezwanie do obrania wyraźnego kierunku w polityce UE w tej drażliwej kwestii. Uważam, że tymczasowe zawieszenie stanowi realistyczny i wykonalny środek w odpowiedzi na obecne obawy związane z dobrostanem zwierząt.” Komisarz Dalli podkreślił, że wniosek nie przewiduje zawieszenia wykorzystywania klonowania do celów innych niż produkcja żywności, takich jak badania, ochrona zagrożonych gatunków lub wykorzystywanie zwierząt do produkcji farmaceutyków. Wyraził też nadzieję, że „przyjęcie tego sprawozdania będzie dla Rady, Parlamentu i Komisji początkiem prac nad wnioskiem w sprawie nowej żywności, która jest ważnym składnikiem ochrony konsumenta oraz innowacyjności.”

- **Perspektywy**

Zdaniem komisarza Dalli wybrany zestaw środków wraz z klauzulą przeglądu po pięciu latach jest najlepszym sposobem na rozwiązanie tego problemu. Środki te w wystarczający sposób uwzględniają **kwesję dobrostanu zwierząt**, nie wprowadzając niepotrzebnych ani nieuzasadnionych ograniczeń.

- **Ocena Komisji**

W komunikacie przedstawiono **ocenę technologii klonowania** pod względem produkcji żywności oraz przeanalizowano **istotne aspekty klonowania w świetle istniejących ram prawnych**. Uwzględniono też kwestie dobrostanu zwierząt i aspekt etyczny klonowania. Ponadto w komunikacie zwrócono uwagę na **brak dowodów naukowych potwierdzających obawy o bezpieczeństwo żywności** pozyskanej od zwierząt pochodzących z klonowania lub od ich potomstwa.

W komunikacie poddano analizie sytuację z zakresu **klonowania zarówno w państwach członkowskich, jak i w państwach trzecich**. W UE przywóz produktów pozyskanych od zwierząt pochodzących z klonowania, handel nimi oraz ich wykorzystywanie są obecnie objęte ogólnymi przepisami unijnymi. Dania to jedyne państwo członkowskie, które przyjęło krajowy zakaz wykorzystywania klonowania zwierząt do celów komercyjnych, z kolei niektóre państwa trzecie już teraz uciekają się do klonowania do produkcji zwierząt hodowlanych.

Komisja przeprowadziła konsultacje z zainteresowanymi podmiotami, poprosiła EFSA o aktualne dane naukowe na ten temat i uwzględniła opinię Europejskiej Grupy Etyki.

- **Kontekst**

Klonowanie to tworzenie organizmu, który jest genetyczną kopią innego. Oznacza to, że te dwa organizmy mają taki sam DNA.

Debata na temat klonowania w celu produkcji żywności rozpoczęła się kilka lat temu, kiedy do UE zaczęto przywozić zarodki pochodzące z klonowania. Zgodnie z aktualnym rozporządzeniem UE **tylko żywność pozyskana od zwierząt pochodzących z klonowania jest uważana za „nową żywność”**, ponieważ nie jest produkowana tradycyjnymi technikami hodowlanymi. Dlatego żywność ta objęta jest zakresem rozporządzenia w sprawie nowej żywności, które obecnie dyskutowane jest na poziomie UE. Nowa żywność to żywność i składniki żywności, które nie były powszechnie stosowane w żywieniu ludzi w UE przed 15 maja 1997 r.

We wrześniu 2008 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję, w której poparł całkowity zakaz klonowania. W 2009 r., aby uzyskać szerszy ogląd sytuacji, Rada poprosiła Komisję o przygotowanie sprawozdania. W swoim przesłuchaniu przez Parlament Europejski komisarz Dalli obiecał, że sprawozdanie to będzie gotowe do końca 2010 r.

Szczegółowe informacje można uzyskać na stronie:

http://www.efsa.europa.eu/EFSA/efsa_locale-1178620753812_1211902019540.htm

15. OCHRONA ŚRODOWISKA - Wytyczne w sprawie pogodzenia polityki rozwoju energii wiatrowej z polityką w zakresie różnorodności biologicznej

Chociaż generalnie energia wiatrowa nie stanowi zagrożenia dla dzikiej przyrody, źle położone lub wadliwie zaprojektowane farmy wiatrowe mogą mieć negatywny wpływ na wrażliwe gatunki i siedliska. Dlatego też Komisja Europejska opublikowała dzisiaj wytyczne dotyczące rozwoju energii wiatrowej na chronionych obszarach naturalnych. Wytyczne odnoszą się do sieci Natura 2000 – stanowiącej podstawę unijnej polityki w dziedzinie różnorodności biologicznej oraz kluczowe narzędzie realizacji celu UE polegającego na powstrzymaniu utraty różnorodności biologicznej i odwróceniu tego procesu do 2020 r. Rozwój energii wiatrowej odgrywa ważną rolę w osiągnięciu celu UE, jakim jest zapewnienie 20 proc. udziału energii odnawialnych w całkowitym zużyciu energii w Europie do 2020 r. – dlatego rozmieszczenie farm wiatrowych na terenach objętych programem Natura 2000 nie jest automatycznie wykluczone. Jednak decyzja odnośnie takiego rozwoju powinna opierać się na szczegółowym rozważeniu danego przypadku.

Janez Potočnik, komisarz UE ds. środowiska, powiedział: „Nowe wytyczne pozwolą państwom członkowskim i branży przemysłowej na uzyskanie jasności odnośnie podejmowania działań w zakresie rozwoju energii wiatrowej w zgodzie z wymogami programu Natura 2000. Nie mają one na celu zmiany prawodawstwa ani polityki, lecz jedynie przedstawienie wskazówek odnośnie stosowania istniejącego prawa. Naszym zamiarem jest zagwarantowanie realizacji celów w zakresie energii odnawialnej oraz zapewnienie respektowania prawa unijnego dotyczącego ochrony gatunków w trakcie ich osiągania.”

- **Planowanie strategiczne jest kluczowe**

Opublikowane 29 października br. wytyczne mają na celu zapobieżenie konfliktowi między rozwojem energii wiatrowej a zachowaniem różnorodności biologicznej na chronionych obszarach Natura 2000. Podkreślają one znaczenie strategicznego planowania oraz potrzebę dobrej jakości ocen i odpowiedniej ewaluacji nowych rozwiązań. W wytycznych zawarto przykłady najlepszych praktyk i wskazano, w jaki sposób unikać potencjalnych szkód wyrządzanych środowisku naturalnemu podczas realizacji projektów związanych z rozwojem energii wiatrowej.

Strategiczne planowanie rozmieszczenia farm wiatrowych na rozległym obszarze geograficznym jest jednym z najbardziej efektywnych środków minimalizacji ich wpływu na środowisko naturalne oraz dziką faunę i florę od początku działań projektowych. Takie podejście pomaga w osiągnięciu bardziej zintegrowanych ram rozwoju jak również w zmniejszeniu ryzyka wystąpienia trudności i opóźnień na późniejszych etapach realizacji indywidualnych projektów.

- **Kontekst**

Europa postawiła przed sobą cel: pokrycie 20 proc. zużycia energii ze źródeł odnawialnych do 2020 r. Energia wiatrowa z pewnością stanie się znaczny wkład w osiągnięcie tego celu.

Ponadto korzystanie z energii wiatrowej pomaga znacznie zredukować emisje gazów cieplarnianych, zanieczyszczeń powietrza oraz zużycia słodkiej wody, związanego z konwencjonalnym wytwarzaniem energii elektrycznej w UE.

Zużycie energii wiatrowej wzrosło gwałtownie w ciągu ostatniej dekady, by w 2009 r. osiągnąć poziom 4,8 proc. całkowitego zużycia energii elektrycznej w Unii. Oczekuje się, że liczba ta potroi się do 2020 r.

Natura 2000 to pokrywająca całą UE sieć ekologiczna, obejmująca prawie 26 tys. siedlisk w 27 państwach UE. Natura 2000 została ustanowiona dyrektywą siedliskową w 1992 r. i zajmuje prawie 18 proc. powierzchni UE. Celem sieci jest zapewnienie ochrony i zrównoważonego korzystania z terenów o wysokiej różnorodności biologicznej, oraz w długim okresie – zapewnienie przetrwania najbardziej wartościowych i zagrożonych gatunków i siedlisk. Natura 2000 nie jest jednak systemem ścisłych rezerwatów przyrody wykluczających wszelką ludzką działalność. Sieć obejmie również rezerваты przyrody, jednak większość obszarów położonych w jej obrębie należy i należeć będzie do właścicieli prywatnych. Dlatego też istotne będzie zagwarantowanie oparcia przyszłego zarządzania tymi terenami na zasadzie zrównoważonego rozwoju, zarówno pod względem ekonomicznym jak i ekologicznym.

- **Więcej informacji**

Wytyczne w sprawie energii wiatrowej i sieci Natura 2000

http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/management/guidance_en.htm

Polityka UE w zakresie przyrody i różnorodności biologicznej

http://ec.europa.eu/environment/nature/index_en.htm

Polityka UE w zakresie energii wiatrowej

http://ec.europa.eu/energy/renewables/wind_energy/wind_energy_en.htm

16. TRANSPORT - Nowy panel lotniczy wobec wyzwań stojących przed europejską branżą lotniczą

Przy okazji pierwszego spotkania panelu lotniczego wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej **Siim Kallas**, odpowiedzialny za transport, spotkał się w dniu dzisiejszym z przedstawicielami europejskiej branży lotniczej z najwyższego szczebla, aby omówić kwestię wyzwań czekających lotnictwo europejskie. Panel lotniczy powołano, aby służył wiceprzewodniczącemu radą podczas ustanawiania podstaw, które mają zapewnić zrównoważoną przyszłość transportu lotniczego i konkurencyjne warunki działalności europejskiej branży lotniczej.

Wiceprzewodniczący Siim Kallas stwierdził: „Transport lotniczy boryka się obecnie z ogromnymi trudnościami i podlega coraz większym naciskom, aby sprostać wymogom gospodarczym i politycznym. Dlatego zasadnicze znaczenie ma strategiczne spojrzenie na jego przyszłość w Europie. Dla zachowania konkurencyjności gospodarki europejskiej i sprostania potrzebom w zakresie mobilności obywateli i przedsiębiorców w Europie potrzebujemy efektywnego, niezawodnego i przystępnego cenowo transportu lotniczego”.

W dniu 20 października, w Brukseli, odbyło się pierwsze spotkanie panelu lotniczego. Do grona członków panelu lotniczego wiceprzewodniczący Kallas zaprosił 15 najważniejszych przedstawicieli branży lotniczej, reprezentujących linie lotnicze, porty lotnicze, związki zawodowe, podmioty odpowiedzialne za zarządzanie ruchem

lotniczym i przemysł lotniczy. Przewiduje się, że panel, któremu przewodniczy Siim Kallas, spotykać będzie się dwa razy w roku, aby omówić strategiczne wyzwania stojące przed europejską branżą lotniczą.

Komisja zapowiedziała utworzenie panelu lotniczego w odpowiedzi na kwietniowy kryzys w lotnictwie spowodowany wybuchem wulkanu. Unijni ministrowie transportu i przedstawiciele zainteresowanych stron z zadowoleniem przyjęli powstanie panelu lotniczego jako sposobu na zapoczątkowanie strategicznego dialogu.

Pomimo światowego kryzysu ponad 750 milionów pasażerów odlatujących i przylatujących skorzystało z usług unijnych portów lotniczych w 2009 r. Branża lotnicza (która obejmuje linie lotnicze, porty lotnicze, instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej, firmy zajmujące się obsługą naziemną, instytucje obsługi technicznej) zatrudnia bezpośrednio około 700 tysięcy osób w Europie. Do niedawna transport lotniczy w Europie cechowały silne wskaźniki wzrostu, pomimo trudności związanych z ochroną środowiska i przepustowością.

- **Najważniejsze wnioski dla panelu wskazują na potrzebę:**

- zapewnienia pełnego wdrożenia jednolitej przestrzeni powietrznej, zgodnie z ustaleniami rządów. Jednolita europejska przestrzeń powietrzna jest ambitną inicjatywą zapoczątkowaną przez Komisję Europejską w 2004 r., aby zreformować architekturę europejskiego zarządzania ruchem lotniczym;
- rozszerzenia realizowanych obecnie przez Komisję prac w celu zwiększenia możliwości wchodzenia europejskiego lotnictwa na nowe rynki - poprzez podpisywanie umów dwustronnych;
- ustalenia skutecznej struktury zarządzania procesem wdrażania przyszłego europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR), technologicznego odłamu jednolitej przestrzeni powietrznej;
- rozszerzenia zasad jednolitej przestrzeni powietrznej na obszary poza granicami Unii Europejskiej;
- podjęcia przez wiceprzewodniczącego decyzji o powołaniu zespołu wysokiego szczebla ds. badań w dziedzinie lotnictwa, który zajmie się szczegółowymi problemami stojącymi przed branżą lotniczą.

- **Członkowie panelu lotniczego**

- François Ballester, sekretarz polityczny ds. lotnictwa cywilnego i turystyki, Europejska Federacja Pracowników Transportu;
- kapitan Martin Chalk, przewodniczący Europejskiego Stowarzyszenia Cockpit;
- Claude Chêne, doradca specjalny wiceprzewodniczącego Kallasa;
- Richard Deakin, dyrektor generalny NATS Ltd;
- Louis Gallois, dyrektor generalny Europejskiego Koncernu Lotniczo-Rakietowego i Obronnego;
- Massimo Garbini, dyrektor generalny ENAV S.p.A.;
- Jacek Krawczyk, przewodniczący rady nadzorczej PLL „LOT”, wiceprzewodniczący Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego;
- Rein Loik, prezes zarządu Tallinn Airport Ltd;
- Wolfgang Mayhuber, prezes zarządu Deutsche Lufthansa AG;
- Carolyn McCall, dyrektor generalna easyJet plc;

- Ad Rutten, dyrektor zarządzający Schiphol Group, prezes Międzynarodowej Rady Portów Lotniczych - Europa;
- Antonis Simigdalas, dyrektor generalny Olympic Air S.A.;
- Jean-Cyril Spinetta, prezes zarządu Air France-KLM;
- Niky Terzakis, dyrektor zarządzający TNT Airways SA;
- Willie Walsh, dyrektor generalny British Airways plc i obecny przewodniczący Komitetu Prezesów Stowarzyszenia Europejskich Linii Lotniczych;
- Daniel Weder, dyrektor generalny Skyguide Swiss Air Navigation Services.

17. TRANSPORT - Komisja dokonuje przeglądu finansowania 92 dużych projektów infrastrukturalnych dotyczących sieci transeuropejskich

Wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej **Siim Kallas** opublikował w dniu 27 października 2010 r. wyniki pierwszego przeglądu śródkresowego 92 priorytetowych projektów infrastrukturalnych dotyczących transeuropejskiej sieci transportowej, współfinansowanych przez Komisję w ramach programu TEN-T na lata 2007-2013. Publikacja przeglądu zapewnia szczegółowy ogląd stanu realizacji wszystkich dużych projektów infrastrukturalnych, jeśli chodzi o ich finansowanie i stopień ukończenia. Celem jest wprowadzenie większego zakresu odpowiedzialności do procesu finansowania oraz upewnienie się, że środki unijne są właściwie wydatkowane. Ponad połowa (52,2 proc.) ze wspomnianych 92 paneuropejskich dużych projektów infrastrukturalnych znajduje się nadal na dobrej drodze do zakończenia realizacji do grudnia 2013 r. pomimo trudnej sytuacji finansowej. W odniesieniu do pozostałej części projektów, w rezultacie przeglądu śródkresowego, postanowiono o ścisłym zastosowaniu zasady „wykorzystaj albo strać”. Udziela się zgody na wydłużenie wiarygodnych projektów, które napotykają na trudności wskutek kryzysu gospodarczego, o dwa lata, aby pomóc w ich dokończeniu. Jednak w przypadku projektów, które na obecnym śródkresowym etapie utraciły już wiarygodność, finansowanie ze strony UE zostanie cofnięte i przesunięte (zob. poniżej listy projektów).

Odpowiedzialny za transport wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej Siim Kallas powiedział: Celem obecnego przeglądu śródkresowego jest wsparcie kluczowych inwestycji w infrastrukturę oraz zapewnienie efektywnego wydatkowania pieniędzy podatników. Dużym optymizmem napawa mnie fakt, iż pomimo trudnych okoliczności ekonomicznych wiele państw członkowskich podejmuje słuszne decyzje dotyczące inwestowania w infrastrukturę, co ma zasadnicze znaczenie dla uzdrowienia gospodarki Europy. Dokonując tego przeglądu, pragniemy przyczynić się do rygorystycznego zarządzania dostępnymi i skromnymi środkami. Natomiast w przypadku projektów, które nie odpowiadają już założonym celom, należy dokonać wstrzymania i przesunięcia finansowania ze strony UE, aby zapewnić jak najlepsze wykorzystanie ograniczonych zasobów.

• Główne wyniki przeglądu śródkresowego

W ramach przeglądu dokonano oceny 92 odrębnych decyzji dotyczących finansowania na kwotę o wartości 5,3 mld euro, co stanowi ok. trzech czwartych budżetu programu TEN-T (2007-2013) wynoszącego 8 mld euro.

W wyniku przeglądu ustalono, że 48 spośród 92 projektów (52,2 proc.) zostanie ukończonych w terminie do 31 grudnia 2013 r.

- Kolejne 29 projektów (31,5 proc.), które ocenia się jako wiarygodne pod względem struktury i finansowania, może zostać zakończonych do 2015 r. Z tego względu, a także w obliczu wyjątkowej sytuacji związanej z kryzysem finansowym, Komisja udzieli zgody na przedłużenie o dwa lata, tzn. do 2015 r., okresu wykorzystania środków finansowych UE. Wspomniane przedłużenie odbywać się będzie na szczególnych warunkach politycznych, technicznych i finansowych, co pozwoli na optymalizację efektywności programu TEN-T. Ten sam reżim budżetowy będzie miał zastosowanie do wszelkich przyszłych opóźnień, natomiast finansowanie działań, które wykraczają poza 2015 r., zostanie wstrzymane.
- W odniesieniu do 10 projektów (10,9 proc.) postanowiono o ich warunkowym przedłużeniu do 2015 r., przy jednoczesnym zmniejszeniu poziomu finansowania ze strony UE.
- W przypadku 5 projektów, które na obecnym etapie utraciły już wiarygodność (5,4 proc.), finansowanie ze strony UE zostanie wstrzymane i przesunięte.

Wszystkie projekty kwalifikujące się do czterech wymienionych wyżej kategorii poddano szczegółowemu przeglądowi pod kątem realizacji każdego z ich celów. Jeżeli cele te przestały być osiągnięte, odpowiednie środki budżetowe zostaną wstrzymane.

Rezultatem przeprowadzenia takiej analizy będzie uwolnienie ok. 311 mln euro na potrzeby nowych zaproszeń do składania wniosków w ramach aktualnego programu TEN-T.

• Czym są sieci transeuropejskie?

Unia Europejska ustanowiła program TEN-T w celu wspierania budowy brakujących połączeń oraz wyeliminowania wąskich gardeł komunikacyjnych, co umożliwi stworzenie jednolitej multimodalnej sieci korytarzy transportowych w całej Europie.

Odpowiednie projekty są finansowane przez państwa członkowskie i Komisję Europejską. W ramach europejskiego budżetu TEN-T możliwe jest sfinansowanie do 30 % kosztów prac infrastrukturalnych związanych z projektem oraz do 50 % kosztów analiz.

Wartość 92 projektów poddanych przeglądowi przez Komisję odpowiada inwestycjom na łączną kwotę 32,647 mld euro, a wkład programu TEN-T w ich realizację wynosi 5,3 mld euro.

Liczba 92 projektów obejmuje 30 priorytetowych projektów dotyczących transeuropejskiej sieci transportowej i głównych korytarzy intermodalnych w całej UE (w celu uzyskania dalszych informacji zob. link poniżej).

30 priorytetowych projektów TEN-T to duże projekty infrastrukturalne, obejmujące często kilka państw, np.: oś kolei dużych prędkości Paryż-Bruksela/Kolonia-Amsterdam-Londyn (PBKAL) czy też oś kolejowa Gdańsk-Warszawa-Brno/Bratysława-Wiedeń.

Mapę i pełną listę 30 priorytetowych sieci i projektów TEN-T (2007-2010) można znaleźć pod poniższym adresem:

http://tentec.europa.eu/en/ten-t_projects/30_priority_projects/

Szczegółowe informacje na temat transeuropejskiej sieci transportowej można uzyskać pod adresem: http://ec.europa.eu/transport/infrastructure/index_en.htm

Szczegółowe informacje na temat Agencji ds. TEN-T dostępne są stronie internetowej: <http://tentea.ec.europa.eu/en/home.htm>

18. TRANSPORT I GOSPODARKA MORSKA - Komisja przedstawia plan działania na rzecz zwiększenia skuteczności i obniżenia kosztów nadzoru morskiego

Komisja Europejska określiła w dniu 21 października 2010 r., jakie kroki zamierza podjąć, aby poprawić skuteczność nadzoru nad europejskimi wodami morskimi i obniżyć jego koszt. W planie tym Komisja opisuje, w jaki sposób zamierza zacieśnić współpracę między właściwymi organami państw członkowskich ze wszystkich obszarów gospodarki morskiej, tak aby umożliwić im wymianę danych dotyczących nadzoru morskiego, które znajdują się w posiadaniu poszczególnych organów, takich jak: straż przybrzeżna, organy monitorujące ruch, środowisko, służby zapobiegające zanieczyszczeniom, organy ds. rybołówstwa, kontroli granicznej, organy podatkowe, organy ścigania oraz marynarka wojenna. Zacieśnienie współpracy może okazać się pomocne pod kątem skuteczniejszego reagowania na bieżące zdarzenia na morzu. „Plan działania na rzecz ustanowienia wspólnego mechanizmu wymiany informacji (CISE) do celów nadzoru obszarów morskich UE” to inicjatywa podjęta w ramach zintegrowanej polityki morskiej Unii, która promuje zintegrowane podejście do zarządzania oceanami, morzami i wybrzeżami, a także wspiera współpracę w ramach wszystkich unijnych polityk mających związek z morzem.

Maria Damanaki, komisarz ds. gospodarki morskiej i rybołówstwa, powiedziała: „Zintegrowanie nadzoru morskiego zapewni nam odpowiednie narzędzie do ochrony naszych interesów morskich przed wszelkiego rodzaju zagrożeniami, skuteczniejszego radzenia sobie z bieżącymi zdarzeniami na morzu, takimi jak wypadki i wycieki ropy, a także wzmocnienia naszego potencjału, jeśli chodzi o zapobieganie problemom i reagowanie na nie.”

Państwa UE prowadzą i będą prowadzić nadzór morski. Poszczególne organy nadzoru w Europie mają jednakże ograniczony dostęp do informacji, którymi dysponują inne podmioty. Zintegrowanie nadzoru morskiego może przynieść szereg korzyści całej UE. Służby poszukiwawcze i ratownicze będą mogły w sprawny sposób korzystać z pełniejszych informacji, kiedy stawką będzie życie ludzi znajdujących się na morzu. Dla straży przybrzeżnej, policji i marynarki wojennej możliwość wymieniania informacji oznacza większą skuteczność w zapobieganiu wszelkiego rodzaju nielegalnym działaniom na morzu i w ich zwalczaniu, lub też w chronieniu statków handlowych i łodzi rybackich przed atakami i innymi zagrożeniami na morzu. Organy odpowiedzialne za działania prewencyjne i reagowanie w zakresie środowiska naturalnego i zanieczyszczeń mogą wymieniać informacje z organami monitorującymi ruch na morzu lub strażą przybrzeżną, dzięki czemu będą w stanie sprawniej zapobiegać poszczególnym rodzajom zanieczyszczeń na morzu, a także wykrywać je i usuwać.

Wymiana informacji morskich w formacie elektronicznym między poszczególnymi sektorami i krajami będzie możliwa dzięki cyfrowemu systemowi wymiany danych zbudowanemu w oparciu o nowoczesne i bezpieczne środki telekomunikacyjne.

Zważywszy, że 90 proc. europejskiej wymiany handlowej ze światem odbywa się drogą morską, europejska flota rybacka liczy sobie ok. 84 000 statków, a w regionach morskich UE zamieszkuje ok. 40 proc. ludności i wytwarzane jest ok. 40 proc. PKB, kluczowymi elementami dla wzmocnienia bezpieczeństwa, pewności i zrównoważonego charakteru działalności na morzu są: poprawa skuteczności i obniżenie kosztów.

W ramach planu działań zaproponowano utworzenie sieci CISE w następujących sześciu etapach:

- określenie wszystkich grup użytkowników
- mapowanie zbiorów danych oraz analiza rozbieżności do celów wymiany danych
- określenie wspólnych poziomów klasyfikacji danych
- opracowanie ram wsparcia dla mechanizmu CISE
- określenie praw dostępu
- zapewnienie spójnych ram prawnych

Te sześć etapów stanowi podstawę dla dalszych działań. Uruchomiono już projekty pilotażowe w zakresie współpracy, a w pełni sprawny system wymiany informacji między poszczególnymi systemami nadzoru morskiego może zostać uruchomiony do końca 2014 r.

Plan działań został zatwierdzony przez państwa członkowskie UE w drodze zakrojonych na szeroką skalę konsultacji. Stanowi on kontynuację pierwszego komunikatu Komisji na ten temat z października 2009 r., zgodnie z wnioskiem Rady z listopada 2009 r. Szczegóły planu – zgodnie z życzeniem Rady – zostaną dopracowane do końca 2011 r.

Dalsze informacje:

Strona dotycząca gospodarki morskiej:

http://ec.europa.eu/maritimeaffairs/surveillance_en.html

19. REAGOWANIE KRYZYSOWE - Komisja usprawnia reagowanie UE w przypadku klęsk żywiołowych

Komisja Europejska uczyniła w dniu 26 października 2010 r. kolejny krok w kierunku zapewnienia lepszej, szybszej i skuteczniejszej reakcji UE w przypadku klęsk żywiołowych – przyjęła nowy komunikat, którego celem jest wzmocnienie potencjału UE w tej dziedzinie, zarówno w zakresie ochrony ludności, jak i pomocy humanitarnej. Nowa strategia zakłada dwojakie rozwiązanie: po pierwsze zwiększenie istniejących zdolności reagowania UE oraz zasobów, którymi dysponują państwa członkowskie na wypadek sytuacji kryzysowych, po drugie utworzenie Europejskiego Centrum Reagowania Kryzysowego, nowej platformy służącej wymianie informacji oraz silniejszej koordynacji UE podczas reagowania na klęski żywiołowe.

Kristalina Georgijewa, komisarz odpowiedzialna za współpracę międzynarodową, pomoc humanitarną i reagowanie kryzysowe, stwierdziła: „Od 1975 liczba klęsk żywiołowych na świecie wzrosła pięciokrotnie. W momencie katastrofy liczy się każda godzina, dlatego Unia Europejska potrzebuje systemu, który zagwarantuje natychmiastową dostępność najważniejszych zasobów bez konieczności inwestowania w nowe kosztowne struktury, tak aby nasza strategia reagowania była nie tylko efektywnie zaplanowana, ale również oszczędna. Nie powinniśmy czekać z podjęciem działań na kolejną dotkliwą klęskę żywiołową”.

Propozycja Komisji ma na celu dalsze wzmocnienie koordynacji działań UE podczas reagowania na klęski żywiołowe, zarówno wewnątrz UE, jak i poza jej granicami. W komunikacie proponuje się utworzenie **Europejskiego potencjału reagowania** w celu osiągnięcia większej spójności i skuteczności działania. Sugeruje się stworzenie dobrowolnej rezerwy uprzednio udostępnionych zasobów państw członkowskich oraz opracowanie planów gotowości. W komunikacie przewidziano również utworzenie **Europejskiego Centrum Reagowania Kryzysowego**, faktycznego centrum reagowania powstałego poprzez połączenie centrów kryzysowych pomocy humanitarnej (ECHO) i ochrony ludności (MIC). Przez 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu, centrum to będzie gromadzić doświadczenia i bieżące informacje dotyczące obu tych dziedzin. Nowe centrum reagowania będzie monitorować zagrożenia, wydawać wczesne ostrzeżenia oraz koordynować cywilne operacje reagowania UE na klęski żywiołowe.

Strategia reakcji na klęski żywiołowe opiera się na koordynacji informacji oraz zasobów, a nie na nowych nadrzędnych strukturach. Takie podejście ma na celu uniknięcie powielania działań oraz ich maksymalną opłacalność. Lepsza koordynacja wzmocni również wkład Unii w działania prowadzone w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, zwłaszcza poprzez lepszą ocenę potrzeb. Strategia odpowiada również na potrzebę **większej widoczności** wysiłków UE w ramach reakcji na klęski żywiołowe. Proponowane są odpowiednie środki, takie jak wykorzystywanie, we właściwych przypadkach, symbolu UE oraz zadbanie o to, aby partnerzy Komisji w działaniach humanitarnych informowali w odpowiedni sposób o pomocy finansowanej przez UE. Lepsza widoczność sprawi, że skutki działalności humanitarnej Unii będą bardziej przejrzyste – zarówno dla jej obywateli, jak i dla osób, którym UE pomaga na całym świecie.

Jak dotąd Unia Europejska miała do dyspozycji dwa główne instrumenty, pozwalające zapewnić szybką i skuteczną reakcję na klęskę żywiołową – pomoc humanitarną oraz ochronę ludności. Oba otrzymały nową podstawę prawną poprzez traktat lizboński. Opublikowany dzisiaj komunikat stanowi pierwszy krok w stronę wzmocnienia zdolności reagowania Unii w przypadku klęsk żywiołowych – w sposób, który jest zgodny z Traktatem, a równocześnie stanowi odpowiedź na wielokrotne wezwania do usprawnienia reakcji Unii na klęski.

Więcej na ten temat: http://ec.europa.eu/echo/index_en.htm

20. SWOBODNY PRZEPLYW PRACOWNIKÓW - Komisja wzywa Wielką Brytanię do zaprzestania dyskryminacji obywateli innych państw przy przyznawaniu prawa pobytu dla pracowników

Komisja Europejska zwróciła się do Wielkiej Brytanii o zniesienie dyskryminujących warunków dotyczących prawa pobytu dla pracowników, które pozbawiają obywateli ośmiu z dziesięciu państw członkowskich (Czech, Estonii, Litwy, Łotwy, Polski, Słowacji, Słowenii i Węgier), które weszły do UE w 2004 r., niektórych świadczeń społecznych. Komisja uważa, że te dyskryminujące zasady są sprzeczne z przepisami przejściowymi dotyczącymi swobodnego przepływu pracowników i z obowiązkiem zapewnienia równego traktowania bez względu na obywatelstwo. Wniosek Komisji ma formę uzasadnionej opinii w ramach unijnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Wielka Brytania ma dwa miesiące na dostosowanie swoich przepisów do prawodawstwa UE. W przeciwnym razie Komisja może podjąć decyzję o skierowaniu tej sprawy do Trybunału Sprawiedliwości UE.

Zgodnie z brytyjskim programem rejestracji pracowników (Worker Registration Scheme) obywatelom Czech, Estonii, Litwy, Łotwy, Polski, Słowacji, Słowenii i Węgier, którzy przerwali pracę po upływie mniej niż jednego roku od początku zatrudnienia u zatwierdzonego pracodawcy, nie przysługuje prawo pobytu ze względu na pracę. Posiadanie tego prawa pobytu jest zgodnie z brytyjskimi przepisami jednym z warunków ubiegania się o dodatek mieszkaniowy (Housing Benefit), zasiłek na lokalny podatek od nieruchomości (Council Tax Benefit) lub pożyczkę w sytuacjach kryzysowych (Crisis Loan), a także przyznania mieszkania socjalnego i zapomogi dla osób bezdomnych. Bez prawa pobytu („Right to Reside Test”) obywatele wymienionych państw członkowskich są obecnie pozbawieni możliwości otrzymania tych świadczeń. Według Komisji jest to sprzeczne z przepisami przejściowymi dotyczącymi swobodnego przepływu pracowników, które umożliwiają Wielkiej Brytanii do końca kwietnia 2011 r. ograniczanie praw obywateli wymienionych państw członkowskich do podejmowania pracy w Wielkiej Brytanii. Te przepisy przejściowe pozwalają Wielkiej Brytanii na ograniczanie pod pewnymi warunkami prawa pobytu ze względu na pracę, ale nie zezwalają na dyskryminację przy wypłacaniu świadczeń.

- **Więcej informacji**

Swobodny przepływ pracowników:

<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=26&langId=pl%20>

Przepisy przejściowe: <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=466&langId=pl>

21. AGENDA CYFROWA - Komisja wzywa Polskę do przestrzegania przepisów dotyczących ustalania cen hurtowych w sektorze telekomunikacji

Komisja Europejska podjęła 28 października 2010 r. decyzję o wezwaniu Polski do zmiany swojego ustawodawstwa krajowego w celu zapewnienia pełnej zgodności z przepisami UE w dziedzinie telekomunikacji. Komisja uważa, że zwłaszcza polskie przepisy w zakresie ustalania cen hurtowych za usługi telekomunikacyjne, które operatorzy alternatywni muszą zapłacić, aby uzyskać dostęp do sieci operatora dominującego, mogą powodować niepewność i być dyskryminujące dla przedsiębiorstw telekomunikacyjnych. Pewność prawa jest niezbędna, aby operatorzy mogli oferować polskim obywatelom i przedsiębiorstwom konkurencyjne usługi po konkurencyjnych cenach. Wniosek skierowany do Polski ma formę tzw. uzasadnionej opinii stanowiącej część unijnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Polska ma teraz dwa miesiące na

poinformowanie Komisji o środkach podjętych w celu zapewnienia zgodności z przepisami UE w dziedzinie telekomunikacji. Jeśli polskie władze tego nie zrobią, Komisja może skierować sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Komisja jest zaniepokojona, że Ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne umożliwiła polskiemu organowi regulacyjnemu ds. telekomunikacji ustalanie poziomu cen hurtowych w sektorze telekomunikacji bez konieczności stosowania zasady orientacji kosztowej i obowiązującego obecnie systemu księgowania kosztów oraz bez obowiązku przeprowadzenia pozytywnej weryfikacji przepisów przez uprawniony i niezależny organ. Jest to niezgodne z przepisami UE w dziedzinie telekomunikacji i prowadzi do braku przejrzystości i pewności prawnej w stosunku do operatorów.

W marcu 2010 r. Komisja wezwała Polskę do udzielenia informacji na temat wdrożenia unijnych przepisów w dziedzinie telekomunikacji, a zwłaszcza przepisów w zakresie ustalania cen hurtowych. W odpowiedzi polskie władze zaproponowały zmianę przepisów krajowych. Nowe środki legislacyjne nie zostaną jednak przyjęte przed majem 2011 r.

- **Podstawowe informacje**

Zgodnie z przepisami UE, jeśli krajowe organy regulacyjne stwierdzają po przeprowadzeniu badania rynku że na niektórych rynkach telekomunikacyjnych brak jest konkurencji lub istnieje ona tylko w ograniczonym zakresie, muszą one nałożyć odpowiednie szczególne obowiązki na operatorów, którzy mogą ustalać ceny na rynku ze względu na posiadaną przez nich dominującą pozycję na danym rynku (tj. posiadających „znaczącą pozycję rynkową”).

Wybrany środek zaradczy powinien być proporcjonalny w stosunku do charakteru stwierdzonego problemu. Na przykład, środki kontroli cen na tych rynkach powinny być przejrzyste i zapewniać pewność prawa wszystkim operatorom niezależnie od tego czy pobierają oni opłaty za swoje usługi czy też za nie płacą. Uzyskuje się to zazwyczaj, gdy ceny są uzasadnione przez rzeczywiste koszty (zasada orientacji kosztowej), najlepiej w połączeniu z odpowiednim systemem księgowania kosztów, który następnie jest sprawdzany przez wykwalifikowanego biegłego rewidenta.

Wykaz postępowań w sprawie naruszenia przepisów telekomunikacyjnych znajduje się na stronie internetowej:

http://ec.europa.eu/information_society/policy/ecomm/implementation_enforcement/inf ringement/

22. NARUSZENIA PRAWA - Transport lotniczy: Komisja wszczyna postępowanie w sprawie naruszenia prawa przez Francję, Niemcy, Austrię i Finlandię w związku z umowami z Rosją w sprawie lotów nad Syberią

W dniu 28 października 2010 r. Komisja Europejska wszczęła postępowanie w sprawie naruszenia prawa przez Francję, Niemcy, Austrię i Finlandię w związku z ich dwustronnymi umowami lotniczymi z Rosją, które obejmują, między innymi, postanowienia dotyczące lotów nad Syberią. Decyzję podjęto z inicjatywy

wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej, **Siima Kallasa**, odpowiedzialnego za transport. Komisja wskazała na dwie zasadnicze kwestie. Po pierwsze, przedmiotowe umowy nie zawierają klauzuli stwierdzającej, że warunki umowy jednakowo stosują się do wszystkich przewoźników unijnych, mimo iż jest to wymagane na mocy orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego „otwartego nieba”. Może to stwarzać poważne problemy praktyczne - na przykład, jeśli austriacki przewoźnik zostanie przejęty przez linię lotniczą z innego państwa członkowskiego, traci on wszystkie swoje prawa przewozowe na danej trasie. Po drugie dwustronne umowy lotnicze między czterema państwami członkowskimi a Rosją zawierają szczegółowe postanowienia dotyczące przyznawania praw przewozowych oraz sposobów ustalania opłat, które wyznaczeni przewoźnicy z UE muszą płacić Aeroflotowi za przelot nad Syberią w drodze do Azji. Zdaniem Komisji postanowienia te mogą naruszać unijne przepisy o ochronie konkurencji i mogą skutkować jej zakłóceniem, co będzie niekorzystne dla unijnych linii lotniczych i konsumentów. Komisja bada obecnie zgodność z prawem unijnym dwustronnych umów lotniczych zawartych z Rosją przez pozostałe dwadzieścia trzy państwa członkowskie.

Zdaniem Komisji Europejskiej umowy o transporcie lotniczym muszą jednakowo traktować wszystkie unijne linie lotnicze i być zgodne z przepisami o ochronie konkurencji. W przeciwnym razie unijne linie lotnicze mogą być traktowane mniej przychylnie niż ich bezpośredni konkurenci lub mogą być narażone na ponoszenie nieuzasadnionych dodatkowych opłat, które mogą przerzucić na konsumentów w postaci wyższych cen biletów lotniczych.”

- **Swoboda przedsiębiorczości**

Dwustronne umowy lotnicze między państwem członkowskim a państwem spoza UE muszą zawierać „unijną klauzulę wyznaczania” stwierdzającą, że wszystkie warunki umowy jednakowo stosują się do wszystkich przewoźników unijnych, nie tylko do linii lotniczych z danego państwa członkowskiego. Jest to zasadniczy element jednolitego europejskiego rynku lotniczego, który został stworzony na początku lat dziewięćdziesiątych XX w., gwarantującego liniom lotniczym prawo do prowadzenia działalności na identycznych warunkach w całej UE. Wymóg umieszczenia unijnej klauzuli został potwierdzony orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie „otwartego nieba” z 2002 r. Trybunał stwierdził, że postanowienia ograniczające przywileje wynikające z umów lotniczych do obywateli danego państwa członkowskiego naruszają przepisy unijne o swobodzie przedsiębiorczości (obecnie ustanowionej na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej). Większość umów z państwami spoza UE została od tamtej pory dostosowana do orzeczenia Trybunału. Rosja jest jednym z nielicznych krajów na świecie nieuznających zasady, że wszyscy unijni przewoźnicy muszą być traktowani jednakowo, że wszystkie umowy dwustronne muszą zawierać unijną klauzulę wyznaczania oraz że umowy te stosuje się do wszystkich unijnych przewoźników. Sytuacja ta stwarza poważne problemy praktyczne zagrażając prawom przewozowym, na przykład w przypadku linii lotniczych przejętych przez przewoźnika z innego państwa członkowskiego UE.

- **Opłaty za loty nad Syberią**

Obok szczególnych praw przewozowych wyznaczone linie lotnicze UE zobowiązane są ponosić opłaty za loty nad Syberią obsługując wiele tras do Azji. Ocenia się, że tylko w 2008 r. unijni przewoźnicy zapłacili z tego tytułu około 420 mln dolarów amerykańskich – w większości przypadków bezpośrednio na rzecz Aeroflotu. Zdaniem Komisji stanowi to naruszenie unijnych przepisów o ochronie konkurencji, gdyż linie lotnicze nie powinny być zmuszane do zawierania umów handlowych z bezpośrednim konkurentem. Komisja uważa ponadto, że powyższe narusza także prawo międzynarodowe (konwencję chicagowską). Umowy dwustronne narzucają także odmienne warunki unijnym liniom lotniczym, w zależności od kraju, w którym mają siedzibę, co skutkuje dodatkowym zakłóceniem konkurencji. W rezultacie pasażerowie narażeni są z tego powodu na wyższe koszty biletów lotniczych.

- **Dalsze kroki**

Komisja wystosowała do Austrii, Finlandii, Francji i Niemiec oficjalne wnioski o udzielenie informacji w formie wezwania do usunięcia uchybienia w zakresie dwustronnych umów lotniczych z Rosją. Komisja bada obecnie zgodność z prawem unijnym dwustronnych umów lotniczych zawartych z Rosją przez pozostałe dwadzieścia trzy państwa członkowskie

Powyższe państwa członkowskie mają dwa miesiące, aby odpowiedzieć na wezwanie do usunięcia uchybienia. Jeśli Komisja stwierdzi, że dwustronne umowy lotnicze z Rosją rzeczywiście naruszają unijne prawo, może wystąpić do Francji, Niemiec, Austrii i Finlandii o zmianę tych umów.

23. BEZPIECZEŃSTWO ŻYWNOŚCI - Komisja zwraca się do Francji, Cypru i Polski o dokonanie transpozycji przepisów dyrektywy w sprawie materiału rozmnożeniowego roślin sadowniczych

Komisja Europejska zwróciła się do Francji, Cypru i Polski o zgłoszenie krajowych środków wykonawczych wymaganych zgodnie z dyrektywą 2008/90/WE w sprawie materiału rozmnożeniowego roślin sadowniczych. Wniosek Komisji ma formę „uzasadnionej opinii” w ramach unijnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Nieudzielenie zadowalającej odpowiedzi w ciągu dwóch miesięcy może spowodować, że Komisja postanowi wnieść przeciwko tym państwom członkowskim sprawę do unijnego Trybunału Sprawiedliwości.

Francja, Cypr i Polska nie poinformowały Komisji o środkach wdrażających dyrektywę 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców. „Materiał rozmnożeniowy” oznacza nasiona i części roślin przeznaczone do rozmnażania roślin. Uprawa roślin sadowniczych odgrywa ważną rolę w działalności rolniczej Unii Europejskiej. Produkcja zdrowych owoców wysokiej jakości jest w znacznym stopniu uzależniona od standardu materiału używanego do rozmnażania tych roślin. Zdrowe owoce wysokiej jakości to większa konkurencyjność unijnych producentów i większe możliwości wyboru dla obywateli.

Na początku tego roku Komisja wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 258 Traktatu o

funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), wystosowując wezwanie do usunięcia uchybienia do tych trzech państw członkowskich. Wydanie „uzasadnionej opinii” oznacza, że Komisja oficjalnie zwraca się do zainteresowanych państw o podjęcie działań w celu zapewnienia zgodności z prawem UE, co musi nastąpić w ciągu dwóch miesięcy. Brak takich działań może spowodować, że Komisja postanowi wnieść przeciwko tym państwom członkowskim sprawę do ETS.

- **Informacje ogólne**

Dyrektywa ta harmonizuje warunki na poziomie UE i zapewnia otrzymywanie przez nabywców w całej UE materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych, które są zdrowe i dobrej jakości. Państwa członkowskie były zobowiązane wdrożyć dyrektywę 2008/90/WE do dnia 31 marca 2010 r., jednak Francja, Cypr i Polska nie spełniły tego wymogu.

Więcej informacji na temat przepisów UE dotyczących materiału rozmnożeniowego roślin sadowniczych można znaleźć pod następującym adresem:

http://ec.europa.eu/food/plant/propagation/fruit/index_en.htm

24. POMOC UE - 633 077 euro z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji dla 590 pracowników polskiego przemysłu motoryzacyjnego

Komisja Europejska zaaprobowała wniosek władz Polski o wsparcie w ramach Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG). Kwota 633 077 euro, o którą wystąpiła Polska, pomoże 590 zwolnionym pracownikom w powrocie na rynek pracy. Wniosek złożono po tym, jak pracę straciło 1 104 pracowników dwóch wielkopolskich przedsiębiorstw produkujących przewody i systemy okablowania dla przemysłu motoryzacyjnego. Wniosek zostanie teraz skierowany do Parlamentu Europejskiego i państw członkowskich (władzy budżetowej UE), które zatwierdzają uwolnienie środków.

„Popyt w przemyśle motoryzacyjnym w Europie gwałtownie spadł, co oznacza trudności dla pracowników. Jestem przekonany, że dzięki dzisiejszej decyzji pracownicy ci zwiększą swoje umiejętności, co pomoże im wrócić na rynek pracy”, powiedział komisarz ds. zatrudnienia, spraw społecznych i włączenia społecznego **László Andor**.

Wniosek Polski ma związek ze zwolnieniem 1 104 pracowników dwóch przedsiębiorstw w zachodniej Wielkopolsce produkujących przewody i systemy okablowania dla przemysłu motoryzacyjnego: SEWS Polska Sp. z o.o. i Leoni Autokabel Polska Sp. z o.o.

Zwolnienia były konsekwencją kryzysu finansowego i gospodarczego, który spowodował znaczny spadek popytu na samochody i części samochodowe. Produkcja samochodów w Polsce w pierwszej połowie 2009 r. stanowiła jedynie 48,7 proc. produkcji w analogicznym okresie w 2008 r., a w sektorze samochodów ciężarowych zaledwie 27 proc. produkcji w analogicznym okresie w 2008 r.

Problem najbardziej dotknął trzy powiaty w południowej Wielkopolsce: Ostrzeszów, Leszno i Rawicz, a wpływ zwolnień w skali lokalnej jest znaczący. W okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 r. osoby, które straciły pracę w dwóch wspomnianych przedsiębiorstwach, stanowiły 9 proc. ogółu bezrobotnych w Lesznie, 14,8 proc. w Rawiczu i 33,4 proc. w Ostrzeszowie.

Adresaci pomocy finansowej to 590 pracowników, którzy doświadczyli największych trudności z powrotem na rynek pracy. Pakiet wsparcia z funduszu oferuje pracownikom przemysłu motoryzacyjnego w Wielkopolsce szkolenia w miejscu pracy, inne szkolenia i przekwalifikowanie dostosowane do indywidualnych potrzeb, pomoc w samozatrudnieniu, sprzęt i wyposażenie miejsca pracy oraz dodatki na szkolenia. Łączny szacowany koszt pakietu to niecały milion euro, przy czym wsparcie z EFG, o które zwrócono się do Unii Europejskiej, ma wynieść 633 077 euro.

- **Informacje ogólne**

Od początku działania funduszu w 2007 r. złożono 65 wniosków na łączną kwotę rzędu 373,6 miliona euro, co pozwoliło udzielić pomocy ponad 70 000 pracowników. Wnioski o wsparcie z EFG dotyczyły: przemysłu motoryzacyjnego (Francja, Hiszpania, Portugalia, Austria, Niemcy, Szwecja), wyrobów włókienniczych (Włochy, Malta, Litwa, Portugalia, Hiszpania i Belgia), telefonów komórkowych (Finlandia i Niemcy), artykułów gospodarstwa domowego (Włochy), komputerów i sprzętu elektronicznego (Irlandia i Portugalia), urządzeń mechanicznych/elektronicznych (Dania i Niemcy), naprawy i konserwacji statków powietrznych i statków kosmicznych (Irlandia), szkła kryształowego (Irlandia), ceramiki i kamienia naturalnego (Hiszpania), budownictwa (Holandia, Irlandia i Litwa), cieślarni i stolarstwa (Hiszpania), urządzeń elektrycznych (Litwa), przemysłu wydawniczego i poligraficznego (Holandia), mebli (Litwa), handlu detalicznego (Czechy i Hiszpania) oraz handlu hurtowego (Holandia). Sprawozdania końcowe dotyczące przypadków, w których udzielono wsparcia z EFG, dowodzą, że fundusz stanowi cenne narzędzie pomagające w pozostaniu na rynku pracy i znalezieniu nowego zatrudnienia.

EFG został ustanowiony przez Parlament Europejski i Radę pod koniec 2006 r. z inicjatywy przewodniczącego Komisji José Manuela Barroso, aby pomóc osobom, które straciły pracę w związku ze skutkami globalizacji. W czerwcu 2009 r. zmieniono przepisy dotyczące EFG, aby wzmocnić jego rolę jako instrumentu wczesnej interwencji. Fundusz stanowi część odpowiedzi Europy na kryzys finansowy i gospodarczy. Dnia 2 lipca 2009 weszło w życie zmienione rozporządzenie w sprawie EFG, które ma zastosowanie do wszystkich wniosków otrzymanych od dnia 1 maja 2009 r.

- **Dodatkowe informacje**

Strona internetowa EGF: <http://ec.europa.eu/egf>

25. ROLNICTWO - Mleko: trzy państwa członkowskie muszą zapłacić 19 milionów euro opłat za przekroczenie kwot mlecznych

Zgodnie ze wstępnymi danymi liczbowymi opublikowanymi w dniu dzisiejszym przez Komisję Europejską, Dania, Holandia i Cypr to jedyne państwa członkowskie,

które w roku kwotowym 2009/2010 przekroczyły kwoty mleczne, w wyniku czego muszą zapłacić w sumie 19 milionów euro kary. Dla porównania w zeszłym roku opłaty te wynosiły 99 milionów euro, a jeszcze rok wcześniej – 340 milionów euro. Wskutek zwiększenia kwot uzgodnionego w ramach oceny funkcjonowania WPR w 2008 r. produkcja mleka we Włoszech po raz pierwszy zmieściła się w przyznanej kwocie, ponieważ całkowita produkcja UE wyniosła o około 7 proc. poniżej ogólnego poziomu, w porównaniu do 4,2 proc. w roku kwotowym 2008/09 (od kwietnia do marca).

Dacian Cioloș, komisarz ds. rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich, powiedział: Chociaż liczby te stanowią potwierdzenie faktu, że Włochom wreszcie udało się zmieścić w przyznanej kwocie, to jednak rok kwotowy 2009/2010 pozostanie w pamięci przede wszystkim z uwagi na szczególnie trudną sytuację rynkową zaistniałą w tak wielu państwach członkowskich. Na forum grupy wysokiego szczebla, której zadaniem było zbadanie kryzysu rynkowego, uważnie przeanalizowaliśmy sytuację i jestem przekonany, że projekty aktów prawnych, które przedstawię w grudniu, pozwolą producentom mleka lepiej reagować na zmiany na rynku i zapewnią bardziej stabilne warunki, biorąc pod uwagę fakt, że zbliżamy się do zaplanowanego na 2015 r. zniesienia systemu kwot mlecznych.

W sumie wymienione trzy kraje przekroczyły swoje krajowe kwoty o 70 tysięcy ton. Holandia i Dania przekroczyły kwotę dostaw o 0,4 proc., a Cypr o 0,3 proc; w wyniku czego kraje te muszą odpowiednio zapłacić kary w wysokości 13,03 miliona euro, 5,68 miliona euro i 125 tysięcy euro. Holandia przekroczyła także kwotę sprzedaży bezpośredniej o około 2 268 ton, za co musi wnieść dodatkową opłatę w wysokości 631 tysięcy euro. W oparciu o roczne deklaracje państw członkowskich wszystkie pozostałe 24 państwa członkowskie zmieściły się w przyznanach kwotach. Mimo że decyzje podjęte w 2008 r. (zwiększenie kwot i zmiana systemu korygowania zawartości tłuszczu) znacząco zwiększyły możliwości produkcji w roku 2009/2010, jedynie w 10 państwach członkowskich (Belgia, Bułgaria, Dania, Niemcy, Hiszpania, Luksemburg, Malta, Holandia, Austria i Finlandia) odnotowano wzrost dostaw. W rzeczywistości ogólny poziom dostaw obniżył się o 0,6 proc. odzwierciedlając trudną sytuację rynkową: w 11 państwach członkowskich (Czechy, Estonia, Irlandia, Grecja, Francja, Łotwa, Litwa, Węgry, Rumunia, Słowacja i Szwecja) poziom ten spadł o ponad 2 proc. Po korekcie zawartości tłuszczu dostawy w 15 państwach członkowskich (Bułgaria, Czechy, Estonia, Irlandia, Grecja, Łotwa, Litwa, Węgry, Malta, Rumunia, Słowenia, Słowacja, Finlandia, Szwecja i Wielka Brytania) były o co najmniej 10 proc. poniżej ich krajowych kwot.

- **Jak działa system kwot**

Wprowadzanie do obrotu mleka krowiego w Unii Europejskiej podlega systemowi kwot. Każde państwo członkowskie ma dwie kwoty – jedną przeznaczoną na dostawy do mleczarni, drugą na sprzedaż bezpośrednią konsumentom. Te ilości są rozdzielane między producentów (kwoty indywidualne) w każdym państwie członkowskim. Za rok kwotowy 2009/2010 (od kwietnia 2009 r. do marca 2010 r.) łączna kwota na dostawy do mleczarni wynosiła 144,8 mln ton, podzielona na 836 tys. kwot indywidualnych. Osobna kwota w wysokości 3,5 mln ton na sprzedaż bezpośrednią konsumentom podzielona została na 370 tys. kwot indywidualnych.

Jeżeli krajowa kwota zostanie przekroczona, producenci w danym państwie członkowskim, którzy przyczynili się do tego przekroczenia, uiszczają opłatę z tytułu nadwyżki w wysokości 27,83 euro za każde 100 kg nadwyżki. Producenci krowiego mleka muszą wnieść tę opłatę w odniesieniu do ilości mleka, lub ekwiwalentu mleka, wykraczających poza kwotę i wprowadzonych do obrotu w ciągu 12 miesięcy – od dnia 1 kwietnia do 31 marca. Co roku do dnia 1 września państwa członkowskie muszą składać Komisji sprawozdanie z wyników stosowania systemu kwot mlecznych w poprzednim okresie. Zgłoszenie to ma formę wypełnionego kwestionariusza zawierającego wszystkie dane konieczne do obliczenia opłaty wyrównawczej z tytułu nadwyżki.

- **Załączniki**

Załącznik 1: Wstępne dane liczbowe za rok 2009/2010

Załącznik 2: Dane liczbowe za rok 2008/09

Opracowała
dr Magdalena Skulimowska²

Załącznik:

- **Porozumienie ramowe między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską**

---

² Na podstawie informacji PAP i Komisji Europejskiej

ZALĄCZNIK I

KWOTY MLECZNE 2009/2010 (dane tymczasowe - 1/2)

<i>Odpowiedzi na kwestionariusz</i>	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	IE	EL	ES	FR	IT	CY	LV	LT	LU
Dostawy przetworów mlecznych															
Liczba aktywnych producentów	10,503	83,403	2,344	4,307	90,404	907	19,046	4,558	22,623	82,042	37,337	220	11,668	44,978	838
Dostarczone ilości, w tonach	3,184,645	809,655	2,623,368	4,749,475	28,196,278	583,650	4,871,974	681,445	5,892,589	22,793,700	10,527,848	148,160	594,301	1,250,669	272,206
Reprezentatywna zawartość tłuszczu, g/kg	36.94	37.97	42.08	43.49	40.09	43.10	35.82	36.10	36.44	39.57	36.89	34.65	40.25	39.77	39.15
Rzeczywista przeciętna zawartość tłuszczu, g/kg	41.00	37.58	38.70	43.12	41.52	40.50	38.40	38.89	36.76	39.67	37.19	35.76	43.26	41.60	41.83
Dostosowanie zawartości tłuszczu, w tonach	111,527	-8,107	-160,961	-70,545	227,152	-10,476	110,244	14,296	-31,713	-147	-35,763	1,008	14,673	14,458	6,157
Całkowite ilości po dostosowaniu, w tonach	3,296,171	801,548	2,462,407	4,678,930	28,423,430	573,174	4,982,219	695,741	5,860,876	22,793,553	10,492,085	149,168	608,974	1,265,127	278,363
Dostępna kwota na dostawy, w tonach	3,422,596	928,425	2,808,528	4,658,507	29,038,146	656,678	5,556,537	843,710	6,240,846	24,981,993	10,895,347	148,720	717,543	1,679,913	280,802
Przekroczenie, w tonach	-126,425	-126,877	-346,121	20,423	-614,716	-83,505	-574,319	-147,969	-379,970	-2,188,440	-403,261	448	-108,570	-414,786	-2,438
Oplata, 1000 EUR				+ 5,684								+ 125			
<i>Przekroczenie w procentach</i>	- 3.7%	- 13.7%	- 12.3%	+ 0.4%	- 2.1%	- 12.7%	- 10.3%	- 17.5%	- 6.1%	- 8.8%	- 3.7%	+ 0.3%	- 15.1%	- 24.7%	- 0.9%
Sprzedż bezpośrednia															
Liczba producentów	828	20,622	249	13	1,146	227	26	28	429	5,598	4,751	5	1,971	5,586	2
Sprzedż bezpośrednia, w tonach	33,497	56,870	3,776	100	57,441	5,718	1,272	930	53,778	305,135	345,842	550	26,424	46,832	530
Dostępna kwota dla sprzedaży bezpośredniej, w tonach	38,966	80,141	12,089	238	97,749	9,210	2,179	1,582	60,836	360,242	393,196	865	33,110	76,412	530
Przekroczenie, w tonach	-5,469	-23,271	-8,313	-138	-40,308	-3,492	-907	-652	-7,058	-55,107	-47,355	-315	-6,686	-29,580	
Oplata, 1000 EUR															

ZALĄCZNIK I

KWOTY MLECZNE 2009/2010 (dane tymczasowe - 2/2)

<i>Odpowiedzi na kwestionariusz</i>	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	EUR 15	NM 10	EUR 27
Dostawy przetworów mlecznych															
Liczba aktywnych producentów	3,213	130	19,563	39,844	170,101	9,096	136,735	7,599	612	12,091	6,386	15,782	374,420	241,772	836,330
Dostarczone ilości, w tonach	1,484,692	40,275	11,452,278	2,714,934	9,040,882	1,843,338	927,854	516,686	830,116	2,289,544	2,900,683	13,206,580	115,577,517	17,112,800	134,427,826
Reprezentatywna zawartość tłuszczu, g/kg	36.03	NA	42.40	40.36	39.07	37.30	37.75	41.00	36.88	43.40	43.40	39.70	39.65	39.32	39.59
Rzeczywista przeciętna zawartość tłuszczu, g/kg	36.66	NA	43.81	41.86	40.26	38.10	37.40	40.91	37.58	42.40	42.50	40.70	40.55	39.68	40.40
Dostosowanie zawartości tłuszczu, w tonach	2,927	NA	100,378	28,132	46,727	1,399	-8,862	-4,253	2,308	-41,393	-60,575	69,356	428,505	-93,590	317,947
Całkowite ilości po dostosowaniu, w tonach	1,487,619	40,275	11,552,655	2,743,066	9,087,609	1,844,737	918,992	512,434	832,424	2,248,150	2,840,108	13,275,937	116,006,022	17,019,211	134,745,773
Dostępna kwota na dostawy, w tonach	1,922,052	50,169	11,505,823	2,784,957	9,501,332	1,999,241	1,472,693	572,355	1,049,575	2,511,781	3,449,792	15,101,249	123,263,109	19,115,083	144,779,310
Przekroczenie, w tonach	-434,433	-9,893	46,833	-41,891	-413,724	-154,504	-553,701	-59,922	-217,151	-263,630	-609,684	-1,825,312	-7,257,087	-2,095,872	-10,033,537
Oplata, 1000 EUR			+ 13,034										+ 18,717	+ 125	+ 18,842
Przekroczenie w procentach	- 22.6%	- 19.7%	+ 0.4%	- 1.5%	- 4.4%	- 7.7%	- 37.6%	- 10.5%	- 20.7%	- 10.5%	- 17.7%	- 12.1%	- 5.9%	- 11.0%	- 6.9%
Sprzedaż bezpośrednia															
Liczba producentów	2,798		399	12,620	15,557	57	293,138	1,778	263	282	58	372	26,609	28,434	368,803
Sprzedaż bezpośrednia, w tonach	57,005		76,732	64,100	93,665	5,116	991,210	13,452	14,623	1,635	3,016	146,581	1,095,703	262,043	2,405,826
Dostępna kwota dla sprzedaży bezpośredniej, w tonach	128,108		74,464	90,996	162,091	8,155	1,676,628	21,697	22,645	5,854	4,000	175,171	1,314,159	466,226	3,537,154
Przekroczenie, w tonach	-71,103		2,268	-26,896	-68,426	-3,039	-685,418	-8,246	-8,022	-4,219	-984	-28,590	2,268		2,268
Oplata, 1000 EUR			+ 631										+ 631		+ 631

ZALĄCZNIK II

KWOTY MLECZNE 2008/2009 (1/2)

<i>Odpowiedź na kwestionariusz</i>	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	IE	EL	ES	FR	IT	CY	LV	LT	LU
Dostawy przetworów mlecznych															
Liczba aktywnych producentów	11,041	85,899	2,476	4,523	94,077	1,036	20,542	5,053	23,580	87,189	39,209	219	16,097	54,869	868
Dostarczone ilości, w tonach	3,110,598	797,758	2,699,338	4,597,872	27,776,432	600,950	5,136,152	699,357	5,850,638	23,259,699	10,561,433	148,500	630,810	1,367,050	265,920
Reprezentatywna zawartość tłuszczu, g/kg	36.94	37.97	42.08	43.54	40.08	43.10	35.77	36.10	36.43	39.57	36.88	34.64	40.25	39.80	39.16
Rzeczywista przeciętna zawartość tłuszczu, g/kg	40.93	37.25	38.75	43.06	41.54	40.30	38.29	39.12	37.06	40.26	36.93	34.60	42.95	41.50	42.04
Dostosowanie zawartości tłuszczu, w tonach	219,269				708,856		226,779	37,989	62,874	290,033	6,133		30,243	42,022	13,851
Całkowite ilości po dostosowaniu, w tonach	3,329,867	797,758	2,699,338	4,597,872	28,485,288	600,950	5,362,932	737,346	5,913,512	23,549,732	10,567,566	148,500	661,053	1,409,072	279,771
Dostępna kwota na dostawy, w tonach	3,387,605	912,238	2,785,414	4,612,377	28,750,158	650,271	5,501,838	835,404	6,172,742	24,742,343	10,412,532	146,970	723,436	1,674,056	278,071
Przekroczenie, w tonach	-57,738	-114,480	-86,076	-14,505	-264,869	-49,321	-138,906	-98,058	-259,231	-1,192,611	155,034	1,529	-62,383	-264,984	1,701
Oplata, 1000 EUR											+ 43,146	+ 426			+ 473
<i>Przekroczenie w procentach</i>	- 1.7%	- 12.5%	- 3.1%	- 0.3%	- 0.9%	- 7.6%	- 2.5%	- 11.7%	- 4.2%	- 4.8%	+ 1.5%	+ 1.0%	- 8.6%	- 15.8%	+ 0.6%
Sprzedaż bezpośrednia															
Liczba producentów	891	21,255	163	15	1,151	244	24	32	425	5,581	4,644	10	1,492	5,870	2
Sprzedaż bezpośrednia, w tonach	34,139	61,543	2,185	107	56,783	6,266	1,226	1,175	52,083	293,571	335,263	774	12,912	36,347	369
Dostępna kwota dla sprzedaży bezpośredniej, w tonach	39,684	86,342	7,276	243	97,263	9,024	1,841	1,519	66,547	348,979	328,129	1,134	19,785	64,880	475
Przekroczenie, w tonach	-5,545	-24,798	-5,091	-136	-40,480	-2,758	-616	-344	-14,464	-55,407	7,134	-360	-6,873	-28,533	-106
Oplata, 1000 EUR											+ 1,985				

ZALĄCZNIK II

KWOTY MLECZNE 2008/2009 (2/2)

Odpowiedź na kwestionariusz	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	EUR 15	NM 10	EUR 27
Dostawy przetworów mlecznych															
Liczba aktywnych producentów	3,636	135	19,968	41,882	188,744	9,990	179,079	7,964	652	12,822	6,836	16,495	394,075	275,828	934,881
Dostarczone ilości, w tonach	1,567,061	39,411	11,293,473	2,711,054	9,185,319	1,867,895	1,063,068	520,256	928,091	2,251,621	2,994,700	13,267,207	115,644,050	17,686,784	135,191,660
Reprezentatywna zawartość tłuszczu, g/kg	36.03	NA	42.40	40.36	39.06	37.30	37.91	41.01	36.88	43.40	43.40	39.70	39.63	39.31	39.57
Rzeczywista przeciętna zawartość tłuszczu, g/kg	36.87	NA	43.73	42.00	39.87	38.20	37.14	40.91	37.58	42.00	42.10	40.60	40.61	39.46	40.41
Dostosowanie zawartości tłuszczu, w tonach	45,978	NA	257,126	77,006	128,268	31,998			11,710			221,585	2,153,500	258,221	2,411,721
Całkowite ilości po dostosowaniu, w tonach	1,613,038	39,411	11,550,599	2,788,060	9,313,587	1,899,893	1,063,068	520,256	939,800	2,251,621	2,994,700	13,488,791	117,797,549	17,945,005	137,603,380
Dostępna kwota na dostawy, w tonach	1,920,233	49,672	11,393,353	2,755,118	9,402,339	1,979,091	1,436,437	568,141	1,049,485	2,486,425	3,415,796	14,945,231	121,666,083	18,972,019	142,986,778
Przekroczenie, w tonach	-307,194	-10,261	157,246	32,942	-88,752	-79,198	-373,370	-47,886	-109,685	-234,804	-421,096	-1,456,440	-3,868,533	-1,027,014	-5,383,397
Oplata, 1000 EUR			+ 43,762	+ 9,168									+ 96,549	+ 426	+ 96,974
Przekroczenie w procentach	- 16.0%	- 20.7%	+ 1.4%	+ 1.2%	- 0.9%	- 4.0%	- 26.0%	- 8.4%	- 10.5%	- 9.4%	- 12.3%	- 9.7%	- 3.2%	- 5.4%	- 3.8%
Sprzedaż bezpośrednia															
Liczba producentów	2,784		416	13,408	18,878	57	324,503	1,870	155	311	59	378	27,394	31,466	404,618
Sprzedaż bezpośrednia, w tonach	49,612		74,025	67,234	109,110	5,260	1,273,518	12,705	9,073	1,652	2,756	156,849	1,082,491	238,985	2,656,537
Dostępna kwota dla sprzedaży bezpośredniej, w tonach	109,628		72,278	92,360	165,407	8,934	1,681,703	20,030	12,118	6,290	3,800	179,938	1,248,279	409,281	3,425,605
Przekroczenie, w tonach	-60,016		1,748	-25,127	-56,297	-3,674	-408,185	-7,324	-3,045	-4,638	-1,044	-23,088	8,881		8,881
Oplata, 1000 EUR			+ 486										+ 2,472		+ 2,472

P7_TA-PROV(2010)0366

Przegląd porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie nowelizacji porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską (2010/2118(ACI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 295 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając decyzję z dnia 26 maja 2005 r. w sprawie nowelizacji porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją¹ oraz swoją rezolucję z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zmienionego porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją na następną kadencję parlamentarną²,
  - uwzględniając decyzje Konferencji Przewodniczących z dnia 26 listopada 2009 r. oraz z dnia 1 lipca 2010 r.,
  - uwzględniając projekt zmienionego porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską (dalej zwany „zmienionym porozumieniem”),
  - uwzględniając swoją decyzję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie dostosowania Regulaminu PE do zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską³,
  - uwzględniając art. 25 ust. 3 i art. 127 Regulaminu oraz punkt XVIII ust. 4 załącznika VII do Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0279/2010),
- A. mając na uwadze, że traktaty obecnie po raz pierwszy przewidują wyraźną podstawę prawną dla porozumień międzyinstytucjonalnych,
- B. mając na uwadze, że traktat lizboński powierza nowe uprawnienia Parlamentowi i Komisji oraz wprowadza nową równowagę międzyinstytucjonalną, która ma zostać odzwierciedlona w zmienionym porozumieniu,
- C. mając na uwadze, że traktat lizboński znacząco umacnia demokrację w UE, nadając obywatelom Unii – głównie za pośrednictwem Parlamentu – większe uprawnienia w zakresie kontroli Komisji,

---

¹ Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, s. 123.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0009.

³ Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2010)0367.

- D. mając na uwadze, że traktat lizboński traktuje Parlament na równi z Radą w zwykłej procedurze ustawodawczej oraz w kwestiach budżetowych, a także zwiększa rolę Parlamentu w polityce zewnętrznej UE, w tym we wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa, zgodnie z odnośnymi postanowieniami,
- E. mając na uwadze, że zmienione porozumienie odzwierciedla te zmiany, choć wymagane jest wprowadzenie do niego pewnych objaśnień, które opisano poniżej,
1. uznaje zmienione porozumienie za przełomowy krok dla Parlamentu w odniesieniu do jego stosunków z Komisją;
  2. przypomina tradycyjne uprawnienia przysługujące parlamentom w świetle doktryny podziału władzy, które zdecydują, przy pełnym poszanowaniu traktatu lizbońskiego, o sukcesie zmienionego porozumienia: uprawnienia ustawodawcze, kontrola parlamentarna władzy wykonawczej (w tym w wymiarze stosunków międzynarodowych), obowiązki w zakresie informowania oraz obecność władzy wykonawczej w Parlamencie;
  3. z zadowoleniem przyjmuje w szczególności poniższe korzystne zmiany zawarte w zmienionym porozumieniu:
    - Procedura ustawodawcza i planowanie: wzajemna współpraca
      - (a) zmienione postanowienia dotyczące programu prac Komisji oraz programowania UE, zwiększenie udziału Parlamentu (pkt. 33, 36 i 53 oraz załącznik 4),
      - (b) przegląd wszystkich wniosków będących w toku na początku kadencji nowej Komisji, z należyтым uwzględnieniem opinii wyrażanych przez Parlament (pkt 39),
      - (c) wymóg, by w dziedzinach, w których Parlament zazwyczaj uczestniczy w procesie legislacyjnym, Komisja stosowała prawo miękkie jedynie w należycie uzasadnionych przypadkach i po konsultacji z Parlamentem (pkt 43),
      - (d) zobowiązanie Komisji dotyczące możliwie najszybszego dostosowania wspólnotowego dorobku prawnego do nowego systemu aktów delegowanych (pkt 51),
      - (e) zobowiązanie Komisji do informowania o konkretnych działaniach podjętych w następstwie wniosków w sprawie inicjatywy ustawodawczej zgodnie z art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
    - Kontrola parlamentarna
      - (f) szczegółowe przepisy dotyczące wyboru przewodniczącego Komisji oraz dotyczące urzędu Przewodniczącego Komisji i jego obsady, jak też możliwej zmiany i reorganizacji tej obsady,
      - (g) nowe zasady regulujące udział komisarzy w kampaniach wyborczych

(pkt 4),

- (h) obowiązek zwracania się o opinię Parlamentu w przypadku gdy Komisja zamierza dokonać przeglądu kodeksu postępowania komisarzy,
  - (i) obowiązek przesłuchania przed przedmiotowo właściwymi komisjami parlamentarnymi kandydatów na stanowiska dyrektorów wykonawczych agencji regulacyjnych (pkt 32),
- Międzyinstytucjonalny wymiar stosunków międzynarodowych UE
- (j) szczegółowe postanowienia dotyczące zwiększonej roli Parlamentu w negocjacjach międzynarodowych, w tym zobowiązanie Komisji do przekazywania dokumentów poufnych dotyczących tych negocjacji z zastosowaniem odpowiednich procedur i zabezpieczeń (pkt. 23–27 oraz załącznik 3),
- Obowiązki w zakresie udzielania informacji
- (k) uznanie przez Komisję odnośnych ról powierzonych przez traktaty Parlamentowi i Radzie, szczególnie w powiązaniu z podstawową zasadą równego traktowania, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do posiedzeń, wystąpień i innych informacji, w szczególności dotyczących kwestii o charakterze ustawodawczym i budżetowym (pkt 9),
  - (l) ustanowienie regularnego dialogu między przewodniczącym Komisji a przewodniczącym Parlamentu dotyczącego kluczowych kwestii horyzontalnych i ważnych wniosków ustawodawczych, bez uszczerbku dla roli Konferencji Przewodniczących lub obowiązujących procedur budżetowych i legislacyjnych (pkt 11 tiret drugie),
  - (m) szczegółowe postanowienia dotyczące przekazywanych Parlamentowi informacji dotyczących posiedzeń Komisji z udziałem ekspertów krajowych oraz opracowywania i wdrażania prawodawstwa Unii i prawa miękkiego (pkt 15 oraz załącznik 1),
  - (n) warunki współpracy w dziedzinie stosunków z parlamentami państw członkowskich (pkt 18),
  - (o) szczegółowe postanowienia regulujące dostęp Parlamentu do informacji poufnych, w tym do dokumentów tajnych (załącznik 2),
- Obecność Komisji w Parlamencie
- (p) zobowiązanie Komisji do nadania priorytetu jej obecności na posiedzeniach plenarnych lub posiedzeniach innych organów Parlamentu, na które jest zaproszona (pkt 45),
  - (q) nowa tura pytań z udziałem wszystkich komisarzy, która jest wzorowana na formule tury pytań z przewodniczącym Komisji (pkt 46),
  - (r) zmiany czasu wypowiedzi z poszanowaniem orientacyjnego przydziału

czasu,

- (s) zaproszenie do udziału w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących i Konferencji Przewodniczących Komisji (pkt 11 tiret trzecie);
4. zwraca się do odnośnej komisji parlamentarnej o wystąpienie do Komisji o wydanie opinii w przypadku gdy Parlament proponuje zmiany w Regulaminie dotyczące stosunków z Komisją;
  5. jest zdania, że opinia przewidziana w pkt. 8 zmienionego porozumienia jest opinią, którą ma przekazać przewodniczący Parlamentu w następstwie decyzji Konferencji Przewodniczących; uważa, że przed podjęciem takiej decyzji Konferencja Przewodniczących powinna poznać stanowisko Konferencji Przewodniczących Komisji w sprawie zmienionego kodeksu postępowania komisarzy w odniesieniu do konfliktu interesów lub etycznego postępowania;
  6. zauważa, że Komisja powinna przyznać posłom do Parlamentu status obserwatorów na wszystkich konferencjach międzynarodowych i ułatwić ich obecność na wszystkich istotnych posiedzeniach, zwłaszcza na posiedzeniach koordynacyjnych, podczas których Komisja powinna informować Parlament o swoim stanowisku w procesie negocjacyjnym; zauważa, że Komisja może odmówić przyznania posłom do Parlamentu statusu obserwatorów jedynie w przypadkach wyjątkowych, kierując się brakiem możliwości prawnych, technicznych lub dyplomatycznych, jednak jest zdania, że koncepcje te powinny zostać wcześniej wyjaśnione Parlamentowi i Komisja powinna bardzo ściśle je interpretować;
  7. uważa, że przez termin „konferencje międzynarodowe” zawarte w pkt. 25 i 27 zmienionego porozumienia powinno się rozumieć nie tylko umowy wielostronne, lecz także umowy dwustronne o szczególnym znaczeniu politycznym (tj. umowy dotyczące istotnej współpracy politycznej, handlu czy rybołówstwa), co do których w każdym przypadku wymagana jest zgoda Parlamentu;
  8. jest zdania, że termin „posiedzenia organów powołanych na mocy wielostronnych umów międzynarodowych” zawarty w pkt. 26 zmienionego porozumienia obejmuje również organy powołane na mocy umów dwustronnych, o ile spełnione są warunki przewidziane w tym punkcie;
  9. zauważa, że art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zobowiązuje Komisję do natychmiastowego i pełnego informowania Parlamentu w przypadkach gdy Komisja zamierza zaproponować tymczasowe stosowanie umowy międzynarodowej lub zaproponować jej zawieszenie oraz do uwzględnienia stanowiska Parlamentu przed podjęciem odnośnych decyzji przez Radę;
  10. apeluje do Komisji o dostarczanie Parlamentowi wszystkich informacji dotyczących negocjowania umów międzynarodowych, w tym „informacji poufnych” w rozumieniu pkt. 1.2.1 załącznika 2 do zmienionego porozumienia, zgodnie ze szczegółowymi przepisami, o których mowa w tym załączniku; uważa, że dotyczy to również dokumentów poufnych pochodzących z państw członkowskich lub państw trzecich, pod warunkiem uzyskania zgody podmiotu

wydającego dokument;

11. rozumie, że koncepcja miękkiego prawa w kontekście zmienionego porozumienia obejmuje zalecenia, komunikaty interpretujące, umowy dobrowolne i instrumenty opcjonalne;
12. zatwierdza zmienione porozumienie załączone do niniejszej decyzji;
13. podejmuje decyzję o załączeniu zmienionego porozumienia do Regulaminu i zastąpieniu załącznika XIV do Regulaminu, aby ułatwić dostęp i zapewnić przejrzystość;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji wraz z załącznikiem do wiadomości Rady, Komisji oraz parlamentów państw członkowskich.

Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją

Parlament Europejski i Komisja **Europejska** (zwane dalej „obiema instytucjami”),

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), Traktat *o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)*, a w szczególności jego art. 295, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, zwane dalej „Traktatami”,
- uwzględniając porozumienia międzyinstytucjonalne oraz teksty regulujące stosunki pomiędzy obiema instytucjami,
- uwzględniając Regulamin Parlamentu⁴, a w szczególności jego artykuły 105, 106 i 127 oraz załączniki VIII i XIV do niego,
- *uwzględniając wydane wytyczne polityczne i odnośne oświadczenia złożone przez przewodniczącego-elekta Komisji w dniu 15 września 2009 r. i w dniu 9 lutego 2010 r., a także oświadczenia złożone przez poszczególnych kandydatów na członków Komisji w czasie ich przesłuchań przed komisjami parlamentarnymi,*
  - A. mając na uwadze, że *traktat lizboński* wzmacnia demokratyczną legitymację procesu decyzyjnego w Unii Europejskiej,
  - B. mając na uwadze, że obie instytucje przywiązują najwyższą wagę do skutecznej transpozycji i stosowania prawa *unijnego*,
  - C. mając na uwadze, że niniejsze porozumienie ramowe nie narusza uprawnień ani kompetencji Parlamentu, Komisji ani żadnej innej instytucji lub organu Unii, lecz ma na celu zapewnienie, że kompetencje te są wykonywane w możliwie najskuteczniejszy i najbardziej *przejrzysty sposób*,
  - D. *mając na uwadze, że niniejsze porozumienie ramowe powinno być interpretowane zgodnie z ramami instytucjonalnymi, które zostały sformułowane w Traktatach,*
  - E. *mając na uwadze, że Komisja będzie należycie uwzględniać rolę przyznaną odpowiednio Parlamentowi i Radzie na mocy Traktatów, a w szczególności podstawową zasadę równego traktowania określoną w pkt 9,*

---

⁴ Dz.U. L 44 z 15.2.2005, s. 1.

F. mając na uwadze, że należy dokonać aktualizacji porozumienia ramowego zawartego w *maju* 2005 r.⁵ i zastąpić go niniejszym tekstem,

przyjmują następujące porozumienie ramowe:

I. ZAKRES STOSOWANIA

1. *W celu lepszego odzwierciedlenia nowego „szczególnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją* obie instytucje przyjmują następujące środki w celu wzmocnienia odpowiedzialności politycznej i zasadności działań Komisji, rozszerzenia konstruktywnego dialogu i poprawy przepływu informacji pomiędzy obiema instytucjami oraz ulepszenia *współpracy dotyczącej* procedur i planowania.

Przyjmują one również *postanowienia* szczególne dotyczące:

- *posiedzeń Komisji z ekspertami krajowymi, jak określono w załączniku 1;*
- przekazywania poufnych dokumentów **■** *Parlamentowi*, jak określono w załączniku 2;
- *prowadzenia negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, jak określono w załączniku 3; oraz*
- programu **■** *prac Komisji*, jak określono w załączniku 4.

II. ODPOWIEDZIALNOŚĆ POLITYCZNA

2. *Po nominacji przez Radę Europejską kandydat na przewodniczącego Komisji przedstawi Parlamentowi wytyczne polityczne na okres swojej kadencji w celu umożliwienia merytorycznej wymiany poglądów z Parlamentem, zanim zostanie on wybrany w drodze głosowania.*

3. *Zgodnie z art. 106 Regulaminu, Parlament konsultuje się z przewodniczącym elektem Komisji w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem procedur związanych z udzieleniem zgody na nowy skład Komisji. Parlament uwzględnia uwagi wyrażone przez desygnowanego przewodniczącego elekta.*

Kandydaci na członków Komisji dbają o pełne ujawnienie wszelkich istotnych informacji zgodnie z obowiązkiem niezależności, o którym mowa w art. 245 TFUE.

---

⁵ Dz.U. C 121 z 24.4.2001, s. 122.

Procedury są ukształtowane w sposób gwarantujący jawność, sprawiedliwość i spójność oceny całej desygnowanej Komisji.

4. Bez uszczerbku dla zasady kolegialności Komisji, każdy z członków Komisji ponosi odpowiedzialność polityczną za działania podejmowane w zakresie swoich kompetencji.

Przewodniczący Komisji ponosi całkowitą odpowiedzialność za stwierdzenie jakiegokolwiek konfliktu interesów, który uniemożliwiłby danemu członkowi Komisji pełnienie obowiązków.

Przewodniczący Komisji jest też odpowiedzialny za wszelkie dalsze działania podjęte w powyższych okolicznościach *i* niezwłocznie informuje o tym na piśmie Przewodniczącego Parlamentu.

Udział członków Komisji w kampaniach wyborczych reguluje kodeks postępowania komisarzy.

Członkowie Komisji biorący aktywny udział w kampaniach wyborczych jako kandydaci w wyborach europejskich powinni wziąć bezpłatny urlop wyborczy ze skutkiem od końca ostatniej sesji miesięcznej poprzedzającej wybory.

Przewodniczący Komisji w odpowiednim czasie informuje Parlament o swojej decyzji dotyczącej przyznania takiego urlopu wskazując który członek Komisji przejmie stosowne obowiązki na czas trwania urlopu.

5. W przypadku gdy Parlament zwróci się do przewodniczącego Komisji o wotum nieufności wobec któregoś z członków Komisji, przewodniczący poważnie rozważy, czy powinien zażądać rezygnacji tego członka, zgodnie z art. 17 ust. 6 TUE; przewodniczący zażąda rezygnacji tego członka lub wyjaśni Parlamentowi powody swojej odmowy w trakcie najbliższej sesji miesięcznej.

6. W przypadku gdy konieczne staje się zastąpienie członka Komisji w okresie trwania jego kadencji zgodnie z art. 246 akapit drugi TFUE, przewodniczący Komisji ***poważnie rozważy wynik konsultacji z Parlamentem przed wyrażeniem zgody na decyzję Rady.***

Parlament zapewnia jak najsprawniejszy przebieg swoich procedur, aby umożliwić przewodniczącemu Komisji ***poważne rozważenie opinii*** Parlamentu przed ***powołaniem*** nowego członka Komisji.

Podobnie, zgodnie z art. 246 akapit trzeci TFUE, w przypadku gdy okres pozostający do zakończenia kadencji Komisji jest krótki, przewodniczący Komisji poważnie rozważy stanowisko Parlamentu.

7. ***Jeżeli przewodniczący Komisji ma zamiar dokonać zmian w rozdziale obowiązków członków Komisji w trakcie kadencji Komisji zgodnie z art. 248 TFUE, informuje o tym Parlament w odpowiednim czasie, pozwalającym mu na wydanie odpowiedniej konsultacji parlamentarnej na temat tychże zmian. Decyzja***

przewodniczącego o dokonaniu zmian w rozdziale obowiązków może zostać wdrożona natychmiast.

8. *Jeżeli Komisja proponuje zmianę kodeksu postępowania komisarzy, dotyczącą konfliktu interesów lub zachowania etycznego, zwraca się do Parlamentu o wydanie opinii.*

III. KONSTRUKTYWNY DIALOG I PRZEPIŹYW INFORMACJI

(i) Przepisy ogólne

9. *Komisja gwarantuje, że będzie stosować podstawową zasadę równego traktowania Parlamentu i Rady, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do posiedzeń, wystąpień i innych informacji, w szczególności dotyczących kwestii o charakterze ustawodawczym i budżetowym.*

10. *W zakresie swoich kompetencji Komisja przyjmuje środki mające na celu szersze zaangażowanie Parlamentu, tak aby mogła ona w możliwie najszerszym zakresie uwzględniać jego opinie, w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.*

11. *Wprowadza się szereg następujących rozwiązań w celu wdrożenia „szczególnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją:*

- *na wniosek Parlamentu przewodniczący Komisji będzie odbywać regularnie, co najmniej dwa razy w roku, posiedzenia z Konferencją Przewodniczących w celu przedyskutowania kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania;*
- *przewodniczący Komisji będzie prowadzić regularny dialog z Przewodniczącym Parlamentu w sprawie kluczowych kwestii horyzontalnych i ważnych wniosków ustawodawczych. Dialog ten powinien również obejmować zaproszenia Przewodniczącego Parlamentu do uczestniczenia w posiedzeniach kolegium komisarzy;*
- *przewodniczący Komisji lub wiceprzewodniczący ds. stosunków międzyinstytucjonalnych jest zapraszany do uczestniczenia w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących i Konferencji Przewodniczących Komisji, gdy mają być omawiane szczegółowe kwestie związane z ustalaniem porządku obrad sesji plenarnej, stosunkami międzyinstytucjonalnymi oraz z problematyką ustawodawczą i budżetową;*
- *corocznie odbywają się spotkania z udziałem Konferencji Przewodniczących, Konferencji Przewodniczących Komisji i kolegium komisarzy w celu omówienia istotnych spraw, w tym przygotowania i wdrożenia programu prac Komisji;*

- *Konferencja Przewodniczących i Konferencja Przewodniczących Komisji w odpowiednim czasie informują Komisję o wynikach prowadzonych przez nie dyskusji mających wymiar międzyinstytucjonalny. Parlament informuje również Komisję wyczerpująco i regularnie o wynikach posiedzeń związanych z przygotowaniem sesji miesięcznych uwzględniając opinie Komisji. Powyższe postanowienie nie narusza postanowień pkt 45;*
- *w celu zapewnienia regularnego przepływu istotnych informacji pomiędzy dwiema instytucjami sekretarz generalny Parlamentu i sekretarz generalny Komisji odbywają regularne spotkania.*

12. Każdy z członków Komisji dba o systematyczny i bezpośredni przepływ informacji pomiędzy członkiem Komisji a przewodniczącym właściwej komisji parlamentarnej.

13. Komisja podaje do publicznej wiadomości wniosek ustawodawczy, ważną inicjatywę lub decyzję dopiero po powiadomieniu o tym na piśmie Parlamentu.

Na podstawie programu ■ prac Komisji ■ obie instytucje określają, z wyprzedzeniem czasowym i w drodze obopólnego porozumienia, *kluczowe inicjatywy w celu przedstawienia ich na posiedzeniu plenarnym. Z zasady Komisja przedstawia te inicjatywy najpierw na sesji plenarnej, a dopiero później publicznie.*

W taki sam sposób określają one wnioski i inicjatywy, co do których informacja zostanie przekazana Konferencji Przewodniczących, lub informując w odpowiedni sposób zainteresowaną komisję parlamentarną lub jej przewodniczącego.

Niniejsze decyzje są podejmowane w ramach regularnego dialogu pomiędzy obiema instytucjami, przewidzianego w *pkt 11*, i są regularnie aktualizowane, przy odpowiednim uwzględnieniu wszelkiego rodzaju ewentualnych zmian sytuacji politycznej.

14. Jeżeli dokument wewnętrzny Komisji, o którego istnieniu Parlament nie został poinformowany zgodnie z *niniejszym porozumieniem międzyinstytucjonalnym*, został udostępniony poza obrębem instytucji, Przewodniczący Parlamentu może zażądać natychmiastowego przekazania mu tego dokumentu w celu udostępnienia go zainteresowanemu posłom.

15. *Komisja udostępni wszystkie informacje i dokumentację dotyczącą posiedzeń z ekspertami krajowymi w ramach prowadzonych przez nią prac dotyczących opracowywania i wdrażania prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych. Na wniosek Parlamentu Komisja może również zaprosić ekspertów PE do udziału w tych posiedzeniach.*

Odnosne przepisy znajdują się w załączniku 1.

16. *W ciągu trzech miesięcy po przyjęciu rezolucji parlamentarnej Komisja ■ informuje Parlament na piśmie o działaniach podjętych w odpowiedzi na konkretne wnioski skierowane do niej w rezolucjach Parlamentu, włączając w to informowanie Parlamentu w przypadkach, w których nie było możliwe zastosowanie się do jego*

poglądów. *Okres ten może zostać skrócony w przypadku pilnego wniosku. Okres ten może zostać przedłużony o miesiąc, jeżeli wniosek zawiera wezwanie do bardziej gruntownej pracy i jest należycie uzasadniony. Parlament dopilnuje, by informacja ta została szeroko rozpowszechniona w instytucji.*

Parlament będzie starał się unikać kierowania ustnych lub pisemnych pytań dotyczących kwestii, w związku z którymi Komisja poinformowała już Parlament o swoim stanowisku w pisemnych komunikatach dotyczących działań następczych.

Komisja zobowiązuje się do informowania o konkretnych działaniach podjętych w następstwie wszystkich żądań o przedłożenie wniosku zgodnie z art. 225 TFUE (sprawozdania w ramach inicjatywy ustawodawczej) w terminie trzech miesięcy od przyjęcia odpowiedniej rezolucji na sesji plenarnej. Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w terminie najdłużej jednego roku lub wpisuje wniosek do swojego programu prac na następny rok. Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku, szczegółowo przedstawi Parlamentowi powody, z jakich tego nie uczyniła.

Komisja zobowiązuje się również do ścisłej współpracy, już na wczesnym etapie, między Parlamentem a Komisją w sprawie wszelkich wniosków dotyczących inicjatyw ustawodawczych wynikających z inicjatyw obywatelskich.

W odniesieniu do procedury udzielania absolutorium zastosowanie mają szczególne przepisy, o których mowa w pkt 31.

17. W przypadku wystąpienia z inicjatywami, zaleceniami lub wnioskami o akty ustawodawcze zgodnie z art. 289 ust. 4 TFUE, Komisja informuje właściwą komisję parlamentarną o swoim stanowisku w sprawie tych propozycji, jeśli Parlament o to wniósł.

18. **Obie instytucje uzgadniają, że będą współpracować w dziedzinie stosunków z parlamentami państw członkowskich.**

Parlament i Komisja współpracują przy wdrażaniu protokołu nr 2 do TFUE w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności. Taka współpraca obejmuje uzgodnienia dotyczące tłumaczenia wszelkich niezbędnych uzasadnionych opinii przedstawionych przez parlamenty państw członkowskich.

W przypadku osiągnięcia progu, o którym mowa w art. 7 protokołu nr 2 do TFUE, Komisja dostarcza tłumaczenia wszystkich uzasadnionych opinii przedstawianych przez parlamenty państw członkowskich wraz ze swoim stanowiskiem.

19. Komisja przekazuje Parlamentowi do wiadomości listę grup ekspertów, powołanych w celu wspierania Komisji w wypełnianiu przysługującego jej prawa inicjatywy. Lista ta jest regularnie aktualizowana i podawana do wiadomości publicznej.

W powyższych ramach Komisja informuje w odpowiedni sposób właściwą komisję parlamentarną o działalności i składzie powyższych grup, w odpowiedzi na szczegółowy i uzasadniony wniosek przewodniczącego tej komisji.

20. Obie instytucje prowadzą, w drodze właściwych mechanizmów, konstruktywny dialog na temat spraw dotyczących istotnych kwestii administracyjnych, zwłaszcza na temat spraw mających bezpośrednie skutki dla administracji Parlamentu.

21. *Gdy Parlament przedstawia zmiany w Regulaminie dotyczące stosunków z Komisją, zwraca się do Komisji o wydanie opinii.*

22. W przypadku gdy jakakolwiek informacja przekazana zgodnie z niniejszym porozumieniem ramowym objęta jest poufnością, zastosowanie mają postanowienia załącznika 2.

(ii) Umowy międzynarodowe i rozszerzenia

23. *Parlament otrzymuje niezwłocznie pełne informacje na wszystkich etapach negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, wraz z określeniem wytycznych negocjacyjnych. Komisja działa w sposób umożliwiający pełne wywiązanie się ze zobowiązań wynikających z art. 218 TFUE, przy poszanowaniu uprawnień każdej instytucji zgodnie z art. 13 ust. 2 TUE.*

Komisja stosuje uzgodnienia zawarte w załączniku 3.

24. Informacje, o których mowa w *punkcie 23*, są przekazywane Parlamentowi w odpowiednim czasie, aby mógł on wyrazić w razie potrzeby swoją opinię, a Komisja mogła w możliwie najszerszym zakresie uwzględnić poglądy Parlamentu. *Co do zasady* informacje te są przekazywane *Parlamentowi* przez właściwe komisje parlamentarne oraz w razie potrzeby na posiedzeniu plenarnym. *W odpowiednio uzasadnionych przypadkach przekazuje się je więcej niż jednej komisji parlamentarnej.*

Parlament i Komisja zobowiązują się przyjąć *odpowiednie* procedury i środki dotyczące przekazywania poufnych dokumentów z Komisji do Parlamentu, zgodnie z postanowieniami załącznika 2.

25. *Obie Instytucje uznają, że z uwagi na ich różne role instytucjonalne Komisja reprezentuje Unię Europejską w negocjacjach międzynarodowych z wyjątkiem tych, które dotyczą wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz innych przypadków przewidzianych w Traktatach.*

W przypadku gdy Komisja reprezentuje *Unię na konferencjach międzynarodowych*, na wniosek Parlamentu Komisja ułatwia włączenie *delegacji* posłów do Parlamentu Europejskiego jako obserwatorów wchodzących w skład delegacji *Unii, tak aby Parlament mógł niezwłocznie uzyskać pełne informacje o przebiegu konferencji.* Komisja zobowiązuje się *w stosownych przypadkach* do systematycznego informowania *delegacji Parlamentu o wynikach negocjacji.*

Posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogą bezpośrednio uczestniczyć w *tych negocjacjach.* *Jeżeli istnieją możliwości prawne, techniczne i dyplomatyczne, Komisja może przyznać im status obserwatora.* *W przypadku odmowy Komisja powiadamia Parlament o jej powodach.*

Ponadto Komisja ułatwia udział posłów do Parlamentu Europejskiego w charakterze obserwatorów we wszystkich istotnych posiedzeniach, za które jest odpowiedzialna, przed posiedzeniami negocjacyjnymi i po nich.

26. Na takich samych warunkach Komisja systematycznie informuje Parlament o posiedzeniach organów powołanych na mocy wielostronnych umów międzynarodowych, których stroną jest UE, i ułatwia dostęp do tych posiedzeń w charakterze obserwatorów posłom do Parlamentu Europejskiego wchodzącym w skład delegacji Unii w każdym przypadku, gdy organy te są wzywane do podjęcia decyzji wymagających zgody Parlamentu lub decyzji, których wdrożenie może wymagać przyjęcia aktów prawnych zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

27. Delegacji Parlamentu uczestniczącej w delegacjach Unii na konferencje międzynarodowe Komisja zapewnia także przy tej okazji dostęp do całej infrastruktury delegacji Unii, zgodnie z ogólnymi zasadami dobrej współpracy między instytucjami i uwzględniając uwarunkowania logistyczne.

Przewodniczący Parlamentu przekazuje przewodniczącemu Komisji wniosek o uwzględnienie w delegacji Unii delegacji Parlamentu nie później niż cztery tygodnie przed rozpoczęciem konferencji, wskazując przewodniczącego delegacji Parlamentu i liczbę posłów uczestniczących w delegacji Parlamentu Europejskiego. W odpowiednio uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać skrócony w drodze wyjątku.

Liczba posłów do Parlamentu Europejskiego uczestniczących w delegacji Parlamentu i liczba personelu pomocniczego jest proporcjonalna do wielkości delegacji Unii.

I

28. Komisja wyczerpująco informuje Parlament o przebiegu negocjacji związanych z rozszerzeniem, a zwłaszcza o ich najważniejszych aspektach i rozwoju sytuacji, aby umożliwić Parlamentowi wyrażenie poglądów w odpowiednim czasie, w ramach właściwych procedur parlamentarnych.

29. Jeżeli Parlament przyjmie w kwestiach, o których mowa w pkt 28, zalecenie zgodnie z art. 90 ust. 5 Regulaminu Parlamentu Europejskiego, natomiast Komisja uzna, że z ważnych powodów nie może poprzeć takiego zalecenia, uzasadnia ona swoją decyzję przed Parlamentem, na posiedzeniu plenarnym lub na kolejnym zebraniu właściwej komisji parlamentarnej.

(iii) Wykonanie budżetu

30. Przed ogłoszeniem na konferencjach darczyńców deklaracji finansowych, które obejmują powstanie nowych zobowiązań natury finansowej i wymagają zgody władzy budżetowej, Komisja informuje władzę budżetową i rozpatruje wniesione przez nią uwagi.

31. W ramach corocznego absolutorium, o którym mowa w art. 319 *TFUE*, Komisja przekazuje wszelkie informacje niezbędne do kontroli wykonania budżetu za dany rok, o które występuje w tym celu przewodniczący parlamentarnej komisji właściwej w zakresie absolutorium zgodnie z załącznikiem *VII* do Regulaminu Parlamentu Europejskiego.

Jeśli pojawią się nowe aspekty dotyczące lat ubiegłych, za które już udzielono absolutorium, Komisja przekazuje wszelkie niezbędne informacje związane z tą sprawą w celu osiągnięcia rozwiązania odpowiadającego obu stronom.

(iv) *Stosunki z agencjami regulacyjnymi*

32. *Kandydaci na stanowiska dyrektorów wykonawczych agencji regulacyjnych powinni zostać przesłuchani przez komisje parlamentarne.*

Ponadto w kontekście dyskusji prowadzonych w powołanej w marcu 2009 r. międzyinstytucjonalnej grupie roboczej ds. agencji Komisja i Parlament będą dążyć do osiągnięcia wspólnego punktu widzenia na rolę i pozycję zdecentralizowanych agencji w strukturze instytucjonalnej Unii, którego uzupełnieniem będą wspólne wytyczne dotyczące ustanawiania, struktury i działania tych agencji, wraz z zagadnieniami finansowymi, budżetowymi, nadzorczymi i zarządczymi.

IV. WSPÓŁPRACA W ZAKRESIE PROCEDUR USTAWODAWCZYCH I PLANOWANIA

(i) *Program prac Komisji oraz* ■ *programy* *Unii Europejskiej*

33. Komisja *podejmuje inicjatywy w zakresie* ■ *rocznego i* wieloletniego programu dla Unii w celu ■ *osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych.*

34. *Co roku* Komisja przedstawia ■ *swój program prac.*

35. ■ *Obie* instytucje współpracują zgodnie z kalendarzem prac przedstawionym w załączniku 4.

Komisja uwzględni priorytety określone przez Parlament.

Komisja wyjaśnia szczegółowo, co przewidziano w ramach każdego punktu programu *jej prac.*

36. *Komisja składa wyjaśnienia, jeżeli nie może przedstawić poszczególnych wniosków przewidzianych w swoim programie prac na dany rok lub jeżeli odchodzi od tego programu.*

Wiceprzewodniczący Komisji ds. stosunków międzyinstytucjonalnych zobowiązuje się *regularnie* składać Konferencji Przewodniczących Komisji Parlamentarnych sprawozdanie z wykonania politycznych założeń programu prac *Komisji* na rok bieżący ■ .

(ii) **Procedury przyjmowania aktów**

37. Komisja zobowiązuje się do szczegółowego rozpatrzenia poprawek do jej wniosków ustawodawczych przyjętych przez Parlament w celu uwzględnienia ich w ewentualnej zmienionej wersji wniosku.

Wydając opinię w sprawie poprawek Parlamentu zgodnie z art. 294 *TFUE*, Komisja zobowiązuje się do przykładania najwyższej wagi do poprawek przyjętych w drugim czytaniu. Jeśli Komisja uzna, z ważnych powodów i po rozpatrzeniu przez Kolegium, że nie może przyjąć ani poprzeć takich poprawek, uzasadnia ona swoją decyzję przed Parlamentem, a obowiązkowo uzasadnia ją w wydanej przez siebie opinii w sprawie poprawek Parlamentu, zgodnie z wymogiem art. 294 ust. 7 lit. c) *TFUE*.

38. Przy rozpatrywaniu inicjatywy przedłożonej przez co najmniej jedną czwartą państw członkowskich zgodnie z art. 76 *TFUE* Parlament zobowiązuje się nie przyjmować żadnych sprawozdań we właściwej komisji przed otrzymaniem opinii Komisji w sprawie tej inicjatywy.

Komisja zobowiązuje się do wydania opinii w sprawie jednostronnej inicjatywy nie później niż 10 tygodni po jej przedłożeniu.

39. Komisja *dostarcza z odpowiednim wyprzedzeniem szczegółowe wyjaśnienie przed wycofaniem* swoich wniosków, *wobec których Parlament zajął już stanowisko w pierwszym czytaniu.*

Komisja przeprowadza przegląd wszystkich wniosków będących w toku na początku kadencji nowej Komisji w celu politycznego potwierdzenia lub wycofania tych wniosków, z należyтым uwzględnieniem opinii wyrażonych przez Parlament.

40. W odniesieniu do *specjalnych* procedur ustawodawczych, *w których przypadku należy przeprowadzić konsultacje z Parlamentem, oraz innych procedur, takich jak procedura przewidziana w art. 148 *TFUE**, Komisja:

- (i) ***przyjmuje środki mające na celu ściślejsze zaangażowanie Parlamentu, tak aby w jak największym stopniu uwzględnić jego opinie, w szczególności gwarantując, że Parlament będzie dysponował odpowiednim czasem na rozpatrzenie wniosku Komisji;***
- (ii) dba o przypominanie organom Rady z odpowiednim wyprzedzeniem o tym, aby nie zawierały porozumień politycznych na podstawie wniosków przedstawionych przez Komisję przed wydaniem opinii przez Parlament; Komisja wnosi, aby debata na szczeblu ministerialnym została zamknięta po upływie odpowiedniego czasu, umożliwiającą członkom Rady zapoznanie się z opinią Parlamentu;
- (iii) dba, aby Rada przestrzegała zasad określonych przez Trybunał Sprawiedliwości *Unii Europejskiej* nakładających wymóg ponownej konsultacji z Parlamentem, w przypadku wprowadzenia przez Radę

zasadniczej zmiany do wniosku Komisji; informuje Parlament o każdym przypadku przypomnienia Radzie o potrzebie ponownej konsultacji;

- (iv) zobowiązuje się, w razie potrzeby, wycofać wnioski ustawodawcze odrzucone przez Parlament; jeśli Komisja zadecyduje, z ważnych powodów i po rozpatrzeniu przez Kolegium, o podtrzymaniu swojego wniosku, uzasadnia ona swoją decyzję w oświadczeniu złożonym przed Parlamentem.

41. Ze swojej strony, w celu usprawnienia procesu planowania prac ustawodawczych, Parlament zobowiązuje się do:

- (i) planowania części ustawodawczej porządku dziennego tak, by ją dostosować do bieżącego programu *prac Komisji* oraz do przyjętych w związku z nim przez Parlament rezolucji, *mając na uwadze w szczególności lepsze planowanie debat o charakterze priorytetowym*;
- (ii) przestrzegania rozsądnych terminów przy *przyjmowaniu swojego stanowiska* w pierwszym czytaniu w ramach *zwykłej* procedury *ustawodawczej* albo *swojej* opinii w ramach procedury konsultacji, o ile jest to z korzyścią dla procedury;
- (iii) jak najszybszego wyznaczania sprawozdawców ds. przyszłych wniosków, niezwłocznie po przyjęciu programu *prac Komisji*;
- (iv) rozpatrywania w pierwszej kolejności wniosków o ponowną konsultację, jeśli zostały mu przekazane wszelkie niezbędne informacje.

█

█

█

(iii) Zagadnienia związane z lepszym stanowieniem prawa

42. *Komisja zapewnia przeprowadzanie ocen wpływu w ramach swoich kompetencji i za pomocą przejrzystej procedury gwarantującej niezależną ocenę. Oceny wpływu są w odpowiednim czasie publikowane i uwzględniają szereg różnych scenariuszy, w tym możliwość niepodejmowania działań, i z zasady są przedstawiane właściwej komisji parlamentarnej na etapie informowania parlamentówkrajowych zgodnie z protokołami nr 1 i 2 do TFUE.*

43. *W dziedzinach, w których Parlament zazwyczaj uczestniczy w procesie legislacyjnym, Komisja stosuje prawo miękkie w odpowiednich przypadkach i jeżeli jest to należycie uzasadnione, po uprzednim umożliwieniu Parlamentowi wyrażenia*

swojej opinii. Komisja przedstawia Parlamentowi szczegółowe wyjaśnienie co do zakresu, w jakim opinia Parlamentu została uwzględniona przy przyjęciu wniosku.

44. W celu zapewnienia lepszego monitorowania transpozycji i stosowania prawa unijnego Komisja i Parlament starają się wprowadzić obowiązkowe tabele korelacji i wiążące terminy transpozycji, które w przypadku dyrektyw nie powinny w normalnych warunkach przekraczać dwóch lat.

Oprócz sprawozdań szczególnych i sprawozdania rocznego w sprawie stosowania prawa unijnego Komisja udostępnia Parlamentowi zwięzłe informacje o wszystkich postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego od momentu wezwania do ich usunięcia, w tym na wniosek Parlamentu w sprawach objętych postępowaniem w sprawie uchybienia o każdym przypadku z osobna i z zachowaniem zasad poufności, w szczególności zasad uznanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

V. UCZESTNICTWO KOMISJI W PRACACH PARLAMENTARNYCH

45. Komisja traktuje priorytetowo w stosunku do innych wydarzeń lub zaproszeń swoją obecność na posiedzeniach plenarnych lub posiedzeniach innych organów Parlamentu, na które jest zaproszona.

Komisja dba w szczególności o to, aby co do zasady członkowie Komisji byli obecni na posiedzeniach plenarnych, gdy Parlament wystąpi z takim wnioskiem, w celu rozpatrzenia punktów porządku dziennego wchodzących w zakres ich kompetencji. Ma to zastosowanie do wstępnego projektu porządku dziennego zatwierdzanego przez Konferencję Przewodniczących podczas poprzedniej sesji miesięcznej.

Parlament stara się, aby co do zasady punkty porządku dziennego *sesji miesięcznych* wchodzące w zakres odpowiedzialności jednego członka Komisji następowały bezpośrednio po sobie.

46. Na wniosek Parlamentu zostanie przewidziana regularna tura pytań z udziałem przewodniczącego Komisji. Tura pytań będzie składać się z dwóch części: pierwsza część, całkowicie spontaniczna, z udziałem przewodniczących grup politycznych lub ich przedstawicieli; druga część poświęcona zagadnieniu uzgodnionemu z wyprzedzeniem, najpóźniej w czwartek przed odpowiednią sesją miesięczną, lecz bez przygotowanych pytań.

Ponadto wzorując się na obecnej formule tury pytań z udziałem przewodniczącego Komisji, wprowadza się turę pytań z udziałem członków Komisji, w tym wiceprzewodniczącego ds. stosunków zewnętrznych/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, w celu zreformowania bieżącej tury pytań. Tura pytań dotyczy zagadnień z zakresu kompetencji poszczególnych członków Komisji.

I
47. Członkowie Komisji zostają wysłuchani na własny wniosek.

Nie naruszając postanowień art. 230 TFUE, obie instytucje uzgadniają przepisy ogólne dotyczące przyznawania czasu wypowiedzi dla ich przedstawicieli.

Obie Instytucje zobowiązują się do przestrzegania przyznanego im orientacyjnego czasu wypowiedzi.

48. Dla zapewnienia obecności członków Komisji Parlament zobowiązuje się dołożyć wszelkich starań, aby nie wprowadzać zmian do końcowych projektów porządku dziennego.

Jeżeli Parlament zmienia projekt porządku dziennego lub jeżeli zmienia on kolejność poszczególnych punktów porządku dziennego danej sesji miesięcznej, niezwłocznie informuje on o tym Komisję. Komisja dołoży wszelkich starań, aby zapewnić obecność właściwego członka Komisji.

49. Komisja może zaproponować wprowadzenie do porządku dziennego nowych punktów, jednak nie później niż na posiedzeniu, podczas którego Konferencja Przewodniczących zatwierdza końcowy projekt porządku dziennego danej sesji miesięcznej. Parlament jak najściślej stosuje się do tych propozycji.

█

50. Komisje parlamentarne starają się nie wprowadzać zmian do swojego projektu porządku dziennego oraz porządku dziennego.

W przypadku gdy komisja parlamentarna wprowadzi zmiany do swojego projektu porządku dziennego lub porządku dziennego, Komisja jest o tym fakcie niezwłocznie informowana. *Komisje parlamentarne starają się w szczególności przestrzegać rozsądnego terminu, tak aby umożliwić członkom Komisji obecność na ich posiedzeniach.*

W sytuacji gdy obecność członka Komisji na posiedzeniu komisji parlamentarnej nie jest w oczywisty sposób niezbędna, Komisja zapewnia reprezentowanie jej przez właściwego urzędnika odpowiedniego szczebla.

Komisje parlamentarne będą starać się koordynować swoje prace, unikając organizowania równoległych spotkań na ten sam temat, i będą starać się przestrzegać projektu porządku dziennego, tak aby Komisja mogła zapewnić stosowną reprezentację.

Jeżeli zażądano obecności wysokiego rangą urzędnika (dyrektor generalny lub dyrektor) na posiedzeniu komisji, na którym jest rozpatrywany wniosek Komisji, przedstawicielowi Komisji udziela się głosu.

VI. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

█

51. *Komisja Europejska potwierdza swoje zobowiązanie do jak najszybszego przeanalizowania aktów ustawodawczych, które nie były dostosowane do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony, tak aby ocenić, czy instrumenty te należy dostosować do systemu aktów delegowanych wprowadzonych na mocy art. 290 TFUE.*

Celem jest osiągnięcie spójnego systemu aktów delegowanych i aktów wykonawczych, w pełni zgodnego z Traktatem, przez stopniową ocenę charakteru i treści środków obecnie podlegających procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą, tak aby dostosować je w odpowiednim czasie do systemu przewidzianego w art. 290 TFUE.

52. *Postanowienia niniejszego porozumienia ramowego uzupełniają porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa⁶, ale go nie naruszają i nie wykluczają jego przeglądu. Bez uszczerbku dla kolejnych negocjacji między Parlamentem, Komisją a Radą, obie instytucje zobowiązują się do uzgodnienia najważniejszych zmian przy przygotowywaniu przyszłych negocjacji dotyczących dostosowania porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa do nowych postanowień wprowadzonych Traktatem z Lizbony, przy uwzględnieniu obecnych praktyk i niniejszego porozumienia ramowego.*

Uzgadniają także, że istnieje potrzeba usprawnienia istniejącego sposobu utrzymywania kontaktu między instytucjami, na szczeblu politycznym i technicznym, w odniesieniu do lepszego stanowienia prawa, w celu zapewnienia skuteczniejszej współpracy międzyinstytucjonalnej między Parlamentem, Komisją i Radą.

53. *Komisja zobowiązuje się do szybkiego inicjowania programowania rocznego i wieloletniego w UE w celu osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych, zgodnie z art. 17 TUE.*

Program prac Komisji stanowi wkład Komisji do rocznego i wieloletniego programowania w Unii. Po jego przyjęciu przez Komisję powinny nastąpić rozmowy trójstronne między Parlamentem, Radą i Komisją w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie programowania w Unii.

W związku z powyższym i niezwłocznie po osiągnięciu przez Parlament, Radę i Komisję porozumienia w sprawie programowania w Unii obie instytucje dokonują przeglądu postanowień niniejszego porozumienia ramowego związanych z programowaniem.

Parlament i Komisja wzywają Radę do jak najszybszego podjęcia dyskusji na temat programowania w Unii, jak przewiduje art. 17 TUE.

54. *Obie instytucje dokonują okresowej oceny **praktycznego** stosowania niniejszego porozumienia ramowego wraz z załącznikami. **Ocena zostanie przeprowadzona do końca roku 2011** w świetle praktyki **■**.*

---

⁶ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

I

Sporządzono w ...dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Komisji EuropejskiejPrzewodniczący
Przewodniczący

W imieniu

Posiedzenia Komisji z udziałem ekspertów krajowych

Niniejszy załącznik określa tryb wykonania pkt 15 porozumienia ramowego.

1. Zakres stosowania

Postanowienia pkt 15 porozumienia ramowego dotyczą następujących posiedzeń:

- 1) posiedzeń Komisji odbywających się w ramach powołanych przez Komisję grup eksperckich, na które zaproszone są organy krajowe ze wszystkich państw członkowskich, jeżeli dotyczą one przygotowania i wdrożenia prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych;*
- 2) posiedzeń Komisji ad hoc, na które zaproszeni są eksperci krajowi ze wszystkich państw członkowskich, jeżeli dotyczą one przygotowania i wdrażania prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych.*

Niniejsze postanowienia nie dotyczą posiedzeń komitetów działających w ramach procedury komitetowej, bez uszczerbku dla obecnych i przyszłych ustaleń dotyczących informowania Parlamentu o sprawowaniu przez Komisję jej uprawnień wykonawczych⁷.

2. Informacje przekazywane Parlamentowi

Komisja zobowiązuje się do przekazywania Parlamentowi takiej samej dokumentacji, jaką przesyła krajowym organom w związku z wyżej wspomnianymi posiedzeniami. Komisja wyśle te dokumenty, w tym porządki obrad, jednocześnie na adres e-mail Parlamentu i do ekspertów krajowych.

3. Zaproszenie ekspertów Parlamentu

Na wniosek Parlamentu Komisja może podjąć decyzję o skierowaniu do Parlamentu zaproszenia dla ekspertów Parlamentu do udziału w posiedzeniach Komisji z udziałem ekspertów krajowych, o których mowa w pkt 1.

---

⁷ *Informacje przekazywane Parlamentowi i dotyczące prac komitetów działających w ramach procedury komitetowej i uprawnień Parlamentu w ramach funkcjonowania procedury komitetowej są jasno określone w innych instrumentach: (1) decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23), (2) porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 3 czerwca 2008 r. zawarte pomiędzy Parlamentem i Komisją w sprawie procedury komitetowej i (3) instrumenty niezbędne do wdrożenia art. 291 TFUE.*

Przekazywanie Parlamentowi informacji poufnych

1. Zakres stosowania

1.1. Niniejszy załącznik reguluje przekazywanie Parlamentowi poufnych informacji Komisji oraz dalsze z nimi postępowanie, ***jak określono to w pkt. 1.2***, w ramach wykonywania uprawnień ***i kompetencji Parlamentu***. Obie instytucje działają w poszanowaniu wzajemnego obowiązku lojalnej współpracy, w duchu pełnego wzajemnego zaufania oraz ściśle przestrzegając odpowiednich postanowień Traktatów **■**.

1.2. „Informacja” oznacza każdą informację pisemną lub ustną, niezależnie od jej nośnika i autora.

1.2.1. ***„Informacja poufna” oznacza „informację niejawną UE” (EUCI) oraz „inną informację poufną”, która nie jest niejawną.***

1.2.2. ***„Informacja niejawną UE” (EUCI) oznacza każdą informację i materiał opatrzone klauzulą „TRES SECRET UE/ TOP SECRET EU” (ściśle tajne UE), „SECRET UE” (tajne UE), „CONFIDENTIEL UE” (poufne UE) lub „RESTREINT UE” (zastrzeżone UE) lub równoznacznym oznakowaniem krajowym lub międzynarodowym, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować różnego stopnia szkody dla interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich, niezależnie od tego, czy taka informacja pochodzi z Unii, czy została otrzymana z państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych.***

a) TRES SECRET UE/ TOP SECRET EU (ściśle tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować nadzwyczaj poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

b) SECRET UE (tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

c) CONFIDENTIEL UE (poufne UE): ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby zaszkodzić podstawowym interesom Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

d) RESTREINT UE (zastrzeżone UE): ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby być

niekorzystne dla interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

1.2.3. „Inne informacje poufne” oznaczają wszelkie inne informacje poufne, w tym informacje objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, wymagane przez Parlament i/lub przekazane przez Komisję.

- 1.3. Jeżeli Komisja otrzyma od jednego z organów parlamentarnych **lub osób sprawujących urząd** określonych w pkt. 1.4. wniosek o przekazanie poufnych informacji, zapewnia ona Parlamentowi dostęp do **poufnych** informacji, zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika. **Ponadto Komisja może z własnej inicjatywy przekazać Parlamentowi poufne informacje, zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika.**
- 1.4. W kontekście niniejszego załącznika o przekazanie poufnych informacji mogą wnioskować do Komisji:
- Przewodniczący Parlamentu Europejskiego,
  - przewodniczący zainteresowanych komisji parlamentarnych,
  - Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących, **oraz**
  - **przewodniczący delegacji Parlamentu wchodzącej w skład delegacji Unii na konferencję międzynarodową.**
- 1.5. Niniejszy załącznik nie obejmuje **swoim zakresem** informacji odnoszących się do postępowań w sprawach uchybień oraz postępowań w sprawach konkurencji, o ile w dniu składania wniosku przez jeden z organów parlamentarnych/**jedną z osób sprawujących urząd, o których mowa w pkt 1.4,** nie zapadła jeszcze co do nich ostateczna decyzja Komisji **lub wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ani informacji dotyczących ochrony interesów finansowych Unii. Powyższe nie narusza postanowień pkt 44 porozumienia ramowego ani uprawnień Parlamentu w zakresie kontroli budżetowej.**
- 1.6. Postanowienia te stosuje się z zastrzeżeniem decyzji nr 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonywania uprawnień śledczych Parlamentu Europejskiego⁸, a także odpowiednich przepisów decyzji Komisji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiającej Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁹.

2. Zasady ogólne

- 2.1. Na wniosek jednego z organów **parlamentarnych/jednej z osób sprawujących urząd**, o których mowa w pkt 1.4, Komisja w stosownym terminie przekazuje

---

⁸ Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 1.

⁹ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 20.

mu wszelkie poufne informacje niezbędne do wykonywania przez Parlament **jego uprawnień i kompetencji**. Zgodnie ze swoimi uprawnieniami i obowiązkami obie instytucje przestrzegają:

- podstawowych praw człowieka, w tym prawa do uczciwego procesu i prawa do ochrony prywatności;
- przepisów postępowania sądowego i dyscyplinarnego;
- ochrony tajemnicy handlowej i stosunków handlowych;
- ochrony interesów Unii, zwłaszcza w zakresie bezpieczeństwa publicznego, **obrony**, stosunków międzynarodowych, stabilności waluty i interesów finansowych.

W przypadku rozbieżności sprawa jest kierowana do przewodniczących obu instytucji w celu rozstrzygnięcia sporu.

Informacje poufne pochodzące z jednego z państw, instytucji lub organizacji międzynarodowych są przekazywane wyłącznie za ich zgodą.

2.2. *Parlament przekazuje, przetwarza i chroni informacje niejawne UE zgodnie z ogólnymi minimalnymi normami bezpieczeństwa, stosowanymi przez inne instytucje Unii, w szczególności przez Komisję.*

Nadając klauzulę poufności swoim informacjom, Komisja zapewnia zastosowanie właściwej klauzuli poufności zgodnie z międzynarodowymi normami i definicjami oraz swoimi przepisami wewnętrznymi oraz należyście uwzględnia konieczność zapewnienia Parlamentowi dostępu do dokumentów poufnych, aby mógł on skutecznie korzystać ze swoich uprawnień i kompetencji.

2.3. *W razie wątpliwości co do poufnego charakteru danej informacji lub **nadania jej odpowiedniej klauzuli niejawności, lub jeśli niezbędne jest ustalenie odpowiednich zasad jej przekazania w ramach możliwości określonych w pkt 3.2, obie instytucje bezzwłocznie, przed przekazaniem dokumentu, konsultują się ze sobą. W konsultacjach tych Parlament jest reprezentowany przez przewodniczącego zainteresowanego organu parlamentarnego, któremu w razie potrzeby towarzyszy sprawozdawca lub przez osobę sprawującą urząd, którzy złożyli wniosek. Komisję reprezentuje członek Komisji odpowiedzialny za dany zakres spraw, po zasięgnięciu opinii członka Komisji odpowiedzialnego za sprawy bezpieczeństwa.*** W przypadku rozbieżności sprawa jest kierowana do przewodniczących obu instytucji w celu rozstrzygnięcia sporu.

2.4. *Jeśli po zakończeniu procedury określonej w pkt 2.3. w dalszym ciągu nie osiągnięto porozumienia, Przewodniczący Parlamentu, na uzasadniony wniosek **właściwego organu parlamentarnego/osoby sprawującej urząd, która złożyła wniosek, wzywa Komisję do przekazania w odpowiednim i szczegółowo określonym terminie danej informacji poufnej, określając wariant wybrany spośród możliwości określonych w **pkt. 3.2** niniejszego***

załącznika. Przed upływem tego terminu Komisja informuje na piśmie Parlament o swoim ostatecznym stanowisku, od którego Parlament zastrzega sobie w razie potrzeby prawo odwołania.

2.5. Dostępu do EUCI udziela się zgodnie ze stosownymi przepisami w zakresie poświadczania bezpieczeństwa osobowego.

2.5.1. Dostępu do informacji opatrzonych klauzulą „TRÈS SECRET UE /EU TOP SECRET”, „SECRET UE” i „CONFIDENTIEL UE” można udzielić jedynie urzędnikom Parlamentu oraz tym pracownikom Parlamentu zatrudnionym przez grupy polityczne, którym jest on niezbędnie konieczny, którzy zostali uprzednio wyznaczeni przez organ parlamentarny/osobę sprawującą urząd zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu i którym wydano odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa.

2.5.2 W związku z uprawnieniami i kompetencjami Parlamentu posłom, którym nie wydanopoświadczenia bezpieczeństwa osobowego, udziela się dostępu do dokumentów opatrzonych klauzulą „CONFIDENTIEL UE” zgodnie z praktycznymi ustaleniami określonymi za obopólną zgodą, które obejmują między innymi podpisanie uroczystego oświadczenia, że nie ujawnią oni treści przedmiotowych dokumentów żadnej osobie trzeciej.

Dostępu do dokumentów opatrzonych klauzulą „SECRET U”E udziela się posłom, którym wydano odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa osobowego.

2.5.3. Ustaleń dokonuje się z pomocą Komisji w celu upewnienia się, że w ramach procedury poświadczania Parlament będzie w stanie możliwie szybko otrzymać od władz krajowych niezbędne dokumenty.

O kategorii lub kategoriach osób, które będą miały dostęp do poufnych informacji, powiadamia się jednocześnie z wnioskiem.

Przed udzieleniem dostępu do takich informacji każda osoba jest informowana o poziomie poufności i wynikających z niego obowiązkach w zakresie bezpieczeństwa.

W związku z przeglądem niniejszego załącznika oraz przyszłymi ustaleniami w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w pkt 4.1 i 4.2, kwestia poświadczania bezpieczeństwa zostanie ponownie zbadana.

3. Zasady dostępu do informacji poufnych i postępowania z nimi

3.1. Informacje poufne przekazane zgodnie z procedurami określonymi w pkt 2.3. oraz, w odpowiednim przypadku w pkt 2.4., są udostępniane z upoważnienia Przewodniczącego lub jednego z członków Komisji organowi parlamentarnemu/osobie sprawującej urząd, który / która o nie wnioskuje pod następującymi warunkami:

Parlament i Komisja dbają o rejestrację i śledzenie drogi poufnych informacji.

Bardziej szczegółowo, EUCI opatrzone klauzulą „CONFIDENTIEL UE” i „SECRET UE” są przekazywane z centralnego rejestru SEKRETARIATU GENERALNEGO Komisji do równorzędnych właściwych służb Parlamentu, które będą odpowiedzialne za ich udostępnienie na ustalonych zasadach organowi parlamentarnemu/osobie sprawującej urząd, który / która o nie wnioskuje.

Przekazanie informacji niejawnych UE opatrzonych klauzulą „TRES SECRET UE/ EU TOP SECRET” podlega dodatkowym ustaleniom między Komisją a organem parlamentarnym / osobą sprawującą urząd, który / która o nie wnioskuje, w celu zapewnienia poziomu ochrony odpowiedniego dla tej klauzuli.

3.2. Z zastrzeżeniem postanowień pkt 2.2. i 2.4. oraz przyszłych ustaleń w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w pkt. 4.1., dostęp do informacji oraz tryb ochrony ich poufnego charakteru są ustalane w drodze porozumienia przed przekazaniem tych informacji. Porozumienie między właściwym członkiem Komisji odpowiedzialnym za dany obszar polityczny a zainteresowanym organem parlamentarnym (reprezentowanym przez swojego przewodniczącego) / osobę sprawującą urząd, który / która złożyła wniosek, przewiduje wybór jednej z następujących możliwości, określonych w pkt. 3.2.1. i 3.2.2. w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu poufności.

3.2.1. W odniesieniu do adresatów informacji poufnych należy przewidzieć jedną z poniższych możliwości:

- przekazanie informacji wyłącznie Przewodniczącemu Parlamentu w uzasadnionych i absolutnie wyjątkowych wypadkach;
- Prezydium i/lub Konferencja Przewodniczących;
- przewodniczący i sprawozdawca właściwej komisji parlamentarnej;
- wszyscy członkowie (pełnoprawni i zastępcy) właściwej komisji parlamentarnej;
- wszyscy posłowie do Parlamentu Europejskiego.

Ujawnianie lub przekazywanie jakiegokolwiek innej osobie odnośnych informacji poufnych bez zgody Komisji jest zabronione.

3.2.2. W odniesieniu do trybu postępowania z informacjami poufnymi należy przewidzieć następujące możliwości:

a) czytanie dokumentów w zabezpieczonej czytelni, jeżeli informacja opatrzona jest klauzulą „CONFIDENTIEL UE” lub wyższą.

b) zorganizowanie posiedzenia przy drzwiach zamkniętych w obecności jedynie członków Prezydium, członków Konferencji Przewodniczących lub pełnoprawnych członków lub zastępców członków właściwej komisji parlamentarnej, a także urzędników Parlamentu i tych pracowników Parlamentu zatrudnionych przez grupy polityczne, którzy zostali uprzednio wyznaczeni przez przewodniczącego jako potrzebujący tych informacji i których obecność jest niezbędnie konieczna, oraz pod warunkiem że zostało im wydane poświadczenie bezpieczeństwa na wymaganym poziomie, uwzględniając poniższe warunki:

- wszystkie dokumenty mogą zostać ponumerowane, rozdane na początku posiedzenia i ponownie zebrane w momencie jego zakończenia; niedozwolone jest sporządzanie notatek z tych dokumentów ani ich fotokopii;*
- protokół posiedzenia nie zawiera żadnych szczegółów dyskusji nad sprawą, która była rozpatrywana w trybie poufnym.*

Wszystkie dane osobowe mogą zostać usunięte z dokumentów przed ich przekazaniem.

Informacje poufne przekazywane odbiorcom w Parlamencie ustnie podlegają równorzędnym poziomom ochrony informacji poufnych jak informacje przekazywane w formie pisemnej. Może to obejmować uroczyste oświadczenie składane przez odbiorcę tych wiadomości, że nie ujawni ich treści żadnej osobie trzeciej.

3.2.3 *W przypadku badania informacji na piśmie w zabezpieczonej czytelni Parlament dba o wprowadzenie następujących ustaleń:*

- zabezpieczonego systemu magazynowania informacji poufnych;*
- zabezpieczonej czytelni ■ pozbawionej kserokopiarek, telefonów, faksu, skanerów lub innego sprzętu technicznego służącego do powielania lub przekazywania dokumentów itp.■ ;*
- przepisów bezpieczeństwa regulujących dostęp do czytelni, zawierających wymóg złożenia podpisu w rejestrze wstępu oraz złożenia uroczystego oświadczenia o nierozpowszechnianiu rozpatrywanych informacji poufnych.*

3.2.4. *Powyższe ustalenia nie wykluczają innych równorzędnych uzgodnień między instytucjami.*

3.3. *W przypadku nieprzestrzegania niniejszych zasad stosuje się postanowienia dotyczące sankcji wobec posłów, określone w załączniku VIII do Regulaminu Parlamentu , a w odniesieniu do urzędników Parlamentu i innych osób*

zatrudnionych stosowne przepisy art. 86 regulaminu pracowniczego¹⁰ lub art. 49 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.

4. Postanowienia końcowe

4.1. *Komisja i Parlament przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia realizacji postanowień niniejszego załącznika.*

W tym celu właściwe służby Komisji i Parlamentu ściśle koordynują wdrożenie niniejszego załącznika. Obejmuje to sprawdzanie drogi informacji poufnych oraz okresowe wspólne kontrole stosowanych zabezpieczeń i norm bezpieczeństwa.

Parlament zobowiązuje się do dostosowania, gdzie jest to konieczne, swoich przepisów wewnętrznych w celu wdrożenia zasad bezpieczeństwa odnoszących się do informacji poufnych określonych w niniejszym załączniku.

Parlament zobowiązuje się do przyjęcia najszybciej jak to możliwe przyszłych zasad bezpieczeństwa i weryfikacji tych zasad w porozumieniu z Komisją w celu ustalenia równoważnych norm bezpieczeństwa. Nada to moc prawną niniejszemu załącznikowi w odniesieniu do:

- technicznych przepisów i norm bezpieczeństwa dotyczących postępowania z informacjami poufnymi i ich magazynowania, w tym środków bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa fizycznego, bezpieczeństwa pracowników, dokumentów i IT;*
- ustanowienia specjalnie powołanej komisji nadzoru złożonej z odpowiednio sprawdzonych posłów w celu postępowania z EUCI opatrzonymi klauzulą „TRES SECRET UE / EU TOP SECRET”.*

4.2. *Parlament i Komisja dokonają przeglądu niniejszego załącznika i w razie potrzeby dostosują go nie później niż w terminie przeglądu, o którym mowa w pkt 54 porozumienia ramowego, w świetle wydarzeń dotyczących:*

- ustaleń w zakresie przyszłego trybu bezpieczeństwa dotyczących Parlamentu i Komisji;*
- innych ustaleń lub aktów prawnych istotnych dla przekazywania informacji między instytucjami.*

---

¹⁰ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracownicy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz ustanawiające szczególne warunki mające tymczasowe zastosowanie do urzędników Komisji.

Negocjowanie i zawieranie umów międzynarodowych

Niniejszy załącznik ustala szczegółowe ustalenia w zakresie informowania Parlamentu o negocjacjach i zawarciu umów międzynarodowych, o których mowa w pkt 23-25 porozumienia ramowego:

- 1. Komisja informuje Parlament o zamiarze zaproponowania rozpoczęcia negocjacji w tym samym czasie, w jakim informuje o tym Radę.*
- 2. Zgodnie z postanowieniami pkt 24 porozumienia ramowego jednocześnie z przedłożeniem projektu wytycznych negocjacyjnych w celu ich przyjęcia przez Radę Komisja przedstawia je Parlamentowi.*
- 3. W trakcie negocjacji Komisja należycie uwzględnia uwagi Parlamentu.*
- 4. Zgodnie z postanowieniami pkt 23 porozumienia ramowego Komisja regularnie i szybko informuje Parlament o przebiegu negocjacji aż do momentu parafowania umowy, a także wyjaśnia, czy i w jaki sposób uwagi Parlamentu zostały uwzględnione w negocjowanym tekście, a w przypadku ich nieuwzględnienia podaje powody takiej sytuacji.*
- 5. W przypadku umów międzynarodowych, których zawarcie wymaga zgody Parlamentu, Komisja przekazuje Parlamentowi w trakcie procesu negocjacji wszystkie istotne informacje, które przekazuje również Radzie (lub specjalnej komisji wyznaczonej przez Radę). Informacje te obejmują projekty zmian do przyjętych wytycznych negocjacyjnych, projekty tekstów negocjacyjnych, uzgodnione artykuły, uzgodnioną datę parafowania umowy oraz tekst umowy, która ma zostać parafowana. Komisja przekazuje również Parlamentowi, podobnie jak Radzie (lub specjalnej komisji wyznaczonej przez Radę) wszelkie istotne dokumenty otrzymane od stron trzecich, pod warunkiem uzyskania zgody ich autora. Komisja informuje przedmiotowo właściwą komisję parlamentarną postępach w negocjacjach oraz, w szczególności, wyjaśnia w jaki sposób uwzględnione zostały uwagi Parlamentu.*
- 6) W przypadku umów międzynarodowych, których zawarcie nie wymaga zgody Parlamentu, Komisja zapewnia natychmiastowe i pełne informowanie Parlamentu, dostarczając mu informacje obejmujące co najmniej projekt wytycznych negocjacyjnych, przyjęte wytyczne negocjacyjne, przebieg negocjacji oraz zakończenie negocjacji.*
- 7) Zgodnie z postanowieniami pkt 24 porozumienia ramowego Komisja w stosownym terminie przekazuje Parlamentowi dokładne informacje, gdy umowa międzynarodowa zostaje parafowana, oraz możliwie najwcześniej informuje Parlament o zamiarze zaproponowania Radzie jej tymczasowego stosowania oraz o jego powodach, chyba że z powodu pilnego trybu Komisja nie będzie w stanie tego uczynić.*

- 8) *Komisja informuje jednocześnie i w stosownym czasie Radę i Parlament o swoim zamiarze zaproponowania Radzie zawieszenia umowy międzynarodowej oraz o powodach takiego kroku.*
- 9) *W przypadku umów międzynarodowych objętych na mocy TFUE procedurą zgody Komisja również udziela Parlamentowi pełnych informacji przed przyjęciem zmian w umowie zatwierdzonych przez Radę w drodze odstępstwa, zgodnie z art. 218 ust. 7 TFUE.*

Kalendarz programu | prac Komisji

Programowi prac Komisji towarzyszy wykaz wniosków legislacyjnych i nielegislacyjnych na kolejne lata. Program prac Komisji obejmuje następny rok oraz zawiera szczegółowe wskazówki dotyczące priorytetów Komisji w kolejnych latach. Program prac Komisji może zatem stanowić podstawę ustrukturyzowanego dialogu z Parlamentem w celu wypracowania wspólnych ustaleń.

Program prac Komisji zawiera także planowane inicjatywy w zakresie prawa miękkiego, wycofywania i upraszczania.

- 1. W pierwszym semestrze danego roku członkowie Komisji podejmują stały dialog z odpowiednimi komisjami parlamentarnymi w sprawie wdrożenia programu prac Komisji na ten rok oraz w sprawie opracowania przyszłego programu prac Komisji. Na podstawie przeprowadzonych rozmów każda komisja parlamentarna przedstawia Konferencji Przewodniczących Komisji sprawozdanie na temat ich wyników.*
- 2. Równoległe Konferencja Przewodniczących Komisji organizuje regularną wymianę poglądów z wiceprzewodniczącym Komisji ds. stosunków międzyinstytucjonalnych w celu dokonania oceny stanu wykonania bieżącego programu prac Komisji, omówienia kwestii dotyczących przygotowania przyszłego programu oraz podsumowania wyników dwustronnego dialogu prowadzonego między zainteresowanymi komisjami parlamentarnymi a właściwymi członkami Komisji.*
- 3. W czerwcu Konferencja Przewodniczących Komisji przedstawia Konferencji Przewodniczących sprawozdanie podsumowujące, które powinno zawierać wyniki przeglądu wykonania programu prac Komisji oraz priorytety Parlamentu do uwzględnienia w przyszłym programie prac Komisji; Parlament informuje o nim Komisję.*
- 4. W oparciu o sprawozdanie podsumowujące Parlament przyjmuje na lipcowej sesji miesięcznej rezolucję określającą jego stanowisko, zawierającą w szczególności wnioski oparte na sprawozdaniach dotyczących inicjatyw legislacyjnych.*
- 5. Co roku na pierwszej sesji miesięcznej we wrześniu odbywa się debata na temat stanu Unii z udziałem przewodniczącego Komisji, który w swoim wystąpieniu podsumowuje bieżący rok oraz nakreśla przyszłe priorytety na kolejne lata. W tym celu przewodniczący Komisji przedstawia jednocześnie Parlamentowi na piśmie główne założenia przyjęte w czasie opracowywania programu prac Komisji na następny rok.*
- 6. Od początku września właściwe komisje parlamentarne i właściwi członkowie Komisji mogą się spotkać w celu przeprowadzenia bardziej szczegółowej*

wymiany poglądów na temat przyszłych priorytetów w każdym obszarze polityki. Spotkania te są podsumowywane na posiedzeniu Konferencji Przewodniczących Komisji Parlamentarnych i kolegium komisarzy lub na posiedzeniu Konferencji Przewodniczących i przewodniczącego Komisji.

I

7. *W październiku Komisja przyjmuje swój program prac na następny rok. Następnie przewodniczący Komisji przedstawia ten program prac Parlamentowi na właściwym szczeblu.*
8. *Parlament może przeprowadzić debatę i przyjąć rezolucję na grudniowej sesji miesięcznej.*
9. Niniejszy kalendarz jest stosowany do każdego regularnego cyklu programowania, z wyjątkiem roku wyborów do Parlamentu zbiegającego się z końcem kadencji Komisji.
10. Niniejszy kalendarz stosuje się bez uszczerbku dla jakiegokolwiek przyszłego porozumienia w sprawie programowania międzyinstytucjonalnego.